POVESTIRI FANTASTICE

Redactor: Horia Nicola Ursu
Tehnoredactor: Ona Frantz
Ilustrația copertei: Amalia Todorov

MILLENNIUM BOOKS
Str. G.V. Popescu nr. 7
440021 Satu Mare
www.millenniumbooks.ro

Lucian-Dragoș Bogdan

POVESTIRI FANTASTICE

MILLENNIUM BOOKS
2016

POVESTIRI FANTASTICE

Copyright © Lucian-Dragoş Bogdan, 2016

Pentru prezenta ediție în limba română, toate drepturile aparțin editurii Millennium Books. Reproducerea prin orice mijloace, chiar şi parțială, a textului cuprins în acest volum fără acordul editorului constituie o încălcare a Legii dreptului de autor şi se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

Cuprins

Scurtă introducere 7

Experimentul 11
Ceasul ispitirii 13
În aşteptarea zeilor 25
Un bilet de plecare de pe Søregaard 28
Exterminatorul 79
Zeul Kvun 82
Nu este prima dată 148
În căutarea clarobscurului 153
Rapsodia 185
Cu drag, pentru Rugh 189
Drumul spre 237
Biliardul orbilor 242
Darul divin (Balada lui Vhenn) 276
Trilogie 281

Despre autor 359

SCURTĂ INTRODUCERE

Atunci când Horia Nicola Ursu m-a întrebat pentru prima dată ce părere aş avea despre un soi de „best of" al primelor mele volume de povestiri, am fost în aceeaşi măsură încântat şi îngrijorat. Evident că mă bucura propunerea lui, mai ales că ştiam că există destule persoane interesate de scrierile mele de început. Dar întrebarea care mă frământa era următoarea: cum aveau să fie primite oare nişte texte publicate de mine cu atâta vreme în urmă, dintre care unele fuseseră scrise acum mai bine de un sfert de secol? Dincolo de curiozitate este nevoie şi de calitate.

Am decis să iau lucrurile pas cu pas. Prin urmare, am selectat mai întâi textele despre care am considerat că pot face pasul spre reeditare. În ultimii doi ani, câteva dintre aceste povestiri fuseseră rescrise, iar pe altele le integrasem în texte de mai mare întindere – prin urmare, nu aveau ce căuta în noul volum. Mai erau câteva

pe care am în plan să le dezvolt la nivel de roman în viitor, dar Horia m-a convins că asta n-avea nicio relevanță. Dimpotrivă, lectura lor ar putea stârni interesul cititorilor. I-am dat dreptate şi chiar m-ar bucura să aflu care sunt povestirile pe care voi, cititorii, v-ați dori să le vedeți dezvoltate.

După selecție a urmat revizuirea. Nu doream să rescriu textele de la A la Z – n-ar mai fi fost povestirile mele de început. Existau însă anumite stângăcii, erori de logică sau exprimare şi alte elemente care – dacă puteau fi trecute cu vederea atunci, demult – nu se mai potriveau acum. Linia de demarcație între ce trebuia neapărat schimbat şi ce era mai bine să rămână cum apărea în textul original era foarte fină şi, desigur, subiectivă. Sper că am reuşit, în cele din urmă, să ajung la rezultatul optim: cei care au citit povestirile aşa cum sunau ele în urmă cu unsprezece ani în volumele *Trilogie* şi *Zeul Kvun* să le simtă ca fiind aceleaşi texte, iar cei care le citesc acum pentru prima oară să le considere bune din punct de vedere calitativ.

În unele cazuri revizuirea s-a limitat la modificarea câtorva cuvinte sau expresii, ici şi colo. În altele au fost intervenții mai profunde, cu pasaje rescrise sau eliminate. Povestirea „Cu drag, pentru Rugh", de exemplu, a fost trecută de la persoana întâi la a treia, din rațiuni ce țin de

coerența Universului Frontierei, dezvoltat în anii care au urmat publicării inițiale.

Doar în două cazuri am considerat că textul original avea nevoie de un alt final. Modificarea acestuia a necesitat o uşoară alterare a firului narativ, totuşi povestirile au rămas în principiu aceleaşi. Este vorba despre „În căutarea clar-obscurului" şi „Biliardul orbilor".

În afara povestirilor cuprinse în volumele apărute în 2004, m-am gândit că ar fi nimerit să adaug şi un text inedit, scris în anul următor şi apărut doar într-un ziar băcăuan: „În aşteptarea zeilor". Mi s-a părut că se potriveşte şi sper să constituie o surpriză plăcută.

În timp ce lucram la acest proiect, am fost permanent încurajat. Vreau să le mulțumesc pe această cale lui Horia Nicola Ursu şi Michael Haulică – direct implicați în proiect – soției mele, Sorina, şi dragilor mei prieteni Teodora Matei, Daniel Timariu şi Nic Dobre. Profit de ocazie ca să-i mulțumesc lui Horia şi pentru faptul că atunci, demult, mi-a deschis uşa. Sentimentul pe care l-am avut când am ținut în mâini prima mea carte nu-l voi uita niciodată.

În încheiere, vă mulțumesc vouă, celor care citiți această carte. Sper ca lumile care vi se vor revela între copertele ei să se ridice la înălțimea aşteptărilor voastre.

Lucian-Dragoş Bogdan

EXPERIMENTUL

Pustiu… nisip… pustiu… nisip…

Cel din mijloc o luase cu doi paşi înaintea celorlalți. Senzațiile de sufocare erau din ce în ce mai frecvente. Nu-şi amintea cum ajunsese acolo, cine era, ce voia… nimic.

Pustiu… nisip… pustiu…

Se treziseră în mijlocul deşertului, înconjurați de o tăcere apăsătoare şi sinistră. Cel slab murise după ce parcurseseră doar câțiva paşi. Se prăbuşise fără niciun motiv, cu fața congestionată şi gura larg deschisă.

Pustiu… nisip…

Urmase lunganul. Se zvârcolise pe jos o vreme şi murise într-o poziție caraghioasă, cu ochii aproape ieşiți din orbite.

Pustiu…

Se întoarse, auzind un horcăit. Unul dintre cei trei rămaşi în spate se chirci, apoi se prăbuşi. Cel din stânga căzu şi el, fără a se chinui. Al treilea muri cu gura deschisă într-un țipăt mut. Mai rămăsese el, dar nu se simțea bine. Respira din ce în ce mai greu.

Şi dacă avea să ajungă la un liman? Să scape? De ce n-ar fi fost el unicul supraviețuitor? Merse mai departe, încurajându-se. Nu ştia încotro, dar sentimentul că era ceva în neregulă nu-i dădea pace.

Pustiu…

Se simțea de parcă ochi invizibili îl urmăreau cu o curiozitate ieşită din comun. Ridică privirea spre cerul opac. Nu vedea nimic, dar avea convingerea că, de acolo, cineva îl studia.

Nisip…

Apărură primele senzații de sufocare. Mergea împleticindu-se. Amețise.

Pustiu…

Înainta anevoios. Se opri de câteva ori pentru a-şi recăpăta suflul, sub privirea nevăzută care-l ardea în spate.

Nisip…

Mor! gândi cu groază. Nu mai putea inspira. Se crispă. Îşi prinse gâtul în mâini. Deschise larg gura. Rămase aşa, preț de câteva clipe. Apoi se prăbuşi, țeapăn.

Pustiu… nisip… pustiu… nisip…

— Philip, eşti un geniu! Ai creat viață! Nu unicelulare banale, ci ființe în adevăratul sens al cuvântului!

Şeful catedrei de cercetare era entuziasmat.

— Păcat că au murit prea repede…

— Totuşi, este o realizare, nu? zâmbi Philip, fericit.

CEASUL ISPITIRII

Soarele se cufunda în marea fierbinte a deşertului. Nori de praf auriu se perindau pe întinderea pustie, mânați din urmă de un vânt uscat.

Doar un om îndrăznise să-şi croiască drum prin infernul acela, mergând cu paşi nesiguri. Tălpile îi erau însângerate de la nisipul care i se strecurase în sandale. Îmbrăcămintea îmbibată de sudoare i se lipise de piele. Pletele prăfuite îi cădeau pe umerii obosiți, pe fața arsă de vânturi. La răstimpuri, îşi ațintea privirea ostenită spre zarea a cărei înfățişare rămânea neschimbată.

Multe zile îşi aşternuseră, rând pe rând, cele douăzeci şi cinci de ore pe urmele paşilor săi. Doar voința destinului său îl păstrase pe această cale, ajutându-l să nu renunțe. Era proba de care lumea avea nevoie pentru a exista şansa unei schimbări. El, singurul garant, nu putea eşua. Încercarea aduna de patru ori câte zece zile, într-o asceză menită să smulgă lucrurile din groapa întunecată în care omenirea risca să se prăvălească. Acest târg trebuia să deschidă un nou făgaş.

Oricât de puternic era spiritul, natura umană îl trădă. Trupul, slăbit de postul negru îndelungat, nu mai rezistă. Picioarele i se împleticiră. Se prăbuşi.

Cerul se întunecă. Un fulger roşu îl brăzdă, despicându-l în două.

Îşi adună din nou voinţa şi ridică greoi chipul asudat, în care grăunţele de nisip se înfipseseră precum nişte ace. În faţa lui se înălţa o umbră. Prima fiinţă întâlnită după atâta vreme. Trupul său, schingiuit de foame, tresăltă.

Un vânt puternic prinse a răscoli întreg deşertul, întunecând şi mai mult cerurile.

— De eşti tu fiul lui dumnezeu, cuvântă umbra, zi ca pietrele acestea să se facă pâini.

Oftă. Nu terminase. Nu încă. Înfrânându-şi zbuciumul simţurilor, răspunse:

— Scris este: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu".

Vântul se înteţi. Un vârtej se abătu asupra celor doi, ridicându-i spre slăvi. Îi purtă din zare în zare, asemenea unui covor zburător din legendele de demult, apoi îi părăsi pe aripa unui templu.

— Dacă tu eşti fiul lui dumnezeu – glăsui iar umbra – aruncă-te jos, că scris este: „Îngerilor săi va porunci pentru tine şi te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul tău".

Pentru mintea chinuită de cazne, golul de dedesubt părea o izbăvire. Închise ochii care-l trădau şi răspunse:

— Iarăşi este scris: „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău".

Bubuitura năpraznică îl ameți. Când își reveni, stătea pe un munte foarte înalt. Din vârful său putea vedea toate împărățiile lumii şi slava lor.

Umbra grăi pentru a treia oară:

— Acestea toate ți le voi da ție dacă vei cădea înaintea Mea şi Mi te vei închina.

Adunându-şi ultimele puteri, strigă:

— Mergi înapoia mea, satano, căci scris este: „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti".

Umbra scoase un urlet înfiorător şi se pierdu în neguri, lăsându-l să se prăbuşească din nou în pulbere.

Matei adună laolaltă toate câte i se revelară şi, cu migală şi har, le înscrise în cartea sa.

Încăperea întunecată gemea de lume. Lumânările plasate cu grijă aruncau pe pereți umbre diforme, într-un spectacol de o frumusețe aparte, sumbră. Acoliții stăteau cu capetele plecate, ascultând cuvintele rostite cu patos de omul aflat lângă altar.

— Am primit un semn! tună acesta. Stăpânul are nevoie de noi. A sosit clipa în care să ne arătăm recunoştința pentru tot ce ne-a dăruit.

Sunetul clopotului reverberă din pereții încăperii. Practicantul ridică de pe fața de masă neagră pumnalul şi desenă în aer simbolul ritualic.

— Rege Satan, prin îndurarea Ta, acceptă-ne…, îşi începu el invocația.

Cei prezenți în sală repetară cuvintele, pătrunşi de venerație. Pe măsură ce cuvintele rostite creionau tot mai clar cadrul, aerul începu să devină mai dens. O stare de teamă cuprinse sufletele nesigure, terorizate de ideea că inchizitorii ar fi putut afla ce făceau ei acolo, în catacombe. Parfumul tămâiei lăsă locul unui amestec sulfuros, care-i făcu să tuşească pe unii dintre cei prezenți.

— …Rege Satan, fie ca Tu să ne consideri vrednici, Tată! se încheie invocarea.

Un zgomot terifiant învălui încăperea. Flăcările lumânărilor se unduiră, de parcă o suflare îşi purta neființa pe deasupra lor. Firele de întuneric începură să se adune laolaltă. Din vortex emanau o putere şi o teroare greu de îndurat. În fața acoliților, se închegă o umbră smolită, mai întunecată decât orice nuanță de negru.

— Iisus Mi-a scăpat! bubui glasul său lugubru, reverberând din pereții de piatră. Nu l-am putut ademeni şi, astfel, destinul lui s-a împlinit…

— Matei a pomenit asta în evanghelia lui, Stăpâne! se ploconi cel de la altar. Am văzut cu ochii mei…

— Nu contează! răcni Cel Întunecat. Mi s-au dat patru încercări de a lupta pentru a duce lumea încotro mi-e voia… Îşi roti peste adunare privirea de foc, izvorâtă din două vârtejuri roşii care rupeau vălul întunecat: Am irosit una, dar ştiu că voi izbândi. Însă, pentru asta, am nevoie de puterea izvorâtă din sufletele voastre!

— Te slujim cu credință, Tată! rostiră într-un glas cei prezenți.

Fuioare de umbră se întinseră spre fiecare suflet din încăpere, învăluindu-l. În gemete de agonie, viața părăsi trupurile sacrificate, iar puterea celor morți se scurse în ființa Stăpânului. Umbra slobozi un hohot de râs inuman, care căscă crăpături în cărămizile şubrede.

— Acum, nimic nu-Mi va mai sta în cale!

Luca află despre toate câte se întâmplară după aceea şi le scrise în cartea sa:

Iar Iisus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan şi a fost dus de Duhul în pustiu, timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavolul. Şi în aceste zile nu a mâncat nimic; şi, sfârşindu-se ele, a flămânzit.

Şi I-a zis diavolul:

— Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu zi acestei pietre să se facă pâine.

Şi a răspuns Iisus către el:

— Scris este că „nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu".

Şi suindu-L diavolul pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile lumii. Şi I-a zis diavolul:

— Ție Îți voi da toată stăpânirea aceasta şi strălucirea lor, căci mi-a fost dată mie şi eu o dau cui voiesc; dacă, deci, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.

Şi, răspunzând, Iisus a zis:

— Mergi înapoia Mea, satano, căci scris este: „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti”.

Şi L-a dus în Ierusalim şi L-a aşezat pe aripa templului şi I-a zis:

— Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te de aici jos, căci scris este că „îngerilor Săi va porunci, pentru Tine, ca să Te păzească”; şi „Te vor purta pe mâini, ca nu cumva să loveşti de piatră piciorul Tău”.

Şi răspunzând, Iisus i-a zis că s-a spus:

— „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău”.

Şi diavolul, sfârşind toată ispita, s-a îndepărtat de El, până la o vreme.

Savantul se dădu câțiva paşi în spate, admirându-şi opera. Maşinăria părea desprinsă din gravurile secolului al nouăsprezecelea – cu rotițe, tije şi cadrane care abia încăpuseră toate laolaltă.

— Eşti sigur că va funcționa? întrebă asistentul, nu prea convins.

— Timpul nu există per se, explică savantul. Până şi Einstein a demonstrat asta. Prin urmare, putem păşi în orice moment din timp – chiar în clipa în care Iisus s-a aflat pe punctul de a ceda. Îl vom înfrânge şi, astfel, creştinismul va dispărea din istorie.

— Dar Matei şi Luca au scris deja în evangheliile lor că Iisus a trecut cu bine peste încercare…, îi atrase atenția asistentul.

Savantul renunță să-şi mai contemple opera şi veni în fața ajutorului său.

— Cu fiecare eşec al Stăpânului, calea se stabilizează pe un curs potrivnic. În acelaşi timp, cu fiecare ispitire, puterea lui Mesia scade. O dată, o singură dată trebuie să cedeze, iar viitorul va deveni aşa cum şi-l doreşte Cel Întunecat.

Râse molcom.

— Mai are două încercări. De data asta, are alături o minte strălucitoare – pe mine. Bătu cu palma pe carcasa maşinăriei: Vom călători în vremurile acelea şi-i vom condiționa subconştientul acelui pui de năpârcă…

Luă de pe bancul de lucru magnetofonul, aşează banda invers în aparat, apoi urcă în vehicul. Rămas singur în laborator, asistentul apăsă claviatura care declanşa mecanismul. Maşinăria se lumină brusc. Deveni imaterială, apoi dispăru.

În aceeaşi clipă, o explozie devastă laboratorul. Resturile carbonizate fură împrăştiate pe un diametru de sute de metri, distrugând curțile şi casele dimprejur.

❧

De patru ori câte zece zile se scurseră în clepsidra timpului. Când miezul nopții făcu să se scurgă şi cea de-a douăzeci şi cincea oră, călătorul îşi strânse hainele în jurul său. Frigul nopții îi intra în oase. Era măcinat de foame, dar cel mai tare se temea de rătăcirile minții, care nu-i dăduseră pace în ultimele zile. Gânduri necurate răsăreau continuu, măcinându-i voința, făcându-l să se îndoiască.

Dacă nu era adevărat? Dacă nu era el Cel Ales? Dacă doar se amăgea, aşa cum făcuseră atâția alții înaintea sa?

Şuierul vântului în pustiu părea că-i vorbeşte, rostind cuvinte într-o limbă necunoscută.

— Iniâp ăcaf es ăs aetseca elerteip ac iz uezenmud iul luif ut itşe ed!

Avea puterea – ştia asta. Îi ajutase pe alții, de ce nu s-ar fi ajutat şi pe sine acum, la ceas de restrişte? Să transforme în pâine doar o piatră dintre cele care-l împungeau în coaste în locul de popas pe care şi-l încropise. Cine ar fi ştiut?

— Nu te lăsa amăgit de putere, căci nu de la tine vine! îşi şopti printre buzele uscate. E a Tatălui Ceresc şi e sortită mânuirii omenirii…

Strânse din dinți. Închise ochii, încercând să nu se mai gândească la nimic. Dar vântul părea că-i vorbeşte în continuare în grăirea aceea ciudată, care i se infiltra în minte, stârnind gânduri necurate.

— Soj et-ăcnura uezenmud iul luif itşe ut ăcad!

Deschise ochii şi clipi nedumerit. Nu se mai afla în deşert, ci pe vârful unei stânci. Avea senzația că mai trăise clipa cu pricina. Vântul bătea mai tare la înălțimea aceea, părând că încearcă să-l îmbrâncească în hău.

— De ce nu? şopti. Poate că totul nu e decât deşertăciune… Cum voi putea purta cuvântul Tatălui prin lume? Cum îi voi face să mă creadă?

Îşi întinse gâtul, încercând să privească în abisul care se căsca sub el. Nu vedea nimic.

— E doar o iluzie… Sunt tot în deşert, iar un pas dincolo nu m-ar prăvăli în hău, ci ar ajunge tot pe nisip…

Se ridică într-o rână. Trebuia să pună capăt acelei iluzii, acelei nebunii. Sau să moară. Doar un pas…

— Tată, nu mă părăsi!

Strigătul țâşni de pe buze aproape fără voia lui. Căzu la loc, plângând.

— Anihcnî iev et im iş aem aetnianî aedăc iev ăcad eiț ad iov el iț etaot!

Îşi prinse fața în mâini, hohotind.

— Pleacă! Dispari! Piei, satană!

Vântul se opri. Îşi luă palmele de pe ochi şi privi în jur. Bolta înstelată îi arăta acelaşi deşert care-i devenise casă în ultimele patruzeci de zile. Oftă, apoi căzu într-un somn adânc.

Marcu nu reuşi să desluşească taina acelor vorbe de neînțeles. După priceperea şi ştiința lui, scrise în cartea lui doar atât:

Şi a fost dus în pustiu patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana.

— Avem trei evanghelii care spun acelaşi lucru, spuse Ceasornicarul.

Flutură mâna prin aer, iar pixelii celor trei cărți se adunară laolaltă. Pe copertele lor, numele lui Matei, Marcu şi Luca străluceau în culori aurii. Fata-de-grafit dispăru din locul ei. Reapăru mai jos, pe marginea fluviului de date. Începu să toarcă o rutină, bit cu bit.

— În lumea cuantică, totul se poate rearanja în conformații complet noi! îi atrase ea atenția. Nu trebuie decât să aplicăm forța necesară pe traiectoria de probabilitate dorită. Tu, ca maestru al timpului relativ, ar trebui să ştii asta mai bine ca mine.

Ceasornicarul scoase câteva picosecunde pe care le stoca în memoria sa vastă şi i le împrumută unui hacker, în schimbul câtorva zeci de nanosecunde din viitor.

— Îi faci pe toți sclavii tăi, continuă tirada Fata-de-grafit. Le dai ceva acum, le iei totul mai încolo. Întocmai ca Stăpânul. I-ai putea fi un slujitor folositor.

— Crezi?

— Sunt sigură. Împrumută-i o oră, una singură – una a cărei traiectorie de probabilitate să nu depindă de legile fizicii obişnuite.

— Şi ce voi primi în schimb?

— Eternitatea.

— Tată, tată, de ce mă părăseşti?

Călătorul se simțea golit. Trupul nu-l mai asculta, mintea îi rătăcea nebună, iar credința i se risipise ca un fum. Privi umbra din fața lui. Ar fi vrut să i se opună, dar nu ştia de ce ar face-o.

— Vino! rosti aceasta.

După o eternitate non-lineară, răspunse.

— Ia-mă!

Un urlet de triumf părăsi umbra, pierzându-se în orizonturile non-existențiale.

— Am reuşit!

NU.

O lumină orbitoare rearanjă structura acelui loc.

N-AI RESPECTAT TÂRGUL.

— Ba da! L-am ispitit şi a cedat! se înverşună umbra. Lumea aceasta mi se cuvine mie, căci am câştigat-o pe drept!

AI CÂŞTIGAT-O FURÂND O ORĂ CARE NU APARȚINE ACESTUI UNIVERS. AI VRUT SĂ MĂ PĂCĂLEŞTI, DAR TE-AI PĂCĂLIT SINGUR. LUMEA ACEASTA NU POATE JUCA DUPĂ REGULILE ALTEIA.

— Nu-i cinstit! Am câştigat această oră…

AŞA ESTE. ŞI O VEI PRIMI, PENTRU A LUA ÎN STĂPÂNIRE LUMEA CĂREIA ÎI APARȚINE. DAR AICI NU MAI AI NICIO PUTERE.

Pământul îşi mări viteza de rotație. Şaizeci de minute se topiră ca şi când n-ar fi fost, scurgându-se în alt univers. Schimbarea se petrecu în fracțiunea unei clipe. Când totul se isprăvi, ziua îşi reluă plimbarea leneşă, măsurată acum doar de douăzeci şi patru de ore.

Un ceas, ceasul ispitirii, se pierduse în neant, ducând cu el maleficu-i stăpân.

Călătorul rămăsese îngenuncheat pe nisipul fierbinte. Zbuciumul sufletesc i se liniştise. Acum era plin de pace şi lumină.

VEI MERGE MAI DEPARTE CA SĂ-ȚI ÎMPLINEŞTI MENIREA. DAR, ÎNTRUCÂT TÂRGUL N-A FOST ÎN ÎNTREGIME RESPECTAT, VA TREBUI SĂ TE JERTFEŞTI ÎN ALT MOD. CÂND VEI PĂŞI ÎN IERUSALIM, SĂ CAUȚI SOLITUDINEA ÎN GRĂDINA GHETSIMANI. ACOLO ÎȚI VOI SPUNE CE AI DE FĂCUT.

Iisus îşi plecă fruntea, supus.

Cum era şi firesc, Ioan nu pomeni în evanghelie despre nici o ispitire, căci ceasul acesteia nu se afla pe răbojul timpului său.

ÎN AŞTEPTAREA ZEILOR

Radnar Aok ajunse în vârful colinei şi se opri să se odihnească. Privi spre Templul-de-piatră, de care îl mai despărțeau cele O-sută-de-trepte, apoi îşi întoarse ochii spre vale. Aşezarea Morinlakiei se întindea lângă Râul-de-azur, cu ape cristaline şerpuind printre livezile cu nectarine.

Oamenii ieşeau în grabă din casele albe, acoperite cu stuf şi muşchi, adunându-se în piața de la marginea aşezării. Simțiseră cu toții cutremurul, iar acum se pregăteau să escaladeze colina şi cele O-sută-de-trepte, ca să asiste la deschiderea cerurilor. Până atunci, el – păstorul Morinlakiei – trebuia să fi ajuns deja, aprinzând focurile sacre şi rostind rugăciunile de trebuință.

Radnar Aok îşi sumese toga maronie cu tiv argintat, apoi începu să urce. Sub sandalele de plută scrâşnea pulberea fină depusă pe trepte de atâta vreme, de la ultimul cutremur.

Radnar Aok încercă să-şi amintească ultima Vestire a Zeilor. Fusese demult, pe vremea când cerul era alb ca laptele. Zeii iviți pe boltă îi umpluseră pe morinlakieni de

încântare, căci chipurile lor inocente, de copii, făceau să vibreze de fericire fiecare fir de iarbă. Zeii le zâmbiseră şi le vorbiseră – mai ales lui Sadun Nakar, pelerinul din alte lumi, cel care acum se aşezase la casa lui alături de frumoasa Hakar Xui.

El, Radnar Aok, îi slujise cu devotament, prea-slăvindu-i în fiecare zi. Iar Zeii răspunseseră evlaviei lui şi pioşeniei oamenilor pe care cu smerenie îi păstorea. Căci – după cum le spusese Sadun Nakar, pelerinul din alte lumi – nicăieri nu se mai afla un tărâm atât de binecuvântat ca al lor. Peste toți oamenii venea ziua când se ofileau şi se stingeau; ci numai locuitorii Morinlakiei rămâneau veşnic neschimbați. De când se ştiau, unii fuseseră mai tineri şi alții mai vârstnici, unii mai în putere, alții mai slabi – dar peste niciunul nu se aşternuse blestemul îmbătrânirii. Zeii îi răsplătiseră dându-le cel mai de preț dar – nemurirea.

Iar oamenii păstoriți de Radnar Aok le mulțumeau Zeilor în fiecare zi pentru mărinimia lor. Un singur lucru îi neliniştea. Cerul – alb ca laptele în vremuri trecute – devenea tot mai opac, aruncând împrejur o lumină tot mai gălbejită, umbrind locuri în care înainte era doar lumină. Dar acum, în sfârşit, Zeii cutremuraseră pământul, dându-le semn că se întorceau. Poate că aveau să aducă din nou albul cerului.

Radnar Aok ajunse în vârful scărilor. Trecu de coloanele de la intrarea templului, în timp ce morinlakienii cei mai voinici terminau de urcat colina de la poalele celor O-sută-de-scări. Luă pietrele sfinte, le ciocni şi aprinse un pumn de paie uscate pe care-l transformă în pălălaia

focului sacru. Aruncă în cele patru zări prafuri aromate. Îngenunche, rostind rugile. Pe când le isprăvi, primii oameni se iviră la intrarea templului, păşind cu sfială.

— Intrați, prea-cinstiți slujitori ai Zeilor! îi îndemnă Radnar Aok.

Mulțimea se împrăştie tăcută printre coloanele de marmură. Când toți oamenii ajunseră în templu, Radnar Aok rosti mantra:

— Poftiți în casa voastră, slăviți Zei!

Băierile cerului se dădură în lături. În fața oamenilor care aşteptau cu răsuflarea tăiată apărură liniile şterse ale unui chip. Când se închegă, mulțimea scoase un geamăt de disperare. Radnar Aok scânci.

Era chipul unuia dintre Zeii de demult, dar schimbat. Pielea se încrețea în riduri. Părul rar care împodobea scalpul îi orbea cu albeața lui.

Zeul era bătrân.

— Uite, nepoate! zise moşul, deschizând o revistă din cutia pe care o adusese din podul prăfuit al casei. Când eram ca tine, asta era banda mea desenată preferată: „Sadun Nakar, pelerinul din alte lumi".

— Nu se compară cu jocurile pe calculator! strâmbă din nas băiatul, privind de la distanță paginile îngălbenite de vreme.

— Într-adevăr, murmură bătrânul, nu se compară. Este mult mai frumoasă…

UN BILET DE PLECARE DE PE SØREGAARD

Mirosul de aer stătut era prezent în fiecare colț al modulului-bază. Culturile de fermenți, folosite pe majoritatea navetelor, emanau un iz rânced. Un briss păros se încăpățâna să meşterească ceva la sistemul de ventilație, cu speranța deşartă că-l va convinge să facă o minune în atmosfera aceea clocită.

Prin uşa uzată se ivi calota strălucitoare a unui fraake.

— Nu te mai chinui, Tr ew-E! În afară de duhoarea vreunei garnituri arse, nu vei putea schimba mirosul ăsta.

Brissul izbi aparatul din fața sa cu una dintre cele două mâini musculoase din dreapta. Maşinăria scoase un vaier stins.

— Nu înțeleg de ce nu putem ține ecluza deschisă! mârâi Tr ew-E. Cu toții folosim filtre şi, oricum, testele au arătat că atmosfera planetei nu conține bacterii, spori sau substanțe otrăvitoare!

Masculul fraake intră în încăpere, plesnind din coada terminată cu cili.

— N-avem de unde şti asta până când probele culese nu vor fi studiate în laboratoare specializate. Noi am făcut doar teste preliminare. Crede-mă, cunosc pe cineva care a stat în carantină ani la rând pentru că s-a expus într-un mediu testat superficial. N-a avut nimic până la urmă, dar nici întreg la minte nu mai era după ce i-au dat drumul.

Brissul păros scuipă şi înjură.

— Hai, lasă! îl consolă masculul fraake. Îi arătă monitorul: Uite, se întorc de Fon şi Gu'h-sss. Hai să vedem ce-au făcut…

Tr ew-E expiră prelung. Îşi plimbă privirea de la imaginea prezentată de camera de proximitate la hublou, aşteptând ca scuterul să apară şi pe acesta din urmă.

Gérleinul ieşi primul din camera sterilă. Părea epuizat. Se târî fără chef spre automatul de mâncare.

— Ei, cum a fost? întrebă masculul fraake.

— Urăsc expedițiile astea, bodogăni gérleinul vânturându-şi una dintre cele zece mâini subțiri prin grăunțele din castron. De-abia aştept să ajung la baie, să-mi curăț aripile. Uite-le cum arată!

Cele zece aripioare duble, aflate fiecare pe umărul uneia dintre mâini, erau pleoştite de la costumul spațial, ca o pungă mototolită. Nuanța lor – altădată străvezie şi strălucitoare – era acum mată.

— Adevărul este că voi n-ați fost creați pentru viața în spațiul cosmic! se auzi vocea baritonală a lui Gu'h-sss, care ieşea la rândul său din camera sterilă. E imposibil să faceți un costum în care să vă folosiți aripile.

— Nimic nu e imposibil, interveni masculul fraake. E nevoie doar de timp până când se va realiza un sistem compatibil cu anatomia lor.

Brissul păros pufni.

— Dacă va fi realizat la fel de bine ca sistemul ăsta de ventilație, mi-e şi milă de cel care-l va purta….

Gérleinul dădu amărât din cap şi continuă să îndese fără chef grăunțe între mandibulele puternice. Gu'h-sss îşi luă o cutie cu un lichid urât mirositor. O cuplă la masca sa, apoi începu să soarbă, cu pauze mari.

— Fă-mi şi mie loc, de Fon!

Creatura înaripată se dădu indiferentă la o parte. Orscordul aruncă pe jos o pătură care stătea îngrămădită pe capătul băncii.

— Dacă e cineva care ar trebui să protesteze, eu sunt acela! bombăni el după ce se aşeză. Dintre toți patru, eu sunt singurul care nu poate să mănânce normal!

— Ce să spun! îl zeflemisi Tr ew-E. E vina mea că nu trebuie să deschid simultan gura şi nasul ca să pot respira? Sau Dovol, că-i sunt suficiente filtre nazale care să modifice puțin concentrația aerului?

Orscordul dădu să replice, dar masculul fraake interveni:

— N-are rost să ne tot ciondănim. Suntem de atâta vreme în spațiu, încât avem nervii la pământ şi nu vom rezolva nimic vărsându-ni-i unul pe altul. Mai bine povestiți-ne ce s-a întâmplat în periplul vostru!

Vreme de câteva minute, nou-veniții mâncară în linişte. După ce-şi ostoi un pic foamea, gérleinul ridică privirea din bol.

— Ce să se întâmple… Am traversat culoarul albastru, aşa cum s-a stabilit.

— E mai lung decât credeam, completă Gu'h-sss. Probabil că structura fațetată a planetei a indus în eroare aparatele când s-au făcut măsurătorile preliminare.

Structurile cristaline din sol reflectau în moduri extrem de ciudate lumina combinată a celor trei sori – unul purpuriu, ceilalți azuriu şi galben-verzui. Planeta era mereu acoperită de un strat gros de nori, care distorsiona această lumină, îmbrăcând locurile în culori cu nuanțe schimbătoare.

— Viață? adresă Dovol întrebarea obişnuită la prima descindere pe o planetă.

— Probabil că există forme inferioare. E greu să le deosebim într-un mediu atât de diferit de standarde, dar tind să cred că unele dintre lucrurile pe care le-am întâlnit erau vii.

— De fapt, interveni orscordul, veți vedea înregistrarea drumului şi-o să vă puteți da singuri cu părerea.

— Chiar aşa! aprobă de Fon. Până o vizionați, numai bine îmi curăț aripile! Pe urmă discutăm cât vreți.

Animat de gândul reconfortant, gérleinul se ridică şi aşează deoparte bolul plin încă pe sfert cu grăunțe negre. Apoi, scărpinându-se insistent cu toate mâinile pe aripioare, se îndreptă spre sala de baie.

Orscordul continuă să mănânce preocupat, în timp ce Dovol şi Tr ew-E făceau setările necesare pentru a urmări înregistrarea. Gu'h-sss îi întrerupse din munca lor doar o dată, întrebând cu glasul lui dogit dacă şeful securității şi comandantul reveniseră la bază.

— Am primit un semnal cu aproape o oră în urmă, răspunse brissul păros. Terminaseră de verificat perimetrul propus şi aveau de gând să se întoarcă.

— Deja apar pe monitor, confirmă Dovol. Până termină de Fon baia, vor fi aici.

Orscordul continuă să soarbă prin tubul care cupla masca la vasul cu mâncare, lăsându-i pe cei doi să urmărească în linişte înregistrarea. Apoi, până la sosirea comandantului, se lungi pe banchetă şi căzu într-un somn adânc, fără vise.

Când ieşi din baie, cu aripioarele strălucind sub pelicula de ulei care le acoperea, Fyl da Gray de Fon nimeri în mijlocul unei discuții aprinse. Tr ew-E şi Dovol se aflau tot în apropierea monitorului, Gu'h-sss stătea tolănit pe banchetă, cu ochii întredeschişi, şeful securității sprijinea canatul uşii care dădea în holul dinspre camera sterilă, iar comandantul stătea încruntat în picioare, adâncit în gânduri.

Gérleinul privi adunătura pestriță, zâmbind în sinea lui. Masculul fraake şi comandantul arlot – înalți de peste doi metri – erau în mod clar stânjeniți de tavanul destul de coborât al modulului-bază. Orscordul – mai mult lat decât înalt – dădea impresia că se revărsa peste marginile băncii, pe podeaua scorojită. Doar brissul păros şi şeful uman al securității păreau să se simtă în largul lor în acea arhitectură – prea mare pe gustul unei mici creaturi înaripate ca de Fon.

— Eu cred că avem de-a face cu viață inteligentă sau, oricum, cu o fază incipientă a ei! tocmai argumenta Dovol cu vocea lui clară şi cristalină.

De Fon aruncă o privire spre monitor. Acesta prezenta imaginea transmisă de camera lăsată în peştera de la capătul culoarului albastru. Obiectivul era focalizat în acel moment pe piatra mare care îi frapase pe el şi pe Gu'h-sss când ajunseseră acolo.

— Bine ai venit, de Fon! îl salută comandantul când îl văzu. Vino, avem nevoie şi de părerea ta în legătură cu peştera aceea!

Arătă spre monitor.

— Voi doi aţi fost în peşteră, se băgă în vorbă masculul fraake. Ce părere aveţi despre piatră?

Gérleinul se apropie, sfârâind din aripioarele care se mişcau mai repede decât putea sesiza ochiul vreunei fiinţe. Studie încă o dată bucata de rocă – de data aceasta în proiecţia oferită de monitor – ca şi cum ar fi dorit să-şi verifice ipotezele.

— E puţin probabil să fie acţiunea naturii, îşi începu el expunerea. E aşezată într-o zonă ferită de efectele agenţilor externi. Părerea mea este că avem de-a face cu un artefact.

Ochii bulbucaţi se îndreptară spre orscordul care mormăi aprobator – semn că şi el prezentase o versiune similară. Era normal, ţinând cont că – pe drumul de întoarcere – dezbătuseră împreună problema.

— De-asta am şi lăsat o cameră de supraveghere, explică de Fon. Dacă cineva a adăpostit cu atâta grijă un artefact acolo, e foarte probabil că va mai reveni.

— Dacă aşa stau lucrurile, se auzi din spatele tuturor vocea şefului securității, atunci lucrurile sunt foarte simple. Adunăm ultimele probe necesare, apoi anunțăm o Navă de Contact să vină pe această planetă. Dacă vorbim de viață inteligentă, este deja treaba lor…

Comandantul ridică o labă păroasă.

— Să nu ne pripim, Sanders! Nu ştim încă nimic precis. Nicio Navă de Contact nu va primi sponsorizare să coboare aici dacă-i prezentăm doar datele pe care le avem acum. Să ne vedem de prospectările noastre în conformitate cu graficul stabilit. Se răsuci spre om: În definitiv, n-am sesizat niciun pericol aparent în circuitul pe care l-am întreprins.

— Asta nu înseamnă că nu există! replică Sanders. Planeta nu aduce cu nimic din ceea ce cunoaştem. Nu ştim la ce ne putem aştepta.

Arlotul scutură capul pletos, apoi porni spre baie.

— Tocmai de aceea vom merge în continuare conform graficului. Problema vieții inteligente o vom studia adiacent – fără a o neglija, dar şi fără a o supraestima.

Aruncă o privire la indicatoare.

— De cart stau astăzi Tr ew-E, Dovol şi cu mine. Primul cart începe peste trei sferturi de oră. Pe ceilalți vă sfătuiesc să vă terminați lucrul şi să treceți la odihnă.

Deschise uşa sălii de baie şi se opri.

— Pfui, de Fon, dar ai cam exagerat cu uleiurile tale aromate! Filtrul meu nu reuşeşte să oprească mirosurile…

Rămase câteva clipe în pragul uşii, cântărind în minte opțiunile. Gura i se strâmbă într-un rictus. În cele din urmă, se decise şi intră.

Soarele albastru stătea suveran în crucea cerului, acoperind cu nuanțe de un violet puternic pământul aflat sub stratul de nori. Toate lucrurile de pe planetă erau încărcate de tuşe puternice de negru, iar irizațiile roşiatice – date de soarele aflat acum la apus – nu făceau decât să îngreuneze vizibilitatea.

Modulul-bază apărea ca o pată întunecată pe platoul aproape neted pe care poposise la aterizarea pe Søregaard. Era un vehicul standard clasic, cu trei compartimente, o cameră sterilă şi utilități. Avea în plus doar un un compartiment pentru animale vii – pentru a suplini necesitățile alimentare ale masculului fraake. Spațiul util era extrem de restrâns, mai ales din cauză că multe lucruri potrivite pentru o rasă erau complet inutile alteia. Locatarii rezistau eroic, numărând zilele pe care le mai aveau conform graficului până la revenirea pe nava mamă care-i aştepta pe orbită.

În general, nu se făceau grafice mai lungi de două săptămâni. În cazul Søregaardului, ele fuseseră reduse la opt zile locale. Nu părea un termen lung, iar exploratorii aveau de lucru continuu. Însă traiul în comun a şase specii diferite era greu de suportat. Chiar şi perioadele de cart păreau mohorâte, atâta vreme cât nu exista vreun element care să stârnească cât de cât interesul.

Nu la fel privea lucrurile Dovol, pentru care descoperirea gérleinului şi a orscordului constituia un subiect de studiu extrem de incitant. Forma pietrei mari din peşteră îi dădea impresia de lucru artificial, pe care doar o

creatură înzestrată cu raţiune ar fi putut-o concepe. Aşa se face că, în timpul cartului său, proiectă în întreaga cabină holograma pietrei. Apoi începu să studieze fiecare linie, concavitate, unghi – în dorinţa de a descoperi elemente similare unei culturi cunoscute.

Afară, nimic nu părea ciudat. Existau anumite zgomote specifice perioadei „albastre", diferite de cele „purpurii" şi „verzi". Dovol considera că ele aparţineau faunei locală, în timp ce comandantul le consemnase în jurnalul oficial ca fiind produse de aerul care trecea prin formaţiunile naturale.

Studiul hologramei îl obosi. Încercase să facă extrapolări pornind de la formele pe care le vedea, dar nimic nu se potrivea cu ceea ce exista deja în bula de Dataspaţiu a modulului. Era cazul să renunţe. Chiar dacă ar fi apărut ceva, epuizarea l-ar fi făcut să treacă peste respectivul amănunt. Renunţă, cu regret, şi privi indicatoarele de bord. Totul funcţiona în parametri normali.

Începu să se joace, comutând imaginile de pe monitor de la o cameră la alta. Deodată, încremeni:

— Pentru numele…

Îşi înghiţi restul strigătului, pentru a nu-i trezi pe ceilalţi. Privi încă o dată cu şi mai mare atenţie, frecându-se la cei trei ochi pentru a fi sigur că nu avea vedenii. Când se convinse că nu se înşela, se repezi în dormitorul comun. Îşi aşeză mâna termintă cu cili peste pieptul musculos al comandantului şi-l scutură uşor. Când văzu pleoapele ridicându-se, şuieră şoptit:

— Vino repede!

Arlotul se ridică cu o sprinteneală uimitoare pentru greutatea lui. Privi din reflex spre becul de alarmă şi se linişti, văzându-l stins. Se aranjă în mers, astfel că – atunci când ajunse în cabina de comandă – avea ținuta regulamentară.

Abia după ce închise uşa în urma lui întrebă ce se întâmplase. Masculul fraake se mulțumi să arate cu mâna spre imaginea pe care camera o transmitea din peşteră. Comandantul se apropie de monitor şi se aplecă în față – de parcă n-ar fi fost sigur că era complet treaz.

— Când au apărut? întrebă într-un târziu.

— Nu ştiu, ridică Dovol din umeri. M-am ocupat mai mult cu studiul holoramei pietrei – îşi îndreptă cilii spre lucrarea pe care o abandonase – şi doar acum câteva minute am văzut ce se întâmplă în peşteră.

Arlotul trase cu coada ochiului spre indicatoarele de bord. Văzu că fusese trezit cu câteva minute mai devreme, dar nu protestă.

— Vreo idee?

Întrebarea constituia o tragere de timp până când avea să-şi stabilească propriile concluzii.

— Cred că ar fi bine să iau un scuter şi să merg aco…

— Asta în nici un caz! tună comandantul, apoi îşi dădu seama de tonul folosit şi reveni la vorbirea aproape şoptită: Asta în nici un caz! Ar fi o dovadă de gravă încălcare a oricărui regulament. Nici nu vreau să mă gândesc la ce pericole ai fi expus, sau ce tărăboi ar face Sanders dacă ar afla!

Lui Dovol îi stătu pe limbă să replice că, probabil, ultima problemă îl preocupa mai tare pe arlot, dar se

abținu. Era obosit, stresat, iar un lucru spus în acea stare risca să fie nepotrivit. Preferă să întrebe:

— Şi atunci?

Comandantul studie atent imaginea înainte de a răspunde.

— Du-te la culcare. Voi fi cu ochii pe ce-o-fi-acolo şi, dacă mi se pare că devine periculos, dau alarma. Dacă nu, dimineață vom decide cu toții ce măsuri trebuie să luăm.

Dovol încuviință. Odată trecut momentul de revoltă, redevenise rațional, acceptând că aceea era calea logică de urmat.

— Cart uşor! îi ură şi trecu în camera alăturată.

Arlotul mulțumi cu o scurtă ridicare de labă, fără a-şi desprinde ochii de la monitorul pe care pulsau, stins, mai bine de o duzină de luminițe turcoaz.

— Când au dispărut?

Întrebarea sparse liniştea de mormânt în care cei şase ocupanți ai modulului-bază urmăriseră înregistrarea evenimentelor petrecute în timpul somnului.

— La puține momente după răsăritul soarelui galben-verzui, răspunse comandantul.

Înregistrarea finală se derula încet pe monitor, trimițând imagini de neînțeles. Luminițele turcoaz se stinseseră ca la comandă, dând naştere unui potpuriu de steluțe colorate, care dispăruseră aproape imediat.

— Parcă sunt înconjurate de ceva, nu vi se pare? sesiză orscordul.

Imaginile fură reluate de câteva ori, fiind studiate cu figuri preocupate de cei prezenți. Nimeni nu părea că este dispus să-şi asume responsabilitatea emiterii unei ipoteze. Se putea vedea cu ochiul liber că masculul fraake era cel mai dornic să aducă ceva în sprijinul ipotezei existenței unor ființe raționale.

— Suntem nişte proşti cu toții! aruncă sentința şeful securității.

Comandantul se încruntă, încrețindu-şi pliurile blănoase ale pleoapelor deasupra ochilor negri, fără cristalin.

— Spune, Sanders, ce nu ți se pare în regulă?

— Ce vedem cu toții pe ecran nu se datorează vreunui fenomen petrecut în peşteră…

Dovol nu rezistă tentației de a lua în mână hățurile problemei.

— Şi ce crezi că reprezintă imaginile înregistrate?

— Nimic altceva decât o defecțiune a camerei, veni sec răspunsul.

Toți cei prezenți rămaseră perplecşi. După un moment de uluială, masculul fraake izbucni în râs, expunându-şi dinții triunghiulari care-i garniseau gura .

— Glumeşti, nu?

Întrebarea avusese o tentă ironică. Comandantul ridică laba, întrerupând rumoarea care deja începuse să cuprindă încăperea.

— Sanders, cred că este inutil să-ți precizez că nu avem timp de şarade! Deja am decalat începerea programului cu aproape o jumătate de oră. Explică-ne pe scurt ipoteza ta, ca să putem încheia cu luminițele astea şi să revenim la lucrurile noastre.

— N-am nimic de explicat.

Omul se apropie de panoul de comandă. Manevră câteva contacte, iar imaginea de pe monitor se sparse în mai multe cadre.

— Uitați-vă aici! Aceasta este imaginea cu luminile turcoaz. Acum priviți: imaginea tremură şi are un moment de defocalizare.

Îşi privi colegii. Realizând că nu înțelegeau unde bate, explică:

— Planeta asta este un cămin al formațiunilor cristaline care – împreună cu cei trei sori – creează un spectru pentru care aparatele noastre n-au fost calibrate. Este foarte probabil ca – odată cu răsăritul soarelui galben-verzui – miliardele de oglinzi constituite de pietrele peşterii să fi ridicat intensitatea fasciculelor luminoase la un nivel pe care camera noastre nu l-a mai putut prelucra. Senzorii ei s-au defectat, pur şi simplu, încercând să ajusteze imaginea.

Dovol se chinuia să găsească un punct slab în teoria enunțată de Sanders. Înainte de a găsi ceva, comandantul luă cuvântul:

— De Fon, erau găuri în pereții peşterii? întrebă.

Gérleinul stătu câteva clipe pe gânduri. Când vorbi, o făcu cu glas tărăgănat, de parcă dorea să fie sigur că nu greşeşte:

— Erau multe găuri atât în pereți, cât şi în tavan…

Şeful securității îşi îngădui un zâmbet.

— Atunci s-ar putea să ai dreptate, Sanders! aprobă comandantul. Şi cred că-mi pot îngădui să afirm că

primele luminițe – cele pe care mi le-a semnalat Dovol – sunt rezultatul reflectării razelor soarelui albastru…

Mai medită un pic asupra celor spuse, apoi se ridică şi redeveni autoritar.

— Revenim la orar! Vreau ca fiecare să grăbească puțin activitățile pentru a recupera întârzierile. Când timpul ne va permite, vom schimba camera din peşteră şi vom monitoriza orice altă activitate are loc. Deocamdată, subiectul acesta nu are nici un fel de prioritate!

Ultimele vorbe, accentuate, fuseseră în mod evident destinate masculului fraake. Plesnind nehotărât cu coada aerul din jur, acesta se îndreptă nemulțumit spre scafandrul spațial.

Gérleinul zburătăcea de colo-colo, ca o insectă prinsă în lumina unui felinar. Spațiul acela închis nu-i inspira decât anxietate, depresie şi o stare îngrozitoare de disconfort.

Îi împărtăşi orscordului sentimentele sale sumbre.

— Ieri erai foarte nerăbdător să ajungi la modul, careți prezenta un sentiment de siguranță după ce te-ai târât prin locurile acelea sinistre! îi reaminti acesta.

De Fon încuviință, nu foarte convins.

— E singurul nostru refugiu în fața necunoscutului şi a pericolelor de orice fel! îşi continuă Gu'h-sss argumentația.

— Cel puțin afară ai pe unde să te mişti! protestă gérleinul.

Orscordul scoase un gâlgâit, amplificat de mască.

— Sper să-mi amintesc să-ți spun asta mâine, când vei avea program de explorare…

Studie atent datele pe care i le furnizau aparatele de bord.

— Dovol se grăbeşte de parcă-l arde ceva în spate! Nu numai că a recuperat timpul pierdut, dar e înaintea programului!

Gérleinul se apropie de el, fâlfâind din aripioarele subțiri.

— Pun pariu că nu se culcă până nu schimbă camera din peşteră… Totuşi, sper că nu şi-a făcut treaba de mântuială.

Gu'h-sss plescăi.

— Oricum va mai veni pe aici cel puțin o expediție, aşa că dacă nu vor fi elocvente câteva probe, nu e mare…

— O să mă fac că nu te-am auzit! bubui o voce morocănoasă. Dacă las în raport ce ați discutat acum, s-ar putea să nu mai vezi tu misiuni! Nu ştiu dacă finanțatorii ar fi încântați să afle că banii lor sunt aruncați de pomană. Data viitoare, probabil că vei mai primi fonduri doar pentru a explora vreun fund de mină.

Orscordul refuză să comenteze afirmația şefului securității, apărut pe neaşteptate în încăpere. Mormăi un „bine" impersonal, apoi reveni la monitor. Împreună cu de Fon, îl urmări tăcut pe masculul fraake, care aproape îşi terminase treaba.

— Grăbeşte-te, Dovol! strigă în microfon comandantul, privind insistent monitorul. Cu un disconfort

greu disimulat, adăugă: În curând intrăm în programul de somn…

Silueta îndepărtată a masculului fraake nu schiță niciun gest de răspuns, dar începu să meargă mai repede.

— Mă mir de unde mai are atâta energie în el! murmură gérleinul pentru sine.

Când Dovol intră în modul şi-şi scoase costumul, de Fon îşi dădu seama că aparențele îl înşelaseră. Masculul fraake era epuizat. Blana de pe față atârna decolorată pe sub ochii conturați de dungi întunecate, în timp ce calota – de obicei netedă – prezenta mici umflături puternic vascularizate. Cilii tremurau la capătul celor două mâini, iar trupul – altădată zvelt şi mândru – stătea cocârjat.

— Sper că-ți dai seama că acest fapt va trebui trecut în raport! îi spuse şeful securității comandantului.

Arlotul aprobă nemulțumit.

— Ştiu, Sanders. Îmi asum această acțiune şi am în continuare convingerea că ne va aduce un rezultat.

Făcu doi paşi spre Dovol.

— Pune camera defectă deoparte, spală-te, mănâncă ceva şi treci direct la somn! Dacă dimineață nu eşti în deplinătatea forțelor, ai încurcat-o!

Masculul fraake nu mai avea puterea să comenteze. Docil, lăsă aparatul în mâinile lui Gu'h-sss, apoi se târî spre camera de baie. După ce uşa se închise în urma lui, comandantul lătră ordinele privitoare la carturi, apoi se retrase cu şeful securității într-un colț.

— Sper că nu l-am suprasolicitat. Orice informație legată de posibilitatea existenței vieții pe această planetă ne poate fi utilă…

— Ştiu, dar trebuie să avem grijă ca asta să nu ducă la apariția unor accidente. Dacă până şi pe Dovol l-a doborât efortul făcut astăzi… După o scurtă pauză, continuă: Chiar dacă tu eşti cel care răspunde de ceea ce se întâmplă cu misiunea aceasta, nu vreau să mă trezesc în dosarul meu cu un eşec în ceea ce priveşte securitatea. Asta în cazul în care va mai fi cineva în ale cărui documente să scrie ceva, dacă mă înțelegi ce vreau să spun…

Arlotul încuviință, îngândurat. Fiecare se gândea doar la bucățica lui şi la rezultatele pe care o acțiune sau alta le putea avea asupra ei. Ce depăşea acest cadru nu mai era problema lor.

Din atribuțiile comandantului făcea parte totul.

— Se poate spune orice despre camera asta, în afară de faptul că ar fi defectă!

Dovol opri aparatul de diagnoză şi ridică triumfător aparatul deasupra capul. Tr ew-E se încruntă.

— Asta înseamnă…

— Că nici cea pusă de mine ieri nu e defectă, i-o retează masculul fraake. Am înlocuit de pomană două camere bune.

Îi făcu un semn brissului. Acesta comută pe frecvența căpitanului, pe care Dovol îl puse la curent cu situația. Timp de câteva clipe, se auzi doar respirația şuierată a arlotului, acompaniată de vântul de afară, apoi vocea baritonală comentă:

— Asta nu elimină teoria referitoare la filtrarea luminii prin tavanul peşterii. Ceea ce am văzut noi pe monitor

se poate datora reflectării ei pe podeaua denivelată. Oricum, anunțați-i pe Gu'h-sss şi de Fon să nu mai treacă pe la peşteră!

Cei doi executară ordinul, apoi se aşezară gânditori în fața monitoarelor.

— Ce spune căpitanul are sens, rupse brissul tăcerea.

Masculul fraake se ridică şi se învârti de câteva ori în cerc prin încăpere. Chipul i se lumină dintr-o dată.

— E o cale foarte uşoară de a afla! E de ajuns să comparăm înregistrările din cele două nopți, ca să vedem similitudinile.

Tr ew-E aprobă. Umblă la consolă şi, curând, pe monitor începură să ruleze în paralel cele două filmări.

❧

— Bine, nu e de la luminozitate! comentă arțăgos Sanders. Dar asta nu înseamnă că ai demonstrat teoria ta.

Paradoxal, Dovol nu se grăbi să-i replice omului. Îi privea pe ceilalți oarecum amuzat, sprijinit de consola pe care brissul butona de zor. Aştepta reacțiile lor. Primul vorbi comandantul.

— Ai dreptate Sanders, dar nici n-o mai putem ignora, câtă vreme n-avem ceva mai bun…

Şeful securității ridică mâinile, apoi le lăsă să-i cadă teatral pe lângă corp.

— Deocamdată nu avem decât nişte luminițe care pâlpâie! Pot fi insecte, emisii de gaze, fenomene spectrale… orice!

Gérleinul şi orscordul mormăiră amândoi deodată că aparatele nu indicaseră nici o emisie de gaze.

— Nici nu este, ieşi din muțenie Dovol. De fapt, Sanders are dreptate – este un fenomen spectral!

Toți cei prezenți, cu excepția lui Tr ew-E, îl priviră contrariați pe masculul de peste doi metri. Sanders îşi îngădui un zâmbet şters – nu era deloc convins că declarația reprezenta o recunoaştere a înfrângerii.

— Un fenomen spectral de o frumusețe fantastică! Un unicat! completă Dovol. Se răsuci spre monitorul pe care brissul tocmai terminase de afişat ceva: Priviți!

Cei doi studiaseră cu mare atenție apariția, dispariția şi mişcarea luminilor. Descoperiseră astfel că o anumită nuanță de roşu apărea în aceeaşi poziție față de locul unde fusese o anumită nuanță de albastru, că toate culorile pulsau şi – mai ales – că disiparea uneia dintre ele împrejur nu se făcea decât până la o anumită limită. Lucrând împreună, reuşiseră să delimiteze forme ciudate în interiorul cărora pulsau lumini de diferite nuanțe şi intensități.

Toți priveau uluiți imaginile care se desfăşurau în fața ochilor lor. Şeful securității îşi reveni cel dintâi.

— Impresionant, admise pe un ton sec. Vă felicit pentru efortul depus! Dar e evident că, dacă vrei neapărat să ajungi la un rezultat, vei interpreta toate datele pe care le ai în direcția respectivă.

Comandantul studia foarte concentrat concertul cromatic de pe monitor.

— Ți-aş da dreptate, Sanders, dacă formele create de Dovol şi Tr ew-E n-ar semăna unele cu altele atât ca aspect exterior, cât şi din punct de vedere al aranjării coloristice…

Îşi îndreptă spatele, solemn, aproape atingând tavanul cu smocul albăstrui de păr. Membrii echipajului îşi despinseră privirile de pe imagini şi-i aşteptară vorbele.

— Descoperirea lui Dovol şi Tr ew-E nu ne arată neapărat că avem de-a face cu ființe inteligente. Dar se pare că am descoperit un tipar după care putem recunoaşte fauna acestei planete. Conform protocoalelor, studiul acesteia trebuie să intre între priorități. Prin urmare, vom simplifica rutinele pentru culegerea de probe minerale. Acum, mai mult decât înainte, e nevoie de disciplină şi rigurozitate, pentru a nu afecta scopul descinderii noastre pe Søregaard!

Încuviință toți, chiar şi şeful securității – deşi se vedea că nu-l încânta noua situație, care amenința să-i dea şi mai multe bătăi de cap.

— Aştept sugestii legate de abordarea fenomenului descoperit. Atenție însă – nu vreau acțiuni necugetate, ci prudență maximă!

Probabil încurajat de succesul repurtat, Dovol veni cu o propunere:

— Cred că artefactul din peşteră ne-ar putea da o mână de ajutor…

— Te referi la piatra aceea cu forme ciudate, a cărei hologramă ai studiat-o?

Comandantul accentuă în mod intenționat cuvântul „piatră". Masculul fraake nu se formaliză, mulțumindu-se să confirme.

— Sanders – se răsuci căpitanul spre om – generează un câmp de forță. Dimineață, mergem în peşteră şi luăm

bolovanul. Bătu din palme: Acum gata, că am depăşit programul de somn! Pregătiți carturile şi la culcare!

Se apropie de Tr ew-E, înțelegându-se cu el să schimbe carturile, astfel încât arlotul să fie ultimul. Apoi se duse la Dovol, care-şi luase postul în primire. Îl bătu pe umăr.

— Felicitări, Dovol! Voi menționa în raport efortul tău. Totuşi, am o nedumerire…

Cei trei ochi îl fixară mirați, căutând să priceapă ce se ascundea în spatele cuvintelor.

— De ce?

— Cum de n-ai propus să pornim spre peşteră şi să săltăm una sau două creaturi?

Masculul fraake pufni în râs, apoi replică.

— Dacă aş vrea să fac impresie bună, aş spune că eram conştient de riscuri, de încălcarea regulamentului…

— Dar cum nu vrei asta…

— … Recunosc că am căutat ideea pe care credeam că sunt cele mai mici şanse s-o refuzi!

Peştera părea scăldată într-o baltă de sânge uman, care se scurgea difuz prin găurile din tavan, disipându-se înăuntru şi desenând cercuri rubinii cu margini incerte între denivelările întunecate.

Căpitanul se asigură din nou că Sanders şi Dovol erau în afara oricărui pericol, studiind imaginile primite din peşteră. Amplifică la maxim parametrii de sensibilizare la mişcare, apoi avu grijă să adauge filtre spectrale suplimentare imaginilor provenite de pe camerele mobile ataşate de costumele celor doi.

Aparatele nu depistară niciun fel de anomalii.

— Verificați dacă piatra nu e ancorată în ceva, sau nu are vreun dispozitiv capcană! îl atenționă pe şeful securității.

Prevederea era inutilă şi, mai ales, redundantă. Omul îşi cunoştea foarte bine meseria. Cu tija în mâna stângă şi discul în cea dreaptă, trasă cadranul de siguranță în jurul pietrei – ținând cont de conformația sa şi o dată de cea a tovarăşului său. Cadranul de siguranță era realizat pe principii statistice, care țineau cont de arhitectura locului (sistemul de referință), pe obiectul țintă (punctul de reper) şi pe cei ce interferau cu el (elementele perturbatoare). Pe baza unor complicate calcule matematice, corectate cu datele deținute despre civilizația căreia îi aparținea obiectul țintă, se delimitau zonele de risc maxim şi minim din preajma obiectului. Nu era vorba de ceva infailibil – mai ales în cazul de față, când parametrii corectori lipseau cu desăvârşire – dar salvase destule vieți în timpul misiunilor.

În ciuda entuziasmului nemăsurat, Dovol avu grijă să asculte cu multă atenție indicațiile şefului securității. Nu comentă nimic despre precauția cu care se apropiară de piatră, nu refuză trasarea unui al doilea cadran de siguranță la un metru de ea – când factorii de risc sporeau exponențial – şi aşteptă docil ca Sanders să ajusteze, pentru a suta oară, reglajele câmpului de forță.

Căpitanul admira comportamentul masculului fraake. În condițiile acelea, orice abatere de la disciplină putea avea consecințe deosebit de grave – fiind consemnată în raport. Cu toate acestea, Dovol dovedea o dată în

plus că îl aştepta o carieră strălucită. Deborda de energie, lucra conştiincios şi plin de abnegație, dar avea grijă să respecte regulamentele.

Din fericire, toate precauțiile se dovediră inutile. Microfoanele de bord transmiseră un zumzet uşor atunci când câmpul de forță interferă cu piatra, în timp ce monitorul îi arăta pe cei doi luând obiectul şi pornind spre navă.

Timpul în care Sanders şi Dovol parcurseră culoarul albastru – o ciudată anomalie ținând cont de soarele aflat pe cer în acel moment – păru să nu se mai termine. Cei din modul verificară continuu camerele de proximitate, căutând eventualele pericole.

Când sasul se deschise, răsuflară cu toții uşurați.

— Cred că de data asta exagerezi, Dovol! încercă comandantul să-l domolească pe masculul fraake.

— Am studiat reprezentarea asta din diferite unghiuri. I-am cerut computerului să facă o serie de extrapolări temporale, prelungiri spațiale şi pot dovedi acum că teoria mea e corectă!

Gérleinul sfârâi din aripioare.

— Sanders avea dreptate când susținea că vezi exact ceea ce vrei să descoperi.

— De ce?

Dovol părea hotărât să-şi susțină ideile până în pânzele albe.

— Ai trecut prin culoarul albastru şi te-ai învârtit suficient timp prin peşteră. Ai văzut acolo vreun alt obiect?

Poate că piatra e un artefact, dar de aici şi până la ideea unei hărți tridimensionale…

Lăsă fraza în aer. Orscordul şi brissul păros încuviințară. În mod ciudat, şeful securității stătea deoparte şi refuza să participe la discuție, preferând să cerceteze cu minuțiozitate monitoarele. Văzând că nu avea susținători, masculul fraake atacă:

— Atunci ce credeți voi că este?

— Un artefact, sunt de acord! mormăi orscordul. Un portret, un ciudat obiect aparținând unui cult necunoscut nouă… Ceva de genul acesta. Spre deosebire de restul pietrelor din peşteră are un aspect artificial. Dar atât.

Tr ew-E se pregăti să comenteze şi el ceva, dar exclamația şefului securității îi făcu atenți pe toți:

— Priviți afară!

Ceea ce văzură îi lăsă complet fără glas. Platoul era acoperit de un potpuriu de luminițe colorate.

— Aştept sugestii!

Trecuseră aproape două ore. Luminile din jurul navei nu dispăruseră şi nici nu încetaseră să pulseze – uneori mai aproape, alteori mai departe de modulul-bază. Brissul păros compară tiparul lor cu cel depistat în peşteră. Erau identice. Conform datelor adunate astfel, pe platou se aflau peste o sută de søregaarzi.

— Cred că e inutil să vă atrag atenția asupra posibilei legături dintre capturarea pietrei şi ceea ce se întâmplă acum afară, comentă omul.

— Atunci probabil că am avut dreptate când am considerat că e un obiect de cult, interveni Gu'h-sss. Ştim cu toţii că totemurile au un impact deosebit asupra popoarelor şi pot duce la manifestări extreme.

Dovol pufni.

— Asta-i bună! Poate e vreun dispozitiv cu care-şi încălzesc mâncarea. Le-o fi foame şi…

— Dovol! îl atenţionă căpitanul. N-am chef de glume.

Masculul fraake nu era decis să renunţe aşa uşor.

— De ce ar fi mai uşor de crezut ideea unui obiect de cult decât cea a unei hărţi tridimensionale? Poate au nevoie de ea ca să ştie pe unde să se deplaseze, la fel cum ne folosim noi de hărţile spaţiale.

Arlotul îl privi încruntat.

— Teoria lui Gu'h-sss e mai realistă. Multe contacte între civilizaţii s-au poticnit de problemele religioase.

Masculul fraake mârâi nemulţumit. Vru să replice, dar gérleinul se dovedi mai rapid.

— Dar dacă, pur şi simplu, abia acum ne-au sesizat prezenţa? spuse cu glasul său piţigăiat. Când s-au trezit fără piatră şi-au dat seama că nu e ceva în regulă şi… Lăsă un pic adunarea să analizeze implicaţiile teoriei sale, apoi continuă: Poate că e un comitet de primire. Deocamdată n-am văzut nicio acţiune ostilă din partea lor.

Sanders răbufni:

— Văd că toţi plecaţi de la ideea că avem în faţă fiinţe inteligente, o civilizaţie! Poate că nu sunt decât forme inferioare de viaţă, legate biologic de această piatră. Se răsuci spre de Fon: Iar faptul că nu sunt violente acum nu ne oferă nicio garanţie pentru ceea ce vor face în viitor!

— Noroc că te avem pe tine, Sanders – îl zeflemisi Dovol – ca să pui răul înainte…

— Aşa şi este, Dovol! se răsti comandantul. Şi asta e spre binele nostru! Se apropie de şeful securităţii şi-l prinse de braţ: E domeniul tău, Sanders! Cum spui tu, aşa vom face.

Era clar că omul gândise din timp răspunsul, deoarece prezentă soluţia fără să şovăie:

— Ar fi bine să le arătăm forţa de care dispunem, astfel încât să se teamă de noi. Dacă sunt animale, se vor speria; dacă sunt fiinţe inteligente, vor înţelege pe ce nivel ne situăm şi-şi vor calcula cu atenţie modul de abordare. În ambele cazuri, le vom determina să evite reacţiile pripite.

Arlotul aprobă ideea.

— Trebuie să fim atenţi. Dacă avem de-a face cu o civilizaţie, să nu periclităm realizarea contactului. Au existat cazuri în care un început defectuos n-a mai putut fi remediat niciodată!

Şeful securităţii îşi puse planul în aplicare. Încărcă tunul de plasmă, apoi lansă o bilă galben-verzuie către creasta unui munte aflat în apropiere. Când aceasta din urmă se dezintegră, printre luminiţe se produse un tremur violent.

Cinci minute mai târziu dispăruseră toate. Doar modulul-bază rămase să domine platoul golaş.

— Erau animale, oftă comandantul. S-au retras în galeriile lor subpământene…

Parcă şi el sperase în străfundul sufletului că era vorba de creaturi inteligente.

— Păcat, zise de Fon.

Dovol privea absent întinderea pustie.

Sanders îşi încheiase rondul şi se apropia de modul.

— Am cercetat tot perimetrul. Am plasat detectori în punctele cheie şi am creat o rețea de alarmă.

Odată cu apariția søregaarzilor, se optase pentru un circuit deschis între toți membrii echipajului. Problemele private trebuiau să-şi aştepte rezolvarea în interiorul strâmt al modulului-bază.

Respirația celor trei plămâni ai comandantului se auzea ca suflul şuierat al unor foale.

— De Fon? ceru el detalii.

— Gu'h-sss şi cu mine am terminat de analizat probele din program. Revenim la bază în cel mai scurt timp.

Se auzi mormăitul de aprobare al orscordului.

— E bine, încuviință arlotul. În curând va răsări soarele galben-verzui. Nu ştiu de ce, dar perioada asta îmi place cel mai puțin. Mereu mi se pare că pluteşte pericolul în aer… Sanders, ne întâlnim la răscrucea de lângă valea abruptă!

— Am înțeles!

În perioada următoare, difuzoarele modulului nu mai transmiseră nimic în afara respirațiilor celor patru. Nici brissul şi nici masculul fraake nu erau prea atenți la ce se petrecea cu camarazii lor. Dovol dădea târcoale pietrei aflate în câmpul de forță, oprindu-se pentru a o studia din diferite unghiuri. Când auzi mențiunea legată

de intersecția de lângă valea abruptă, deveni brusc atent. Miji ochii, apoi începu să zâmbească.

— Asta e!

Îl prinse de brațe pe Tr ew-E şi încercă să-l implice într-un fel de dans, dar brissul păros se opuse.

— Am avut dreptate cu harta! exultă masculul fraake. Iar asta înseamnă că avem de-a face nu cu animale, ci cu o civlizație!

Brissul nu păru foarte impresionat.

— Mai bine te-ai uita la ce am descoperit eu, spuse cu glas tărăgănat.

Dovol îşi mai plimbă câteva clipe cilii pe deasupra câmpului de forță, urmărind curburile pietrei. Abia apoi se aplecă peste umărul păros pentru a privi ecranul. Cele patru mâini ale lui Tr ew-E se mişcau cu iuțeală peste claviatură, modificând imaginile. Pe monitor se derulă imaginea plasmei care lovea creasta, descompusă pe fragmente şi completată de computer cu informațiile care lipseau. Luminițele multicolore de pe platou pulsară la unison, apoi…

Masculul fraake tresări, brusc interesat de problemă.

— Dar… nu s-au ascuns în pământ…

Coada cu vârful lat a brissului păros lovi de două ori podeaua.

— Aşa e. Am verificat de câteva ori şi am introdus factori corectori pentru a fi sigur că nu greşesc. E clar – gazdele noastre s-au volatilizat pur şi simplu.

— Crezi că e posibil să le fi ucis?

Brissul ridică din toți cei patru umeri.

— Asta ar fi grav, comentă comandantul.

La revenirea în modul ascultase cu atenție cele spuse de Tr ew-W, apoi urmărise de mai multe ori simulările.

— N-am tras asupra lor, îl atenționă Sanders.

— Nu – interveni însufleţit masculul fraake – dar n-avem habar despre relațiile existente între elementele acestei lumi. Poate că structurile cristaline din jur sunt în directă legătură cu søregaarzii. Poate creasta acționa precum o oglindă şi acestea erau proiecțiile ei…

Cu toată gravitatea momentului, comandantul nu reuşi să-şi mascheze un zâmbet.

— Zău, Dovol, ai uneori nişte idei… Redeveni serios: Sincronizarea între momentul loviturii şi dispariția gazdelor noastre este prea bună ca să nu ridice semne de întrebare. Aşa cum am mai spus, nu vreau să-mi încarc dosarul cu un Prim Contact ratat.

— N-avem de unde şti că nu erau simple animale! nu renunță omul. În acest caz, procesele de conştiință nu mai sunt aşa de grave.

— Din păcate, pot contrazice chiar acum afirmația ta. Masculul fraake se apropie de câmpul de forță şi începu să explice: Piatra asta mi-a sugerat de la primele studii o hartă tridimensională. N-am reuşit să găsesc o regulă cu care să vă conving până când ți-a dat comandantul întâlnire. Uite!

Dovol fixă câteva repere luminoase în jurul zonei lui de interes.

— Aici e culoarul albastru, urmări el un contur, iar aici valea abruptă. Uite, acesta este platoul pe care ne aflăm noi acum. Iată creasta pe care am retezat-o…

— Măi să fie…, murmură orscordul.

Alarma suna scurt şi enervant. Nimic nu putea fi mai neplăcut decât trezirea în icnetul sirenei gâtuite, dublată de pâlpâitul obositor al semnalelor luminoase.

— Ce s-a întâmplat? Vreau o evaluare rapidă şi cât mai completă a situației! îi ordonă comandantul brissului.

Cel din urmă părea marcat de experiența prin care trecuse, dar încerca să-şi păstreze cumpătul.

— Am verificat toate înregistrările video – filtrate, bineînțeles, pentru operativitate – din ziua în care am venit aici. Priviți ce s-a întâmplat după ce søregaarzii au dispărut de pe platou…

Odată cu scoaterea pietrei din peşteră, cu toții neglijaseră acel loc. Dar camera rămăsese fixată acolo, înregistrând conştiincioasă tot ce se petrecuse. Înaintea adunării de pe platou, luminile-umblătoare – cum le denumise şeful securității – îşi făcuseră apariția în peşteră şi se agitaseră în locul în care ar fi trebuit să se afle piatra. Apoi, la câteva fracțiuni de secundă de la dispariția masivului grup de pe platou, în cavernă avusese loc o explozie de culori – de scurtă durată, dar de o intensitate ieşită din comun.

— Grupul care a fost mai întâi în peşteră şi cel care a venit după retezarea crestei sunt unul şi acelaşi? se interesă arlotul.

Brissul îşi scărpină burta păroasă.

— Computerul estimează că este un ordin de mărime similar cu cel care a fost pe platou…

— Atunci s-ar putea să nu-i fi omorât, ci doar să-i fi speriat. Ceea ce, în cazul unei populații primitive e foarte posi…

— Totuşi, asta nu justifică declanşarea alarmei! bodogăni orscordul.

Comandantul se smulse din gânduri şi-şi îndreptă privirile spre Tr ew-E.

— Gu'h-sss are dreptate. De ce-ai pornit alarma?

— Pentru că s-au întors.

Brissul ridică unul din brațe şi arătă spre platou. Zeci de mii de søregaarzi înconjurau modulul-bază. Şeful securității înjură. Nu înțelegea cum de Tr ew-E mai pierduse vremea vorbindu-le despre experimentele sale, în loc să le atragă atenția din prima asupra potențialului pericol.

Se părea că echipajul nu lua în serios amenințarea. Iar asta era mai periculos decât orice.

— Consider că situația impune aplicarea Codului de Urgență!

Şeful securității avea o mină foarte gravă. Comandantul ridică încet laba păroasă, făcându-i semn să se tempereze.

— N-a avut loc nicio manifestare ostilă din partea søregaarzilor, atenționă el. E normal să rămânem în alertă, dar nu trebuie să pornim a priori de pe poziții de război…

— În plus – interveni orscordul – dacă plecăm acum înseamnă să dăm cu piciorul la jumătate din solda pentru această misiune. Iar pentru cealaltă jumătate va trebui să completăm o serie de acte justificative. Plus că vom obține mai greu delegări pentru alte misiuni…

Şeful securității strâmbă din nas.

— Şi crezi că eu îmi doresc să ajungem în situația asta? Însă consider că e mai important să ne întoarcem în viață de pe planeta asta stupidă!

— Nu vă mai certați! interveni comandantul. Mai bine mergeți şi pregătiți nişte energizante pentru toți! Ne aşteaptă ore grele.

Cei doi se conformară. Pregătiră fiecăruia dintre cei prezenți amestecul dorit. Deşi nu era adeptul stimulentelor, Sanders îşi făcu şi el o cană mare de cafea neagră cu brandy. În tot acest timp, comandantul rămase adâncit în gânduri, evaluând posibilitățile şi şansele lor în fața situației neprevăzute în care se aflau. Dovol studia entuziasmat mulțimea adunată pe platou, urmărind impresionantul joc de lumini.

În fața consolei, de Fon şi Tr ew-E meştereau de zor ceva. Când sosiră energizantele, gérleinul ridică privirea, triumfător.

— Uitați-vă la asta!

Luă cupa cu lichid dulceag şi se dădu la o parte, lăsându-i pe ceilalți să se adune în jurul brissului.

— Dă-i drumul, Tr ew-E!

Brissul începu să aranjeze imagini şi grafice pe ecran.

— De Fon a avut ideea să folosim vectorii de mişcare pentru a determina pozițiile din care vin şi în care se duc

søregaarzii. Pentru că se pare că avem de-a face cu ființe legate de fenomene luminoase, am determinat concentrările de energie din zona acoperită de detectoarele noastre. Am folosit drept matrice vectorii de mişcare şi transferul de energie pe care le-am înregistrat între peşteră şi platou înainte şi după retezarea crestei. Computerul sortează acum toate informațiile recepționate de la detectoare până în prezent, pentru a determina concentrări de energie având aceleaşi caracteristici precum cele cu care am fost în contact.

Aparatul procesă rapid informațiile solicitate, realizând o hartă a regiunii.

— Uite aici o concentrare de energie…, observă masculul fraake. Una aici… Şi aici una mai mică…

Brissul ridică un deget, atenționându-l.

— Trebuie să fac şi proiecția temporală. Să vedem dacă este vorba despre ceva întâmplător sau nu.

Se convinse repede că nu era vorba de aşa ceva. Toate locurile aveau perioade clar definite de concentrare de energie, alternând cu perioade în care erau părăsite. Unul singur făcea excepție de la regulă.

— Aici…, remarcă arlotul. Concentrația de energie variază, dar nu scade sub o anumită valoare.

— Ar putea fi vorba despre o aşezare permanentă, concluzionă Tr ew-E.

— Acolo s-ar putea afla cheia multora dintre întrebările noastre, îşi dădu masculul fraake cu părerea.

Căpitanul se îndreptă de şale.

— Deşi trebuie să recunosc că ipoteza emisă de tine de data aceasta pare corectă, nu cred că putem părăsi incinta modulului-bază cu toată adunătura asta din jur.

Şeful securităţii îşi aşează palma pe braţul lui.

— Ţinând cont de gravitatea situaţiei, cer permisiunea să convoc o Şedinţă de Securitate! spuse solemn.

Arlotul şovăi o clipă, studiind privirile întrebătoare ale celorlalţi patru, apoi încuviinţă.

— Să mergem în încăperea alăturată.

Uşa se deschise, apoi se închise în urma lor. Cei doi formară codul pentru înregistrarea unei Şedinţe de Securitate. Apoi, cu un gest foarte oficial, comandantul îl pofti pe om să înceapă.

— Ne aflăm în faţa unei decizii vitale pentru misiunea noastră…

— De acord. Ascult, Sanders!

Omul îşi drese glasul.

— Cred că situaţia se înscrie din toate punctele de vedere în Codul de Urgenţă.

Arlotul nu replică, aşteptând ca subalternul său să facă un pomelnic al evenimentelor care-l determinaseră să declare un lucru atât de grav. Când văzu că acesta nu zice nimic, luă cuvântul:

— Misiunea noastră este una de recoltare de mostre. Totuşi, dacă avem posibilitatea să stabilim un prim contact cu o rasă inteligentă, este de datoria noastră s-o facem. Ştii la fel de bine ca şi mine că – pentru a exista o şansă cât de mică să se adune sponsorizări pentru o Misiune de Contact – e nevoie de dovezi irefutabile despre existenţa vieţii organizate superior. Pe de altă parte, Gu'h-sss avea perfectă dreptate cu privire la abandonarea misiunii. Va trebui să facem o serie de documente justificative şi doar după analiza acestora – ceea ce, ştii bine, durează

câteva luni – se va decide dacă am acționat corect, dacă e cazul să ni se impute pierderile cauzate de eşec, cât vom primi din veniturile care ni se cuvin, şi aşa mai departe. Din fericire, niciunul dintre noi nu are la activ vreo misiune abandonată, aşa că o „primă dată" n-ar fi ceva aşa de grav. Dar am văzut multe la viața mea şi te asigur că „prima dată" e cel mai greu. Aşa uşor se adună apoi „a doua" şi „a treia", încât nici nu-ți vei da seama când orice companie te va elimina de pe lista sa de misiuni!

Sanders ascultă disertația comandantului, mestecându-şi înnegurat buza superioară.

— Nu vreau să mă crezi laş! spuse. Responsabilitatea mea este ca toți să se întoarcă teferi. Dosarul meu nu depinde doar de rezultatele misiunii, ci şi de integritatea celor care au participat la ea. Dacă ne ducem treaba la bun sfârşit şi ne întoarcem înapoi conform programului, toată lumea va fi mulțumită. Dar dacă fie şi numai o ființă din echipaj e rănită – sau mai rău – dosarul meu nu va mai fi curat. Ştii ce înseamnă asta?

Arlotul nu răspunse. Omul luă asta ca pe o invitație de a continua.

— Petele din dosarul meu înseamnă că va veni ziua în care voi fi trimis să păzesc deținuții din cine ştie ce închisoare, semnând bilete-de-plecare!

— Bilete-de-plecare?

Termenul îi era străin comandantului.

— Un bilet-de-plecare este un fel de permis pe care-l primesc deținuții cu un comportament corespunzător, dovedindu-se de încredere. E un document care le dă anumite drepturi, conferindu-le o oarecare libertate.

Continuă:

— După cum vezi, eu am mai multe de pierdut decât voi.

— Înțeleg, aprobă arlotul. Inspiră profund: Dacă søregaarzii se vor dovedi în orice fel periculoşi, sunt gata să-ți dau mână liberă în aplicarea Codului de Urgență.

— Şi cum până acum n-am avut parte de manifestări ostile…

Omul lăsă în mod deliberat fraza în aer, dezamăgit.

— Vom căuta să facem față într-un fel situației existente, spuse comandantul.

Sanders se ridică şi făcu un tur prin cameră, apoi se proțăpi în fața arlotului.

— Şi ce soluție întrevezi la ora actuală?

Ochii complet negri se ațintiră în sus, spre silueta costelivă.

— Va trebui să culegem informații. Vom mergem la locul acela care pare a fi o aşezare, aşa cum a sugerat Dovol.

Omul pufni.

— Sunt zeci de lumini-umblătoare în jurul modulului! Cum crezi că ne vom putea îndepărta de bază fără să pățim ceva?

— Folosind scuterul, răspuns arlotul calm.

Şeful securității pufni din nou şi-şi pregăti o altă replică usturătoare, dar comandantul i-o reteză blând.

— Uite ce e, Sanders, apreciez preocuparea ta legată de securitatea misiunii. Cu toate astea te rog să înțelegi că, în calitate de căpitan, am anumite responsabilități față de echipaj – şi mă refer aici în primul rând la situația

profesională şi materială. De asemenea, trebuie să respect anumite reglementări privitoare la întâlnirea cu alte rase şi la orice evenimente care au loc în spațiu. În plus, am o grămadă de credite primite de la sponsori, care îmi stau în cârcă alături de situația financiară precară – în condițiile economice actuale – a companiei cu care am semnat contractul. Nu pot să întorc pur şi simplu spatele şi să plec. Trebuie să găsesc soluții, înțelegi?

După câteva clipe de liniște, omul aprobă, fără chef.

— În concluzie, aştept sugestii legate de posibilitatea de a ajunge la acea „aşezare".

Aşa cum se întâmpla de obicei, Sanders se gândise dinainte la această posibilitate. Răspunse prompt, deşi fără prea mare tragere de inimă:

— Am putea crea o diversiune, astfel încât cineva să poată pleca cu scuterul.

— …

— Am putea dispersa grupul cu o nouă lovitură de plasmă…

— Asta în nici un caz! se opuse arlotul categoric. O dată a însemnat avertisment: ăştia suntem noi, asta putem. A doua oară e clar un semn de agresiune!

Comandantul nu mai apucă să afle dacă Sanders avea un plan de rezervă. Lovituri grăbite în uşă îi făcură pe amândoi să sară în picioare.

— Scuzați-mă că încalc regulamentul, se auzi vocea lui Gu'h-sss, dar aici se întâmplă lucruri grave!

Cei doi schimbară o privire rapidă. Blocară codul Şedinței de Securitate, apoi se repeziră în camera alăturată.

— Priviți! spuseră simultan de Gu'h-sss şi Tr ew-E arătând spre piatră.

Câmpul de forță părea cuprins de fierbere. Sub plasa sa energetică se petrecea ceva.

Alarma îşi cârâia în continuare melodia enervantă, dublată de lumini obositoare. Comandantul evaluă situația, stabilind planul de bătaie.

— Păstrarea acestei pietre la bordul modulului este prea riscantă. Pe de altă parte, pentru a putea încredința studiul acestei planete unei Nave de Contact, este nevoie de mai multe informații legate de søregaarzi. Devine astfel imperios necesară cercetarea sitului depistat de Tr ew-E. Doresc doi voluntari!

Sanders se apropie de arlot.

— Nu uita de mulțimea de afară!

— Vom folosi returnarea pietrei ca diversiune.

Şeful securității îşi muşcă buza.

— În cazul acesta, mi se pare normal să particip eu la expediție…

— Se aprobă, zise sec comandantul. Altcineva?

Ca la comandă, privirile brissului, orscordului şi gérleinului se îndreptară spre Dovol. Masculul fraake i se alătură omului fără să ezite.

— Consider că eu sunt cel mai potrivit să-l însoțesc pe Sanders!

Comandantul încuviință cu o scurtă scuturare a coamei albăstrui.

Gu'h-sss şi de Fon ieşiră purtând piatra, însoțiți de Sanders şi Dovol. După câțiva paşi, grupurile se despărțiră. Omul şi masculul fraake încălecară scuterul şi țâşniră spre destinație, în timp ce în jurul celorlalți doi se adunară søregaarzii. Orscordul şi gérleinul înaintau cu precauție, deopotrivă fascinați şi terifiați de imaginea pe care o vedeau. Una era să admire potpuriul acela de lumini prin intermediul obiectivului unei camere, sau prin hublou şi cu totul altceva să se afle în mijlocul ființelor, separați de atingerea lor doar de un costum spațial.

— Opriți-vă! se auzi comanda arlotului. Aşezați piatra jos, dezactivați-i câmpul, apoi reveniți la navă. Încercați să nu faceți mişcări bruşte sau gesturi necontrolate care ar putea fi interpretate drept agresiune.

Cei doi se conformară. Spre uşurarea lor, atenția mulțimii se focaliză în întregime asupra pietrei, aşa încât se strecurară nederanjați înapoi în modulul-bază.

— Mi-a fost al naibii de frică, şopti de Fon în momentul în care sasul se închise în urma lui.

În zare, scuterul se îndepărta ca o nălucă, purtându-i pe cei doi pasageri spre destinația misterioasă.

— Locul corespunde informației de pe computer, încuviință Tr ew-E. Apare o mică diferență, probabil din cauza aproximărilor făcute la limita razei de detecție a aparatelor.

Imaginile transmise de camerele individuale ale celor doi deveniră tot mai clare, semn că scuterul încetinea.

— Luminile astea umblătoare se pare că trăiesc în caverne, se auzi vocea lui Sanders. Uitați-vă!

Se mişcă astfel încât camera căştii să prindă în obiectiv intrarea într-o peşteră. La prima vedere, părea mult mai mare decât cea din care luaseră piatra.

— Dacă spațiul vă permite, vă sugerez să intrați cu scuterul! zise comandantul. Trebuie să puteți fugi de acolo în orice clipă, în cazul în care apar probleme.

Imediat ce vehiculul intră în tunel, imaginile transmise de camere căpătară umbre prelungi. Curând, detaliile deveniră întunecate.

— N-avem o transmisie prea grozavă, comentă arlotul. Raportați tot ce se întâmplă!

— Am intrat într-un fel de vestibul, descrise Dovol. Din el se ramifică o serie de tuneluri. Sper să nu ne blocăm undeva pe traseu…

Omul şi masculul fraake comunicară rapid prin gesturi. Detectoarele lor cu rază scurtă de acțiune le semnalaseră prin ce tunel trebuiau s-o apuce pentru a ajunge la concentrarea de energie. Reduseră viteza scuterului, înaintând cu precauție – atenți la orice obstacol posibil. Transmisia spre modul era cețoasă, iar conul de lumină al farului nu reuşea s-o clarifice.

— Raportați!

— Tunelul nu pare să fie prea lung…

— Puteți estima ce se află la capătul lui?

— Am ajuns deja la capătul lui, murmură masculul fraake. Fantastic!

— Ce este? Ce s-a întâmplat? se precipită arlotul. Sanders!

În loc de răspuns, cei doi ocupanți ai scuterului îndreptară obiectivele camerelor spre ceea ce îi lăsase fără grai. În încăperea în care ajunseseră se aflau o duzină de søregarzi. Diferența față de cei văzuți până atunci consta în intensitatea luminilor. Unele păreau nişte reflexii palide, altele se ițeau de-abia ca o mică pată – un punct mai curând. Câteva aveau un colorit foarte viu – ca petalele unei flori de curând deschise. Nuanțele altora se conturau precis, ascuțit – ca şi cum cineva le tăiase în interiorul formelor acelea abia ghicite.

— Par a fi handicapați, constată de Fon.

Admirară tăcuți adunătura aceea terifiată de prezența intruşilor. Sanders se dezmetici primul.

— Care este următorul pas?

— Sunt de părere că ar trebui să încercăm să luăm la bord una dintre aceste creaturi.

— Nici nu se discută! şuieră şeful securității. Asta ar fi împotriva oricărui regulament!

Începură să se certe, dar comandantul îi întrerupse.

— Dovol are dreptate, zise calm.

Privirile celorlalți trei ocupanți ai modului se ridicară întrebătoare spre el.

— Presupunând că puteți pune mâna pe una dintre ele şi s-o plasați într-un câmp de forță, ar fi un pas mare în încercarea de a stabili un contact cu aceste creaturi…

Omul ridică tonul.

— Cu tot respectul, încarcerarea şi răpirea unui søregaard ar putea fi interpretată ca un gest ostil! Nu uita de piatră!

— Dacă sunt creaturi evoluate, individul pe care-l vom lua va avea ocazia să constate asta şi să le-o comunice celorlalți.

Sanders nu era deloc încântat de spusele arlotului, dar nu mai comentă. Coborî de pe scuter şi, împreună cu masculul fraake, se apropie de søregaarzii care stăteau înghesuiți unul în altul. Când ajunseră la doi paşi de grup, acesta se dispersă. Nu dispăru în neant, ca şi cele cu care mai avuseseră de-a face, ci rămase în perimetrul încăperii.

— Deci am avut dreptate, comentă de Fon. Sunt handicapați…

— Sau există ceva echivalent cu un câmp de forță care-i împiedică să iasă de acolo, îl contrazise Gu'h-sss.

— Aparatele noastre nu detectează nimic de genul acesta, replică Dovol. Cred că nu sunt în stare să părăsească incinta.

Vânătoarea nu dură mult. Creaturile dispăreau şi reapăreau câțiva paşi mai departe, dar nu reacționau la fel de repede ca şi cele de pe platou. Fiind vorba despre un spațiu închis, Sanders şi Dovol reuşiră curând să proiecteze un câmp de forță asupra uneia. Agitația şi spaima celorlalte crescu şi mai mult.

— Cred că ar fi bine să plecăm cât mai repede de aici! bombăni omul, cuprins de presimțiri sumbre.

Masculul fraake nu comentă. Încărcară prizonierul pe scuter, apoi porniră pe drumul de întoarcere. Pe măsură ce se apropiau de marginile peşterii, prinseră viteză.

— Cred că am făcut o mare greşeală, se auzi vocea gâtuită a lui Tr ew-E.

Era singurul care urmărise şi acțiunile søregaarzilor de pe platou. După ce studiaseră cu multă atenție piatra – probabil pentru a depista dacă nu fusese alterată în vreun fel – o parte dintre ei dispăruseră. Brissul păros îşi notă să verifice ulterior dacă puseseră artefactul înapoi în peşteră.

Apoi, pe măsură ce agitația creaturilor urmărite de om şi de masculul fraake crescuse, søregaarzii aflați în jurul modului-bază începuseră să se agite. Luminile jucau pe tot platoul, apărând şi dispărând într-un ritm amețitor. Când brissul ridicase privirea spre comandant pentru a-i comunica situația, surprinsese o imagine fugară provenită de la camerele celor plecați în misiune.

Viteza aparatului era deja mare – iar reflectarea luminii turcoaz pe suprafețele cristaline contribuia şi ea la neclaritatea cadrelor – dar Tr ew-E putea jura că la intrarea peşterii apăruseră mai multe siluete de søregaarzi.

Doar Tr ew-E mai stătea în fața consolei. Comandantul, de Fon şi Gu'h-sss – îmbrăcați în scafandre spațiale – aşteptau înarmați în fața camerei ecluză. Dovol şi Sanders goneau cât puteau de repede printre stâncile punctate ici şi colo cu lumini pâlpâitoare.

— Au intrat pe platou, anunță brissul.

— Fiți pregătiți! spuse comandantul.

Nori de praf se vălătuceau în spatele scuterului, care vibra din toate încheieturile din cauza vitezei mari şi a suprasarcinii. Tr ew-E urmărea tensionat cursa aceea nebună şi, pentru o clipă, privirea lui scăpă spre hublou.

— Atenție! avertiză el.

Lucrurile se succedară cu mare repeziciune. Un grup masiv de søregaarzi își făcu apariția în dreptul scuterului. Încercarea disperată a șefului securității de a ocoli intruşii făcu vehiculul să se cambreze. Viteza era mare. La fel şi inerția, din cauza încărcării aparatului. Scuterul vibră din toate încheieturile. Lonjeroanele gemură, cu un vaiet prelung. Preț de o clipă, păru gata să sară peste adunătura de lumini.

Apoi se dezintegră.

Tr ew-E urlă. Comandantul, orscordul şi gérleinul se repeziră afară din modulul-bază. În depărtare, văzură un fum negru înălțându-se spre cer. Speriați, søregaarzii se dispersaseră care-ncotro.

— Fuga marş! lătră arlotul țâşnind spre locul accidentului.

Ceilalți doi îl urmară cu toată viteza. Deşi erau toți bine antrenați, mişcările le erau îngreunate de scafandrele spațiale, arme şi gravitație. Gu'h-sss îşi activă suspensoarele gravitice. Renunță repede, întrucât îl încurcau la alergare.

Brissul păros urmărea îngrozit micul grup care alerga disperat. Distanța până la scuter era mare. Încetul cu încetul, teama indigenilor dispăru, iar luminile-umblătoare începură să se adune din nou la locul accidentului.

— Dovol! Sanders! Sunteți teferi? urlă Tr ew-E în microfon. Răspundeți!

Trebuia acționat repede. În mod normal, ar fi avut nevoie de acordul comandantului, dar situația era critică. Armă rapid o torpilă. Setă intensitatea şi selectă ținta – în

apropierea locului în care se dezintegrase scuterul, dar atent să nu lovească vreun localnic. Declanşă arma.

Impactul produse un adevărat cutremur. Grămada de søregaarzi se topi ca prin farmec. Comandantul şi însoțitorii săi se treziră aruncați pe jos.

— Tr ew-E! zbieră arlotul.

Din craterul cu un diametru de câteva zeci de metri ieşea un fum gros, care acoperi mare parte din platou. Tr ew-E profită de dispersarea luminilor-umblătoare pentru a determina cu exactitate coordonatele omului şi a masculului fraake.

— Puțin mai la dreapta! îi orientă pe cei trei salvatori, care se ridicaseră şi o rupseseră din nou la fugă.

Brissul păros lansă o serie de interogări către computer, încercând să-i țină sub observație pe indigeni. Aceştia păreau să se fi împărțit în mai multe grupuri, dintre care unele ieşiseră în afara sferei de detecție a aparaturii. Nu ştia în cât timp aveau să se regrupeze, aşa încât pregăti o nouă torpilă.

Comandantul ajunse la locul accidentului. Dovol, Sanders şi søregaardul captiv erau împrăştiați pe un cerc cu diametrul de peste douăzeci de metri. Țesu câte un câmp de forță în jurul celor doi membri ai echipajului, apoi îl săltă în cârcă pe şeful securității. Gu'h-sss făcu acelaşi lucru cu Dovol, iar de Fon se îndreptă spre indigen.

— Lasă-l acolo! ordonă arlotul. Eliberează-l din câmpul de forță…

Gérleinul se conformă, uşurat. Bun țintaş, statura firavă îl făcea aproape inutil când venea vorba de transportat

lucruri într-un mediu în care nu-şi putea folosi aripioarele.

Alergarea înapoi se desfăşură cu şi mai mare dificultate, supervizată de Tr ew-E – care, de data aceasta, era pregătit să facă praf orice søregaard, indiferent de consecințe.

Sanders era mort şi nu se mai putea face nimic pentru el. După aproape două ore, Dovol îşi reveni.

— Cum te simți?

Masculul fraake ridică cu greutate capul. Îl privi pe comandant prin vălurirea câmpului de forță.

— Mi-a fost şi mai bine, recunoscu.

Arlotul oftă.

— Din păcate, va trebui să rămâi în câmpul de forță până când ne vom întoarce din misiune. Casca ta era spartă când te-am găsit. Ştiu că nu te încălzeşte cu nimic să afli că a lui Sanders era intactă şi, cu toate astea, tu eşti cel care a supraviețuit…

Dovol dădu trist din cap. Întocmai cum îi povestise brissului – întreaga lui carieră avea să fie compromisă. Îl aşteptau ani de teste în laboratoare izolate, până când avea să se demonstreze că nu luase niciun virus prin expunerea la atmosfera søregaardă.

— Sufletul planetei, murmură. Un fraake nu scapă nicăieri de el… Sesizând nedumerirea din ochii comandantului, schimbă subiectul: Băştinaşul?

— L-am abandonat. Modulul ar fi fost suprasolicitat cu trei câmpuri de forță…

Părea că îl frământa o întrebare pe care ezita s-o pună. În cele din urmă se decise.

— Dovol, ştiu că ți-e greu dar… Vreau să aflu ce s-a întâmplat acolo.

Masculul fraake oftă. Cuvintele îi ieşiră din gură cu greutate.

— Søregaarzii ne-au atacat, recunoscu.

Comandantul închise ochii. Îi fusese teamă de acest răspuns, cu atât mai mult cu cât venea chiar de la Dovol. Se ridică, abătut.

— Te las să te odihneşti, rosti impersonal.

— Un lucru este clar, spuse arlotul. Am dat lucrurile peste cap. Avem un deces în echipaj, iar contactul cu civilizația søregaardă – primitivă sau nu – e aproape compromis. Sunt evenimente clare care impun introducerea Codului de Urgență.

Membrii echipajului se scuturară, ca şi cum vestea ar fi fost un blestem aruncat asupra lor.

— Cu toate acestea, sunt de părere să mai facem un mic efort. Pentru a ne reabilita cât de cât şi a putea pune lucrurile pe un făgaş bun, înainte de a ne retrage şi a lăsa locul unei Nave de Contact.

Nimeni nu îndrăzni să întrebe ce avea în minte. Aşteptară docili continuarea ideii.

— Vom proiecta pe platou imagini despre univers – civilizații, planete, artă, ştiință… Dacă sunt creaturi inteligente, poate vor înțelege că încercăm să stabilim un contact.

Montajul îşi revărsa imaginile pe platou pentru a cine ştie câta oară. O făcuse în reflexiile sângerii ale soarelui roşu, apoi în cele sidefii ale celui albastru, iar acum se pregătea să le arate în lumina soarelui galben-verzui.

Comandantul întocmise raportul şi-l trimisese navei de pe orbită. De acolo, acesta fusese lansat în eter, spre cel mai apropiat releu. Pregătirile de decolare erau în toi. Odată cu deschiderea ferestrei de zbor, modulul-bază avea să părăsească Søregaardul pentru totdeauna. Misiunea fusese un eşec. Nu colectaseră decât o parte dintre probele necesare şi rataseră contactul o civilizație.

Plecau adânciți în gânduri negre. Nimic bun nu avea să-i aştepte la sosirea acasă. În aceste condiții, strigătul lui Tr ew-E sosi ca o gură nesperată de aer:

— Au venit!

Se bulucira la hublou. Afară, platoul se umplea încet-încet de lumini-umblătoare. Curând, până în zare nu se mai putea zări altceva. Sute de mii de søregaarzi se adunaseră în jurul modulului-bază, urmărind succesiunea de imagini ce se profila pe cer şi pe pietre.

— Ce facem acum? şopti de Fon, parcă temându-se să nu fie auzit.

— Aşteptăm. E rândul lor la mutare…

— Şi dacă nu fac niciuna?

— Atunci, când se deschide fereastra de zbor, vom pleca.

Orele trecură una după alta, fără nicio schimbare notabilă. Dovol studia prin valurile câmpului de forță

chipul impasibil al comandantului. Bănuia ce se petrecea în sufletul lui. Moartea unui membru al echipajului, nerealizarea programului de explorare, ratarea contactului cu o rasă străină… Era o piatră de moară pentru toți – în afara lui, fireşte. Singura lui speranță legată de viitor era aceea de a fi menționat în Dataspațiu ca făcând parte din primul echipaj care întâlnise søregaarzii. Poate să-i fie pomenit, în două rânduri, aportul adus la realizarea contactului. Atât.

Pe comandant îl aştepta însă Curtea Marțială.

Dacă ar mai fi putut simți compasiune şi pentru altcineva decât pentru propria persoană, masculul fraake şi-ar fi revărsat-o asupra arlotului.

Gândurile îi fură întrerupte de un tremur în câmpul său de forță.

— Ăăă… băieți! îndrăzni el timid, retrăgându-se spre una din margini.

Doar Gu'h-sss îl auzi. Orscordul veni repede în încăpere, la timp pentru a vedea cum în câmpul de forță se materializa un søregaard.

— Crezi că te afli în vreun pericol?

Din glasul comandantul răzbătea emoția. Reuşise! Søregaarzii erau ființe înzestrate cu rațiune şi înțeleseseră în cele din urmă mesajul său. Acum făcuseră mutarea care relansa jocul.

— Nu pare să aibă intenții agresive…, murmură Dovol nu foarte convins.

Băştinaşul se afla la cinci centimetri de el şi stătea foarte calm. Privindu-l aşa de aproape, Dovol îi observă cu claritate conturul. Era o formă cețoasă, aproape translucidă, care se oprea la marginile unui elipsoid neregulat. În interiorul lui se aflau o sumedenie de puncte cât vârful unui ac, de diferite culori. Intensitatea acestora creştea la diferite intervale de timp. Masculul fraake bănuia că descriau starea lui, sau erau un fel de limbaj.

— Sau ambele, concluzionă de Fon după ce auzi ipotezele.

— Cred că søregaarzii l-au trimis ca ambasador în nava noastră, spuse arlotul.

Dovol zâmbi. Un zâmbet palid, atâta cât îi permitea condiția actuală şi viitorul sumbru care-l aştepta. Perseverența lui fusese încununată de succes, oferindu-le søregaarzilor un bilet de plecare de pe planeta lor.

Comandantul se întoarse spre Tr ew-E.

— Trimite pe orbită mesajul că ne întoarcem cu un ambasador søregaard! Spune-le să pregătească tot ce trebuie pentru primirea şi cazarea lui. Fereastra de zbor se deschide peste şaptezeci şi două de minute. E timpul să ne pregătim de decolare!

Puțin mai târziu, asistat de søregaarzii de pe platou, modulul-bază se înălță de pe întinderea cristalină, îndreptându-se spre stratul de nori verzi.

Priveau cu toții forma flască care zăcea lângă Dovol în interiorul câmpului de forță. Nicio lumină nu mai pâlpâia în interior, iar carcasa se opaciza.

— Cred că e mort, îşi dădu cu părerea Dovol.

Comandantul izbi cu pumnul în perete.

— De ce?

Întrebarea nu se adresa cuiva anume. Poate unei divinități crude care se juca cu soarta lui.

— I-o fi fost fatal vreun element al câmpului de forță…

Gu'h-sss clătină din capul lătăreț.

— Eu cred că nu pot părăsi planeta. Poate sunt nişte simbioți. Amintiți-vă teoria cu oglinda.

Comandantul se propti pe picioarele musculoase şi studie trupul care între timp devenise o formă stafidită, urâtă.

— Ei erau lozul nostru câştigător…

Îşi aminti cuvintele fostului şef al securității.

— Iar noi eram cei care le puteam oferi un bilet-de-plecare.

Oftă.

— Din păcate, sunt sortiți să rămână închişi pe vecie în închisoarea lor, aşa cum vom fi şi noi în a noastră.

Se îndreptă spre camera de comandă. Mai erau doar câteva ore până la joncțiunea cu nava.

— Cel puțin, acum vor primi vizita unei Misiuni de Contact! încercă Gu'h-sss să readucă optimismul.

Cei trei ochi ai masculului fraake studiară cu tristețe trupul cocoşat al arlotului care se îndepărta. După ce uşa se închise în urma acestuia, remarcă, trist:

— Mai contează asta pentru vreunul dintre noi?

EXTERMINATORUL

Ce bine e afară!

Aerul călduț îl învioră. Hick pipăi precaut pământul, care căpătase o culoare negricioasă. Pentru el, era stranie. Se născuse când totul era acoperit de Marele Puf Alb, când frigul crăpase carapacea multora, pericolele erau la tot pasul, iar hrana se găsea cu mare greutate.

Pentru sufletul lui de copil, toate acelea fuseseră aventuri pe care n-avea să le uite vreodată. Mai ales luptele cu soldații Marelui Puf, care se repezeau asupra ta, acoperindu-te şi sufocându-te!

Acum, neîndurătorul stăpânitor plecase. Nu ştia unde, nici de ce. Poate din cauza Exterminatorului – un duşman mult mai perfid.

Memoria tribului grăia despre vremuri de demult, în timpuri pentru care nu exista măsură. Atunci, locul era ocupat doar de lungana Huud, de morocănosul Nolo şi de jucăuşii Roters. Fireşte, pericole existaseră de când lumea – chiar şi Marele Puf Alb venea şi lua totul în stăpânire. Dar nu existase Exterminatorul – creatura aceea mai mare decât toate colinele dimprejur, care distrugea

casele şi-i omora pe ai lui cu picioarele sale lungi, mai lungi ca Huud.

Unii povesteau că făcea un zgomot infernal, că lumea se cutremura când trecea. Că avea o răsuflare bolnavă, care se lăsa grea peste pământ, intrându-le în case şi omorându-i cu miile. Că dorea să le şteargă neamul din istorie.

Alții spuneau că suflarea lui se ridica spre ceruri, întunecată. Iar otrava pe care o lăsa în urmă erau secreţiile lui. Că, fiind atât de mare, habar n-avea de prezența unor ființe minuscule – aşa, ca ei. Că, dacă ar fi încercat să-i vorbească, ar fi înțeles şi nu le-ar mai fi făcut rău.

Hick dorea să afle adevărul. Se certase cu ai lui, care încercaseră să-l facă să se răzgândească, să stea ascuns. Mulți dintre cei care-l vedeau şi scăpau cu viață îşi pierdeau mințile. Sau dădeau naştere la generații întregi de monştri.

Lui i se părea că, în felul acela, n-aveau nicio şansă. Mai devreme sau mai târziu, stirpea lor avea să dispară. Cineva trebuia să-l înfrunte pe Exterminator. Să lupte împotriva lui, doborându-l, sau să-l convingă să-i lase în pace.

Eu voi fi acela!

Salvase o întreagă familie din ambuscada soldaților Marelui Puf Alb. Putea reuşi şi acum. Cu siguranță că Exterminatorul nu…

Pământul se cutremură din temelii. Hick se pomeni azvârlit de pe colină. Se adună cu greu de pe jos, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Seara se lăsă cu repeziciune. Huud trecu pe lângă el în mare viteză, cu

mersul ei sinuos. O privi cum se îndepărtează, apoi se opinti şi urcă înapoi panta.

Abia atunci realiză că nu se înserase. Peste pământ se întindea umbra enormă Exterminatorului. Ridică privirea spre creatura uriaşă, pe lângă care colinele dimprejur abia păreau mici umflături. Îi văzu picioarele gigantice – două dintre ele împungând pământul, celelalte două cerul spre care capul arunca vălătuci de fum întunecat.

Unul dintre picioare se mişcă, împroşcându-şi în jur secreţiile otrăvitoare.

Hick urlă, îngrozit.

Bob lăsă jos pompa. Câteva picături din soluţie se scurseră pe pământul pe care se mai zăreau, ici-colo, petice de zăpadă. Se aplecă şi ridică mica vietate care se zbătea, înnebunită de spaimă, cu picioarele în sus.

— Ia te uită, ce frumos arată…

Îşi scoase ţigara din gură, scuturându-i scrumul.

— Joe! strigă el. Mai ai insectarul ăla?

— Da, veni răspunsul de pe verandă.

— Hai, că-ţi aduc o goangă mişto pentru el…

Bob se îndreptă greoi spre casă.

ZEUL KVUN

Partea întâi

Păşi mecanic alături de ceilalți, îndepărtându-se de gardul care împrejmuia satul. Aruncă o singură privire în urmă, la siluetele întunecate din poarta baricadată, luminate din spate de focurile aprinse în piață.

Se ținea de grupul care se afundase deja printre tufişuri şi copaci, în pădure. În frunte se aflau cei mai mari, tineri antrenați şi bine construiți. Pălăvrăgeau şi râdeau, de parcă ar fi fost vorba despre o simplă ieşire la vânătoare. Se amuzau pe seama celor fricoşi, istorisind poveşti de groază.

Urmau cei de vârstă mijlocie, adolescenții. Mai puțin siguri pe ei, înaintau tăcuți. În întunericul pădurii, doar zgomotul paşilor şi respirațiile şuierătoare, grăbite, erau martori ai înaintării lor. Ultimii erau ei, pirpiriii, copiii care avuseseră ghinionul să se nască prea târziu – sau prea devreme, dacă era să se raporteze la următoarea generație. Speriați de sunetele nopții, făceau eforturi disperate să țină pasul cu restul grupului. Emanau frică prin

toți porii, la fel ca turmele de erbivore pândite de prădători.

Nu putea vedea chipurile celorlalți, căci luna lipsea de pe cer. Dar își putea imagina că erau ca ale lui – transpirate, cu pupile dilatate şi nări fremătătoare. Le auzea respirațiile repezite, paşii nesiguri. Probabil că, la fel ca în cazul lui, inima le pulsa în gât.

Cu excepția tinerilor din frunte, desigur. Ei nu se temeau de nimic. Erau pregătiți să înfrunte viața, să supraviețuiască. Adolescenții şi copiii se țineau după ei, conştienți că fiecare clipă petrecută în compania lor îi ținea în viață. Dar asta nu avea să dureze mult. După ce înaintară o vreme spre inima pădurii, cei doi care conduceau grupul se opriră. Erau prieteni nedespărțiți, iar forța şi priceperea lor stârnea admirația tuturor.

— Asta a fost tot, zise sec unul dintre ei.

Celălalt încuviință tăcut.

— Ascunzişul copacilor să te aibă în pază, îi ură primul.

Dădură mâna bărbăteşte, puternic şi – o reminiscență de copilărie – cu căldură. Era ultimul gest de prietenie pe care şi-l puteau permite. Orice întâlnire ulterioară nu putea însemna decât război.

Își întoarseră spatele. Orizontul pe care îl admiraseră până atunci împreună se împărți în două. De acum, trebuiau să-şi găsească singuri calea prin întunericul pădurii şi al viitorului.

Părăsiră grupul. Ca la un semn, ceilalți tineri se salutară sec, apoi se pierdură printre copaci, spre groaza adolescenților şi a copiilor. Dintr-o dată, noaptea părea mai

neagră, iar zgomotele pădurii mai înspăimântătoare. Sentimentul de siguranță oferit de sat şi de Şef rămăsese mult în urmă. Acum dispăruse şi iluzia dată de grupul celor puternici – Candidații siguri.

Adolescenții, viitori Zei, mai merseră preț de câteva sute de metri urmați de pirpiriii complet dezorientați şi neajutorați. Apoi, unul câte unul, se îndepărtară de la drumul principal, ascunzându-şi urmele în spatele vreunui tufiş.

În curând, noaptea cea terifiantă – Demonul Morții – îşi proiecta tenebrele asupra grupului mic, dezorganizat, al copiilor. Câțiva începură să scâncească. Resemnați, se aşezară trişti pe câte o piatră, plângând în surdină şi aşteptându-şi sfârşitul. Unii se îndepărtară, strigându-i pe adolescenții care le fuseseră până atunci prieteni. Trei căutară în ei urme de curaj şi plecară împreună mai departe.

Asistă tăcut la dărâmarea paradisului în care crescuse. Ştia că şansele sale erau la fel de mici ca ale iepurelui în fața unui prădător. În stomacul său se căsca un gol imens. Inima îi bătea cu putere. Picioarele îi tremurau.

Nu exista cale de întors. Avea de ales între a rămâne o victimă sigură şi a încerca să supraviețuiască. Pentru că doar asta putea spera – să fie în viață după ce noaptea avea să se destrame.

Strânse pumnii care acum i se păreau mai mici ca niciodată, dar pe a căror putere trebuia să se bizuie de acum încolo. Inspiră adânc, atâta cât îi permitea gheara din piept. Rosti o mantră de ajutor.

Apoi o luă din loc.

Pe măsură ce se afunda în pădure, inima se făcea tot mai mică. Bătăile ei agitate păreau tot atâtea strigăte de ajutor. Se uita în stânga şi-n dreapta, deşi ochii nu puteau desluşi mai nimic în bezna dimprejur. Tresărea la fiecare foşnet. Zgomotul nocturn al pădurii – o adevărată simfonie pe vremea când se culca în coliba protejată din sat – compunea acum o melodie cu sunete nefamiliare, de pericole nevăzute. Trilurile şi răgetele care veneau de departe spre rogojina din casa de paie şi lut se invitau acum la un festin în care el urma să fie felul principal.

Încercă să-şi pună ordine în gânduri. Mersul bezmetic prin pădure nu-l ferea de un atac nocturn. În plus, mai devreme sau mai târziu, oboseala avea să-l răpună. Ştia că exista o singură cale de a supraviețui – una în care el, copil fiind, apucase prea puțin să se inițieze. N-o stăpânea nici măcar cât adolescenții.

Se îmbărbătă, spunându-şi că nu conta asta. Dacă reuşea să-l protejeze, era suficient. Mai departe nu era cazul să se gândească. Era conştient că şansele de reuşită erau infime, dar învățase că primul pas era să încerce.

Se opri lângă trunchiul unui copac sub a cărui coroana uriaşă rămăsese un spațiu liber. Deschise bocceaua. Meticulos, căutând să facă loc sentimentelor sacre în inima şi gesturile sale, despături pielea. O întinse pe jos. O netezi încet, fără grabă. Aşeză din loc în loc bolovani pentru a o fixa. După ce o verifică de trei ori pentru a se convinge că totul era în regulă, îşi adună curajul şi păşi în mijlocul ei. Se lăsă uşor pe vine, apoi se aşeză în lotus, cu

mâinile sprijinite pe genunchi. Îndreptă spatele şi ridică fruntea.

Să spună o mantră? Să folosească rune protectoare? Să cheme energia în ajutor?

Aşa ar fi făcut viitori Candidaţi şi Zei. Dar el era doar un pirpiriu, al cărui singur scop era să rămână în viaţă cât mai multă vreme. Dacă nu reuşea să intre în starea de meditaţie, capcana unor colţi nemiloşi avea să se strângă cât de curând în jurul gâtului său.

Încercă să-şi amintească sfaturile mamei sale, singura care încercase să-l protejeze. Ceilalţi din sat îl ignoraseră, ştiind că avea să fie prea mic la ceasul plecării ca să conteze în vreun fel. Tot ce învăţase despre supravieţuire consta în ceea ce furase fiind atent la învăţăturile oferite celorlalţi. Şi din rarele ocazii în care Şeful ajunsese în preajma lui. Pentru că acesta îi trata pe toţi în mod egal.

Unul dintre puţinele lucruri pe care le ştia era că natura constituia un aliat, nu un duşman.

— Chiar şi atunci când te omoară? îndrăznise să-l întrebe pe Şef.

— Moartea ta reprezintă viaţa altora, răspunsese acesta cu glasul său baritonal. Natura îşi urmează calea. Rămâi pe potriva ei.

Închise ochii.

Calea naturii se întinde înapoia şi înaintea mea, recită în gând. *Sunt un biet licurici în curgerea-i vastă, dar – atât cât îmi va sta în putere – voi urca de-a lungul albiei sale.*

Încet, muşchii feţei se relaxară. Apoi cei ai gâtului. Capul rămase drept, într-o poziţie de echilibru, sprijinit pe umerii care coborâră leneşi. Braţele se pierdură şi ele

de sub controlul voluntar, în timp ce valul relaxării curgea spre abdomen şi, mai jos, pe picioarele încrucişate.

Era o statuie sculptată în lut de mâinile naturii, una dintre miliardele de creații ale ei.

Îşi goli mintea de orice gând. Se concentră asupra respirației. Inspirație. Expirație. Inspirație. Expi…

❧

Soarele se înalță, imperial, orbindu-l cu lumina sa. Din ochii pârjoliți țâşniră lacrimi, care-şi săpară vadul pe obrajii de abanos. Se adunară în mănunchiuri pe piscul bărbiei, apoi picurară pe pământ. Sub ploaia lor, poiana se umplu de flori, care-şi deschiseră cupolele spre lumina binefăcătoare. Petale dalbe, aurii, sângerii, sidefii se desfăceau în vârful tulpinelor fragile ori spinoase, unduindu-se sub mângâierea brizei răcoroase.

De nicăieri, valuri înspumate se târâră leneş printre flori, lingându-i slugarnice picioarele. Jucăuşă, apa îi strecură nisip printre degete, apoi îl ridică pe coama unui tsunami. Când zidul ucigaş se prăvăli cu toată puterea tunetului său, îl lăsă pe piscul golaş al unui munte. Ajunsese în bătaia crivățului înghețat. Fulgi de ninsoare se cerneau ca printr-o sită din norii de plumb tiviți cu vată, sculptându-l în forma unui om de zăpadă. Sângele îngheță în drumul său întortocheat, înconjurând inima într-un iglu.

❧

Ieşi din starea de meditație. Pe încheietura mâinii stângi simțea ceva. Deschise ochii. Îşi înăbuşi un strigă de surpriză. Antebrațul fibros nu amintea cu nimic de

mânuța mică şi grăsuță pe care o ştia. Dar nu acest aspect era cel mai surprinzător.

Pe el stătea agățat un şoim, care scruta atent împrejurimile. Pasărea îşi deschise aripile şi, scoțând un croncănit, se ridică până la cea mai apropiată creangă.

Îşi studie corpul. Slăbise mult, dar avea o vigoare pe care n-o mai simțise niciodată. Nu ştia cât timp trecuse de când se aşezase să mediteze. Pielea era la fel cum o întinsese de prima dată, fixată cu bolovani. Iarba dimprejur fusese bătută de labele multor jivine. Niciuna însă nu trecuse dincolo de marginile protectoare.

Reuşise! Intrase într-o stare profundă de comuniune cu natura, iar asta îl protejase. Nu reuşise s-o facă niciodată pe vremea când stătea în sat – de fapt, acolo abia apucase să deprindă teoria. Fiind un copil sortit morții, nimeni nu se obosise să-i ghideze meditația. Pe vremea aceea, închidea ochii şi încerca să imite ceea ce i se spunea, dar ştia de la cei mai mari că lor li se adăuga mereu forța celui care-i călăuzea, ajutându-i să ajungă în stările profunde ale conştiinței.

Nu conta. Izbândise atunci când avea mai mare nevoie, când însăşi supraviețuirea lui depindea de acest lucru. Şi asta nu era tot. Ridică privirea spre creangă, încă nevenindu-i să creadă. Şoimii îl consideraseră demn, luându-l sub oblăduirea lor. De acum înainte era legat de o ființă totemică. Nu mai trebuia să se gândească doar la supraviețuire. Avea şansa să devină Zeu, la fel ca adolescenții.

Nu se gândise vreodată că avea să ajungă aici. Adolescenții urmaseră cursuri despre ce trebuiau să facă

atunci când deveneau Zei, la fel cum – crescând mai mari – învățau cum să se transforme în Candidați. El nu ştia nimic. Lecțiile sale se rezumaseră la a putea supraviețui cât mai mult timp în sălbăticie. Cum să se protejeze cu ajutorul runelor, cum să întindă capcane, să-şi facă un adăpost, ori ce plante de leac existau.

Abia atunci îşi dădu seama că, deşi părăsise satul pregătit să-şi facă un adăpost imediat ce ajungea în pădure – aşa cum îl sfătuise şi maică-sa – uitase de asta pe parcurs. În loc să încerce să treacă de prima noapte – urmând a vedea a doua zi ce avea să mai facă – el încercase să tragă bățul câştigător.

Nu mai conta. Important era că supraviețuise şi fusese Ales. Acum trebuia să învețe să trăiască acolo, departe de pacea reconfortantă a satului. Şi, dacă tot i se oferise şansa, să-şi găsească un trib.

Ca şi cum l-ar fi înțeles, şoimul croncăni şi se ridică în văzduh. Se roti în cercuri largi, aşteptând. Când se ridică şi el, porni mai departe. Îl urmă cu pas vioi. Era al şoimilor şi învăța cu surprindere ce însemna acest lucru.

Când înțelese spre ce locuri îl purta pasărea, simți o strângere de inimă. Recunoscu răscrucea la care-şi adunase bruma de curaj pentru a merge singur mai departe. Nu ştia cât timp trecuse, dar oasele sfărâmate şi peticele decolorate de îmbrăcăminte îi permiteau să-şi facă o idee.

Iarba crescuse mătăsoasă, acoperind urmele bătăliei în care copiii nu avuseseră nicio şansă. Se aplecă şi luă în mână o bucată de os îngălbenit. Măsele puternice,

necruțătoare, spărseseră scheletele ce susținuseră cândva viața. Închise ochii. Pentru o clipă fugară, avu viziunea unor creaturi oribile năpustindu-se dintre copaci şi tufişuri, tăvălind pe jos ființele necoapte.

Scutură capul pentru a înlătura coşmarul. O altă imagine se contură în mintea sa – aceleaşi creaturi, adunate de data asta în fața locului său de meditație protejat doar de voința spiritului. Sentimentul vieții atârnând de un fir de ață era palpabil. Îl plimbă atent pe vârful limbii, pentru a savura victoria supraviețuirii în aceste condiții. Aruncă osul.

— Să mergem! i se adresă şoimului. Moartea de aici a dat naştere altor vieți, iar locul meu nu este printre morți.

Rosti ultimele cuvinte cu pioşenie, dar şi cu nespusă încântare. Şoimul îşi desfăcu larg aripile, apoi se ridică în zbor.

Zilele se scurseră pe traseul unui drum lung şi ostenitor. Când ajunseră la picioarele unei cascade, se opri.

— Trebuie să facem o pauză, spuse.

Şoimul croncăni nemulțumit, rotindu-se deasupra lui în cercuri strânse. Insensibil la protestele păsării, se aşeză pe o piatră. Luă apa călduță în căuşul palmelor şi-şi frecă trupul transpirat. Era atât de plăcut încât, fără să stea prea mult pe gânduri, intră în micul lac format de cascadă. Stătu acolo o vreme, savurând masajul relaxant al curenților. Când ieşi înapoi pe mal, se simțea întremat.

Ridică privirea spre soarele care trecuse cu puțin de crucea cerului. Abia atunci sesiză că şoimul dispăruse.

Noapte de noapte îl veghease. Zi după zi îl călăuzise, aşteptându-l răbdător să culeagă fructe, să sape după rădăcini, să adune apă şi să-şi fiarbă în ea frunze. Când şi când, vâna mici mamifere pe care le mânca în apropiere.

Dar acum, pentru prima dată de când se trezise din meditație, şoimul îl părăsise.

Se supărase pentru că nu-i ascultase avertismentul? Ştia prea puține despre ființele totemice, căci nimeni nu se aştepta ca el să țintească statutul de Zeu. Tot ce cunoştea învățase în zilele scurse de la întâlnirea cu şoimul.

Strigă după el, încercând să emită un țipăt ascuțit. Nu reuşi decât să sperie un stol rebel de păsări mici, care îşi luă zborul. Câteva şopârle părăsiră căldura pietrelor, ascunzându-se în crăpături, iar un grup de broaşte sări în lac. Vântul adia uşor, dinspre el, aşa încât nici auzul, nici mirosul nu-i erau de mare folos.

Închise ochii. Îşi linişti respirația. Cu fiecare expirație, îşi întindea tot mai departe firele percepției, desfăcându-le de pe ghemul spiritului.

Rrrhoahrrrr!!!

Sunetul îndepărtat reverberă în adâncul ființei sale, tulburându-l. Ieşi din starea de transă cu o violență care-i dădu o puternică durere de cap. Se lăsă în genunchi şi-şi clăti fruntea cu apa, încercând să-şi limpezească gândurile. După ce durerea se mai domoli, efectuă câteva respirații complete. Senzația de disconfort se diminuă suficient încât să-i permită să se concentreze asupra viziunii.

Cunoştea sunetul acela. Aparținea lupilor – o haită întreagă, dacă era să se ia după intensitatea zgomotului.

Se apropiau cu repeziciune şi, probabil, era prea târziu ca să mai poată scăpa de ei prin fugă.

Oare asta să fi speriat şoimul?

Privi în jur, căutând o cale de salvare. În spatele său se prăvăleau apele cascadei, izbindu-se de valea stâncoasă cu o forță care nu dădea nici o speranță celui care s-ar fi avântat în ele. Mai erau uriaşii bolovani de piatră înălțați din grund şi urcau în trepte coasta, separând râul de pădure. Putea fi cea mai rațională cale de scăpare, dar decise s-o păstreze pentru cazul extrem.

Primul pas era să se elibereze de frica paralizantă. Pentru a se linişti, închise ochii şi-şi împinse din nou limitele percepției. Găsi repede haita. Avea mai mult de o duzină de spirite.

Se duse până la cel mai apropiat copac, de unde rupse o creangă. O curăță de frunze, apoi desenă cu ea un simbol în pământul moale de pe malul lacului.

— Eihwaz! strigă.

Sfera de protecție a runei se lărgi cu repeziciune. Îi simți pe atacatori oprindu-se, amuşinând precauți. Indiferent cât de rele ar fi fost lucrurile, runa aducea o schimbare spre bine.

Nu era suficient. Lupii porniră din nou. Deja le auzea paşii grăbiți sub care trosneau crengi uscate şi frunze moarte. Desenă încă o rună.

— Tir!

Cu siguranță că lupii receptaseră materializarea runei, dar nu simțeau niciun efect din partea ei. Nici nu aveau cum, atâta vreme cât reprezenta o motivare externă ajutându-l pe cel care o invocase să depăşească greutățile.

Acea formă simplă de apărare mai necesita o rună. Pentru a-şi depăşi opozanții, ar fi trebuit să se folosească de Fehu, Uruz sau Sigel. Cântări o fracțiune de secundă avantajele fiecăreia în situația limită în care se afla.

Lupii apărură la marginea pădurii – mari, fioroşi, cu gingiile dezgolite deasupra colților rânjiți. Nu mai avea vreme de pierdut.

— Sigel!

Era una dintre marile rune ale victoriei. Jucase „totul sau nimic", sperând că animalele aveau să fie intimidate şi, descurajate, urmau să se retragă. N-o făcură. În clipa aceea, îşi dădu seama că nu se gândise la o problemă esențială: era posibil să se afle pe teritoriul unui Zeu. Acesta îi simțise prezența şi-şi trimisese protectorii să-l ucidă. Iar magia cu care-i înconjurase era superioară celei conjurate de el prin etalarea aceea.

Probabil că acesta fusese motivul agitației şoimului.

Fruntea i se umplu de broboane reci de sudoare. Viața de pretendent la statutul de Zeu îi fusese scurtă. Nu apucase nici măcar să-şi găsească un trib. În clipa aceea, redevenise un puşti nevoit să lupte pentru supraviețuire. Puterile psihice îi crescuseră față de precedenta încercare, dar tot nu reprezentau mare lucru în fața unui Zeu cu puteri depline.

Se vizualiză rapid în interiorul unui cilindru de lumină aurie, care se rotea cu viteză amețitoare. Suprapuse un alt cilindru, perpendicular pe primul. Spera ca intersecția celor două componente ale fierăstrăului astral să se dovedească o protecție suficientă pentru corpul său fragil.

Un lup atinse suprafața aurie. În clipa următoare zbură cât colo, cu botul sfârtecat. Zâmbi. Pe moment era în siguranță, dar exista riscul ca Zeul locului să trimită întăriri, sau chiar să-şi facă apariția în persoană. Trebuia să renunțe la aşteptare şi să acționeze. Aprecie din ochi distanța până la primul bolovan. Un nou lup se dădu peste cap, schelălăind. Îşi calculă paşii. Era la limită. Dacă animalele atacau imediat ce părăsea protecția astrală, era pierdut.

Umbra care se lăsă peste vale îl opri chiar înainte să pornească. Un cor de țipete stridente se repezi din văzduh. Ridică privirea şi rămase înmărmurit. Dintr-o zare în alta nu se vedea decât un stol uriaş de şoimi.

Păsările se repeziră cu ghearele şi ciocurile ascuțite asupra lupilor. Deşi curajoase şi puternice, patrupedele n-aveau nicio şansă în fața acestui potop zburător. Paralizat de viziunea acelui măcel apocaliptic, băiatul sesiză cu întârziere şoimul care plana deasupra lui, cârâind. Trebuiau să plece de acolo cât mai curând, înainte ca Zeul să contraatace cu o forță imposibil de contracarat.

Dezactivă protecția astrală. Înconjurat din toate părțile de norul de pene, se repezi în urmărirea călăuzei.

Cursa nebună luă sfârşit în miez de noapte. Căzu frânt lângă un copac scorburos, incapabil să se mai târască la adăpost. Adormi pe burtă, cu mâinile şi picioarele răsfirate.

Îl treziră înțepăturile din gambe. Deschise ochii somnoroşi şi răsuci capul. Şoimul îl pişca de picioare cu ciocul.

— Ce vrei?

Pasărea îşi luă zborul spre o creangă apropiată, de unde avea o vedere de ansamblu asupra teritoriului.

Dădu să se ridice, dar regretă imediat gestul. Muşchii pulsau de o durere cruntă. Se strâmbă şi privi spre pasăre.

— Dacă tot te-ai cocoţat acolo, spune-mi măcar dacă e vreun plop prin preajmă!

Şoimul îşi suci capul. După ce se uită la el într-un mod amuzant, îşi desfăcu aripile şi-şi luă zborul. Reveni câteva minute mai târziu, aducând în cioc o creangă de plop plină de muguri. O lăsă să-i cadă la picioare.

Băiatul rămase mut, incapabil să reacţioneze. Cât de puternică era legătura care se crea între Zeu şi fiinţa lui totemică? Luă creanga, apoi căută cu privirea o sursă de apă. Nu zări nimic. Temându-se de un nou şoc, refuză să-şi exprime dorinţa cu glas tare. Culese câţiva hribi care creşteau la rădăcina copacului scorburos şi-i făcu bucăţele. Pisă mugurii cu o piatră, apoi amestecă totul la un loc cu un pic de salivă. Când termină, rosti o binecuvântare şi mâncă pasta grețoasă.

Leacul avu efectul scontat, atenuându-i durerile din picioare suficient cât să poată călători mai departe alături de şoim. Drumul decurse fără incidente. Singurul lucru notabil al acelei zilei se petrecu în prag de seară, când ajunseră într-o poieniță. Lângă o tufă spinoasă fusese ridicat un grup statuar straniu. Aparent, protagoniştii meditau, într-o aparentă glorificare a puterii divine. Se apropie, urmărit cu grijă de şoimul care se rotea în cercuri mici. Atinse materialul de consistența lutului, trecând cu degetele peste un muşchi finisat până la perfecțiune.

Tresări. Inima începu să-i bată cu putere. Involuntar, formulă o mantră de protecție.

Aceia erau cei trei pirpirii care plecaseră împreună după ce părăsiseră satul. Aşezați în lotus, închizând – palmă peste palmă – un cerc de meditație, cei trei căzuseră într-o roată fără sfârşit de transmigrație a sufletelor. Corpurile în care spiritele lor rătăceau incapabile de a mai ieşi la suprafață se mumificaseră, dând impresia unui modelaj.

Păşi în spate, oripilat de grozăvia acelei situații. Ciotul unei rădăcini ascunse de muşchi îi puse piedică. Căzu pe spate, dureros, pe pământul tare.

Zilele treceau una după alta. Cât timp se aflase sub oblăduirea Şefului, siguranța vieții de zi cu zi fusese impregnată adânc în fiecare celulă a trupului său. Poarta satului era străjuită de doi stâlpi înălțați pe două movile pleşuve. Pe toată lungimea lor erau încrustate simboluri de protecție, învăluite de mantre rostite vreme de mii de ani asupra lor. Sus se aflau cele înspăimântătoare, pe care doar Şeful îndrăznea să le repete. Se aflau în bătaia vântului, unde fuseseră legate panglicile colorate menite să avertizeze de la distanță duşmanii cei mai periculoşi. Oriunde s-ar fi aflat – înăuntru sau afară – atâta vreme cât aparțineau satului, oamenii era înconjurați de magia simbolurilor, al cărei element central în constituia Şeful.

Odată cu alungarea ritualică, băiatul pierduse protecția aceea. Acum era obligat să învețe cât mai repede cum să folosească puterile psihice pentru a se apăra

singur. Deja reuşea să sesizeze destul de uşor aura fiinţelor din jur. Clarauzul îi aducea aproape pârâituria crenguţei călcate de laba unei creaturi fioroase aflate dincolo de deal. Clarmirosul îi oferea pe tavă un potpuriu de arome, avertizându-l asupra fiinţelor care se apropiau.

Se descurca tot mai bine să combine runele în etalări eficiente. Cu ajutorul magiei lor, reuşi să spargă un bolovan care bloca drumul printr-o trecătoare îngustă. Ştia că puterea simbolurilor creştea cu cât credea mai mult în ele cel care le invoca. Crescuse şi abilitatea de a-şi folosi palmele la vindecare. Intuiţia i se ascuţise. Reuşea să descopere mai uşor plantele de care avea nevoie, amestecându-le cu tot mai multă măiestrie.

Legătura cu fiinţa totemică devenea tot mai strânsă. În timpul transelor, deslușea uneori locurile prin ochii şoimului. Comuniunea spiritelor îi permise să evite întâlnirile cu Zeii în anotimpurile care urmară. Se simţea tot mai mult parte a naturii înconjurătoare, care-i vorbea într-o limbă necunoscută, dar al cărei sens îl înţelegea.

Cu fiecare zi, se transforma într-o Entitate, un tot unitar prezent mereu aici şi acum.

Nu ştia dacă era pură întâmplare, ori şoimul îl condusese într-acolo atunci când considerase că era pregătit. Cert este că, într-o zi, pasărea îl lăsă să urce coasta unui deal, apoi poposi pe antebraţul lui. De acolo, de sus, băiatul văzu câteva fete care spălau la pârâu. Ceva mai departe se contura vatra unei aşezări.

— Crezi că pot face pasul ăsta?

Şoimul rămase tăcut, rotindu-şi capul în felul său repezit, atent la eventualele pericole.

— De unde ştii că n-au deja un Zeu?

Imediat ce termină de vorbit îşi dădu seama de stupizenia întrebării. Dacă ar fi fost aşa, acesta l-ar fi atacat încă de când îi călcase teritoriul. Trase aer în piept, căutând să-şi adune curajul. Cum trebuia să se comporte? Să meargă pur şi simplu la ei şi să le zică „Eu sunt Zeul vostru"? Să săvârşească vreo minune?

Şi dacă ei nu-l doreau? Ştia prea puține lucruri despre ceea ce însemna să fii Zeu. Habar n-avea dacă statutul se obținea uşor, sau venea la capătul unui lanț de încercări şi eşecuri. Dar, dacă şoimul îl adusese până acolo, merita măcar să încerce. Păşi peste culmea dealului. Trecuse de amiază, iar soarele îl lumina din spate. Îşi dădu seama că era în avantajul său, făcându-l să pară grandios.

Una dintre fetele de la pârâu îl zări şi strigă ceva. Celelalte se ridicară repede, privind în direcția indicată. Panicate, o luară la fugă spre sat, țipând. Băiatul se opri pe coastă, nedumerit. Ăsta era un semn bun sau nu? Se speriaseră şi fugeau din calea unui Zeu puternic, sau doreau să alerteze bărbații că erau atacate?

Pregăti câteva mantre de protecție. În câteva minute, toată suflarea comunității se adună lângă pârâu. Un individ pictat pe tot trupul – probabil şamanul – se apropie de el cu brațele ridicate deasupra capului plecat. Urcă panta şi, cu fiecare pas, se încovoie tot mai mult. Când ajunse în fața lui, stătea în genunchi. Bolborosi ceva într-o

limbă de neînțeles, atinse pământul cu fruntea, apoi arătă spre şoim.

— Kvun! rosti cu voce spartă.

Ca şi cum l-ar fi înțeles, pasărea se desprinse de pe încheietura băiatului şi plană pe brațul întins al şamanului. Ghearele sale împunseră pielea, făcând să izvorască firişoare de sânge. Apoi, cu ghearele înroşite, se înălță şi reveni la stăpânul său.

Întreaga comunitate se prosternă în fața Zeului ei.

❧

După ce fusese acceptat, Zeul Şoim – Kvun în limba localnicilor – se retrăsese într-o peşteră aflată în apropierea aşezării, spre care îl îndrumase pasărea totemică. După atâta vreme în care străbătuse pământul în lung şi în lat, îşi găsise în sfârşit o casă. Devenise ceva ce nici măcar nu îndrăznise să şoptească în noaptea aceea de coşmar când părăsise satul natal: un Zeu adevărat.

Pentru cineva obişnuit să fie tratat mereu ca un animal de pripas, adorarea era un sentiment straniu. Oamenii la care ajunsese se considerau norocoşi că-l aveau alături. Pentru ei, oblăduirea lui însemna rezolvarea tuturor problemelor şi protecție în fața pericolelor.

În primele zile, savură sentimentul înălțător că devenise elementul central al vieții atâtor suflete. După o săptămână, când euforia se mai diminuă, îşi dădu seama că funcția aducea şi responsabilități. Trebuia să poarte de grijă unei mulțimi. Habar n-avea cum s-o facă, dar se gândi să imite ceea ce făcea Şeful în sat.

Soarele căzuse de ceva vreme după culmea dealului, lăsând la orizont dungi stacojii. Şoimul țipă, avertizându-l, dar simțise deja apropierea şamanului. Se duse la gura peşterii.

Omul se prosternă în fața lui, frecându-şi fruntea de pietriş.

— Zeul Kvun, sărbătoare sat! bolborosi el.

Zâmbi. Fireşte! Localnicii trebuiau să-şi manifeste continuu adorația pentru Zeul lor. Şi ce mod mai nimerit puteau găsi decât o sărbătoare? Încercă să dea impresia că era un eveniment pe care-l aştepta. Întinse mâna pentru ca şoimul să se aşeze, apoi ieşi din peşteră.

— Să mergem! rosti, având grijă să-şi compună o voce impersonală.

Şamanul păru extrem de satisfăcut că Zeul binevoise să-i vorbească. Porni spre sat, mergând într-un mod extrem de ciudat. Pentru a nu-i întoarce complet spatele – lucru pe care probabil că-l considera o blasfemie – înainta cu trupul pe jumătate răsucit, ca şi cum gâtul i-ar fi fost frânt în urma unei lovituri. Zeul Kvun se abținu cu greu să nu râdă de postura aceea ciudată, dar nu încercă să-l corecteze. Nu dorea să interfereze cu modul în care oamenii alegeau să-l adore. Probabil că ştiau ce trebuie să facă din poveştile călătorilor care umblau de la un sat la altul. Intervenția unui neavenit, aşa cum era el, nu putea decât să strice lucrurile.

În piața centrală a satului fuseseră aprinse mai multe focuri, în jurul cărora se adunaseră localnicii. Când apăru el, gălăgia încetă. Oamenii se aruncară cu fața la pământ. Trecând printre ei, şamanul îi pocni în cap pe cei care nu i

se păreau suficient de pioşi. Îl conduse la o împletitură de nuiele şi bucăți de lemn, cu aspect de tron. Zeul Kvun se aşeză precaut, căutând să se lămurească despre rezistența lui.

Părea trainic. Se relaxă, apoi îi făcu semn şamanului să lase oamenii să se ridice. Îşi dădu seama că acționase cu înțelepciune. Şamanul se umfla în pene, mândru că Zeul vorbise doar cu el, nu şi cu restul comunității. Câtă vreme îl avea de partea lui, lucrurile aveau să meargă mult mai uşor.

Urmă un program artistic primitiv. Fiecare om trecu prin fața Zeului, depunând ofrande – mâncare, animale, artefacte sau țesături – şi sărutându-i tălpile. Niciunul nu îndrăzni să ridice privirea, temându-se de furia divină. Doar un copil îl spionă cu coada ochiului, după ce lăsă jos un buchet de flori.

Urmară bucatele, aduse în fața lui pe platouri de lut uscat la soare. În timp ce se ospăta, femeile, bărbații şi copii începură să se scălămbăie într-un simulacru de dans departe de perfecțiunea reprezentațiilor din satul său. Pe măsură ce bău tot mai multe cornuri cu un lichid iute, acrişor, începură să nu i se mai pară atât de groteşti.

După multă vreme, debandada luă sfârşit. Sătenii se retraseră, făcându-i loc şamanului. Acesta se proțăpi între două focuri şi începu o incantație în falset. În fața lui fu adusă o femeie care se aşeză pasivă pe jos, cuprinzându-şi genunchii cu antebrațele. Pete mari, albe, dădeau buzelor o paloare de moarte şi înconjurau ochii dilatați, cu irisul desenat perfect pe cristalinul strălucitor. Obrajii erau tăiați de câte trei dungi roşii, de parcă pielea înflorise

acolo sub apăsarea lamei unui cuțit. Părul de abanos, aspru, se răzvrătea în toate direcțiile, încheindu-se cu o coamă scurtă pe spatele gâtului lunguieț. Părea o statuie sculptată în piatră, pe care doar freamătul imperceptibil al nărilor şi uşoara zbatere a sânilor o însuflețeau oarecum.

Simțurile îl avertizară că urma să se petreacă un lucru important. Când văzu cuțitul din silex în mâna şamanului, înțelese.

Sărbătoarea trebuia binecuvântat cu sânge omenesc.

Imaginile se derulau cu încetinitorul sub ochii lui măriți, în timp ce creierul căuta o soluție la problemă. Nu putea să întrerupă ritualul, pur şi simplu. Fusese ales drept Zeu, dar gesturile pripite se puteau întoarce împotriva lui. Şamanul se apropie cu paşi egali de fată, bolborosind cuvinte necunoscute şi strângând cuțitul. Fata întinse gâtul, docilă. Brațul ridică arma.

Zeul Kvun închise ochii. Se forță să-şi calmeze simțurile surescitate, iar răspunsul veni natural, ca şi cum l-ar fi ştiut dintotdeauna.

— Opreşte-te! îi strigă şamanului.

Omul încremeni, cu lama cuțitului la o palmă de gâtul gingaş.

— O vreau pe femeia aceea!

Femeia stătea cuibărită într-un colț al peşterii. Drumul prin răcoarea nopții o scosese din starea de transă şi acum aştepta, ca un animal speriat, privindu-i mişcările

pe sub genele lungi. Zeul moşmondea ceva, încercând să-şi facă ordine în gânduri.

Trebuia, fără doar şi poate, să-şi ducă la capăt misiunea la care se înhămase în faţa întregii comunităţi. Pe vremea când părăsise satul, nici măcar nu începuse să se uite după fete, necum să se culce cu vreuna. Tinerii şi adolescenţii discutau despre asta – probabil că mulţi dintre ei o şi făcuseră – dar pe atunci era prea mic pentru a fi interesat de un asemenea subiect. Fireşte, văzuse animale angajate în acte sexuale, dar asta era una, iar realitatea palpabilă din faţa lui – cu totul altceva. Dacă ar fi fost vorba de o fată oarecare, probabil că şi-ar fi călcat pe mândrie, recunoscându-şi neştiinţa. Însă din postura de Zeu atotputernic şi atotcunoscător, aşa ceva era de neconceput.

O studie cu coada ochiului pe tânăra care, între timp, îşi ştersese masca mortuară de pe faţă. În lumina palidă aruncată de focul din peşteră, părea drăguţă. Zeului Kvun i se puse un nod în gât.

Trebuia să fie calm, autoritar. Să facă gesturi lente, studiate. Să fie dominator. În definitiv, femeia trebuia să fie cea înspăimântată. Doar avea în faţa ei divinitatea. Poate se temea că avea să fie devorată după împerechere, la fel cum călugăriţa femelă făcea cu masculul ei. Gândul acesta îl ajută să se calmeze. Căută instinctiv şoimul, dar acesta era de negăsit. Îl părăsise când avea mai mare nevoie de el.

Trăsese prea mult de timp. Trebuia să acţioneze într-un fel. Se ridică şi se apropie de gura peşterii. Scrută întunericul, apoi rosti o mantră. Îşi puse în gând să

începă să se ocupe de protecția comunității pe care o păstorea, apoi închise ochii. Efectuă câteva respirații complete, recăpătându-şi controlul.

Era Zeul Kvun, atotputernicul.

Deschise ochii. Decis, se apropie de femeie. Aceasta tresări – copleşită probabil de importanța evenimentului pentru viața ei insignifiantă. Gestul îi descoperi sânii plini, cu sfârcuri tari, pietroase. Nările tânărului fură subjugate de un miros necunoscut, iute şi oarecum dulce, care îi stârni furnicături. Începu să transpire abundent. Faşa din jurul şoldurilor se întinse sub erecția violentă.

Când ajunse la doi paşi de femeie, aceasta îşi depărtă picioarele, arătându-şi vâltoarea de păr cârlionțat intre coapse. Zeul Kvun icni. Se lăsă în genunchi, apoi îşi smulse faşa. Pupilele femeii se dilatară. Tânărul o apucă de subsuori şi o întoarse pe burtă, îngropându-i fața în peticul de ierburi pe care şezuse mai devreme. O prinse de mijloc, săltându-i bazinul, apoi încercă să se înfigă în pădurea cârlionțată, aşa cum văzuse că făceau animalele.

După două rateuri, găsi calea. Femeia gemu. Zeul simți o fierbințeală cum nu mai întâlnise niciodată. Începu să se împingă în femeie, într-o mişcare pătimaşă de du-te-vino.

Sfârcurile ei întărite măturau nisipul de pe pardoseala peşterii. Plămânii lui începură să sufle precum nişte foale. Ochii se holbară, injectați. Plăcerea urca în trup, acaparându-l. Începu să geamă. Fesele transpirate ale femeii se lipseau şi se smulgeau de pe abdomenul lui, cu un sunet care-l umplea de pasiune. Îşi pierdu controlul. Erupse în gaura fierbinte, cu mintea inundată de fericire.

Încet, respirația reveni la normal. Conştiința recuceri teritoriile pierdute ale minții, iar Zeul Kvun îşi îndepărtă trupul de al femeii. Se lăsă să cadă în fund, savurând încă sentimentul fantastic pe care-l trăise.

Femeia se răsuci cu încetineală. În ochii ei se citea cu totul altceva decât în ai lui. Nu mai era nici teama sau admirația dinaintea împreunării. Adevărul îl trezi la realitate mai brusc decât i-ar fi plăcut.

Dăduse chix.

Se trezi pe când soarele de-abia apucase să deseneze pe orizont o dâră roşiatică. Din colțul opus al peşterii se auzea respirația regulată, profundă a femeii. De ce n-o lăsase pur şi simplu să fie sacrificată? Putea închide ochii în momentul execuției, iar în această dimineață ar fi fost scutit de orice temeri. N-ar mai fi stat cu inima cât un purice că divinitatea sa urma să devină subiect de legendă prin scurtimea sa. Căci la ce se putea aştepta atunci când comunitatea avea să afle că Zeul ei era un ageamiu în materie de sex?

Trebuia s-o fi lăsat să moară… Privi geana de lumină care se ițea departe, la orizont. inspiră adânc aerul proaspăt şi răcoros. Ar fi putut fi o dimineață atât de liniştită…

Şoimul apăru de nicăieri, bătând din aripile sale cenuşii, adăstând mai mult ca de obicei în fața ochilor lui. Îl privi trist şi înțelese semnele tainice. Dimineața aceasta n-avea cum să fie liniştită. Dacă n-ar fi fost chinuit de teamă, atunci cu siguranță ar fi fost bântuit de remuşcări. Oricât de Zeu era – atâta vreme cât îi mai era dat acest dar – nu

stăpânea nici pe departe destinul. Habar n-avea cum erau țesute țele acestuia.

Dădu din cap, alungându-şi gândurile grele şi ieşi din peşteră. Natura îşi vedea de cursul firesc – indiferent că era furtună, soare sau vânt. Cât timp şoimul nu-l părăsea, la fel trebuia să facă şi el. Se apropie de izbucul cu apă rece. Luă lichidul de gheață în căuşul palmelor. Îşi cufundă fața în el, revigorându-se, apoi se fricționă pe tot trupul. Câteva minute mai târziu, îşi executa exercițiile matinale pe platoul din apropierea peşterii. Le savură, lăsând fiecare fibră a muşchilor să se întindă, fiecare articulație să trosnească, fiecare parte din trup să simtă acțiunea binefăcătoare.

Când termină, era complet relaxat. Porni spre aşezare, ascultând natura care se trezea la viață, fremătând. Când ajunse, oamenii începuseră deja să trebăluiască prin gospodării, ocupându-se de animalele costelive. Îi salută voios, privindu-i cu ochi limpezi, iar ei se bulucirăă se prosterneze în fața lui. Curând se ivi şi şamanul, aranjându-şi grăbit faşa în jurul şoldurilor.

— Spune-le să-şi vadă fiecare de treburi! îi spuse Zeul Kvun. Admiră în tăcere furnicarul matinal, apoi îl chemă lângă el pe şaman: Vreau să-mi cunosc supuşii, îi spuse.

Porni cu pas apăsat spre primul om, care se pierdu când văzu că măreața divinitate îi arăta atâta atenție. La întrebările Zeului Kvun, repetate de şaman, răspunse când bâlbâindu-se, când turuind necontrolat. Află că era culegător de fructe, că avusese o viață plină de necazuri şi boli – dar îl asigură că dispăruseră odată cu apariția lui.

Abia al şaselea interlocutor îndrăzni să pomenească despre reumatismul care-l chinuia de câțiva ani buni. Zeul îi promise ca va face o vrajă special pentru el, astfel încât să alunge spiritele rele care-l bântuiau. Ca şi cum ar fi fost îndepărtat un zăgaz, următorii săteni îi împărtăşiră cât mai sincer problemele şi necazurile lor. Se arătă atent cu toți, luându-i din nou la întrebări pe cei care i se păruse că mai aveau ceva de spus, până isprăvise cu toată comunitatea.

Păstorea treizeci de bărbați, patruzeci şi cinci de femei şi douăzeci de copii, iar lista problemelor – în special a celor de sănătate – era foarte lungă. Îi reținuse pe toți, după nume şi probleme. În ceea ce priveşte primul aspect, află că era irelevant – urma să le dea nume noi în cadrul unui ritual ce avea să se desfăşoare în curând.

Pe când afla aceste lucruri, apăru femeia lui. Moralul îi căzu imediat. După ce se amăgise cu gândul că totul era în regulă, că-şi lua în primire îndatoririle, reveni la cruda realitate. Ritualul nu urma să mai aibă loc, iar el n-avea să mai facă vrăjile promise.

Oamenii priviră cu admirație spre femeie. Aceasta îi ignoră, cu întreaga ființă subjugată de prezența divină. Ajunsă în dreptul Zeului Kvun se trânti în țărână, sărutându-i cu înfocare labele picioarelor. Se ridică, apoi se duse în spatele lui.

Răsuflând uşurat, tânărul îşi continuă pelerinajul prin sat. Îşi notă în minte toate problemele şi termină abia spre ceasurile serii, când porni să suie panta care ducea spre peştera sa. Pe drum se ospătă din câteva fructe şi rădăcini aflate pe marginea drumului. O spionă cu coada

ochiului pe femeia care aduna conştiincioasă diverse plante bune de mâncat. Când ajunseră la peşteră, umbrele amurgului prinseseră în mrejele lor toată valea. Înainte de a intra, Zeul Kvun îşi îngădui o scurtă privire asupra domeniului său.

În cavernă, femeia stârnise deja focul. Când îl văzu intrând, se întinse lascivă pe o blană. Tânărul înghiți în sec şi aproape că-i întoarse spatele, făcându-şi de lucru cu unul dintre cristalele cu puteri magice pe care-l culesese în decursul îndelungatelor sale peregrinări. Neauzită ca o felină, femeia veni în spatele lui. Îşi strecură îndrăzneață mâna sub faşa lui.

Zeul Kvun îşi pierdu din nou cumpătul – într-o combinație ciudată de atracție şi dorință de a se opune – căzând complet în mrejele femeii. Se lăsă condus spre blană, unde fu împins – blând, dar ferm – pe spate. Cu o mişcare rapidă, femeia desfăcu ambele faşe, apoi se aşeză călare pe el.

Tânărul se crispă, simțind din nou fiorul căruia nu-i putea rezista. Trupul zvelt al femeii începu să se mişte în sus şi-n jos, lustruind țeapa gata să plesnească de încordare. Sânii îi săltau prin fața buzelor întredeschise ale Zeului, care nu se putu abține să nu prindă un sfârc între buze. Gestul îi smulse femeii un țipăt ascuțit, de plăcere.

Simți din nou senzația care creştea în trup. Încordarea lui o determină pe femeie să se oprească şi să-l muşte uşor de piept, zgâriindu-i pielea asudată. După o vreme, începu din nou să se mişte – mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Repetă jocul de câteva ori, aducându-l în pragul nebuniei.

Intră într-o stare de transă. Urca noi şi noi trepte de plăcere, spărgând bariere de înălțare spirituală. Femeia care aluneca acum cu o frenezie dementă – urlând de plăcere – era o lumină izvorâtă dintre petalele unei flori, îmbătându-l cu mireasma existenței sale.

Când erupse, sinergia luminilor îl aruncă dincolo de lume, acompaniată de strigătele ei.

Dimineața următoare se trezi cu sufletul plin de o bucurie de nedescris. Efectuă exercițiile matinale cu mare uşurință. Cursivitatea mişcărilor păru să-l uimească până şi pe şoim,.

Porni spre aşezare cu inima uşoară, binecuvântând locurile prin care trecea. Şamanul îl aştepta în genunchi, bolborosind incantații în fața cenuşii fumegânde a focului.

— Ridică-te!

Şamanul se conformă. Rămase în poziția aceea de hultan rănit, cu o jumătate a corpului uşor ridicată şi cealaltă aplecată spre pământ. Zeul Kvun se aşeză în lotus şi, cu glas răspicat, începu să-i înşiruie un pomelnic de plante necesare vindecării sătenilor. Şamanul ascultă cu luare aminte, apoi plecă să îndeplinească însărcinarea primită.

Tânărul profită de aceste clipe pentru a-şi plimba privirea peste valea ce părea să strălucească de pe urma binecuvântărilor primite, peste oamenii care trudeau mulțumiți că se ştiau protejați, la colțul acela de paradis rupt de realitatea crudă. Aşa dorea să-l păstreze, izolat şi

simplu, ajutând oamenii să prospere în ritmul natural – fără invidie față de alții, ori dorințe hapsâne de înavuțire şi orgolii exacerbate.

Se ridică de unde se aşezase. Stabili arbitrar circumferința unui cerc format din copaci, apoi se îndreptă spre unul dintre ei.

— Tu vei fi Wyrd! şopti, atingând trunchiul cu palma.

Se apropie de un altul şi scrijeli o rună pe scoarță.

— Iar tu vei fi Fehu…

Continuă apoi copac după copac, înconjurând aşezarea, până numi toate runele. Mulțumit, reveni la locul de plecare, privind spre opera sa. Îşi bătuse capul mai multe zile cu alegerea simbolurilor potrivite pentru protecție. Apoi îşi dăduse seama că trebuia să facă întocmai ca natura, care amesteca de-a valma toate lucrurile, fără să le separe în bune şi rele.

Unele rune erau asociate victoriilor, altele eşecurilor – mai ales în etalare alături de alte simboluri. Laolaltă, erau un semn al echilibrului, benefic pentru întreaga comunitate – cu suişuri şi coborâşuri, lumină şi întuneric. Exact ca natura.

Până la sosirea şamanului cu cele trebuincioase, chemă la el oamenii cei mai bolnavi. Îşi plimbă palmele pe deasupra trupului lor, curățându-le centrii energetici şi armonizându-le aurele.

❧

În zilele următoare prepară pentru fiecare leacuri specifice afecțiunilor de care sufereau. Le administră, completându-le cu tratamente energetice, mandale

potrivite desenată pe scoarță de copac şi mantre atent cumpănite. După ce termina cu un om, acesta ajungea pe mâna şamanului, de unde primea cu generozitate boscorodeli superstiţioase. Deşi ştia că sunt inutile, Zeul Kvun îl lăsa să-şi facă numărul. Şamanul era un ajutor bun şi un aliat de nădejde.

Un alt aliat devenise femeia. Noapte de noapte, îl aducea între coapsele şi buzele ei senzuale, înălțându-l pe culmi de extaz. De la o vreme, începu să combine partidele de amor cu meditațiile, cu rezultate surprinzătoare.

Zi după zi, se transforma într-o divinitate tot mai puternică, mai sigură pe ea. Îşi lua seva din comunitatea păstorită şi oferea protecția energiilor sale. Schimbul acesta îl purta pe spiralele unei tornade, înălțându-l din praful solului către măreția cerurilor.

Apoi, într-o zi, simțurile şi şoimul deopotrivă îl anunțară că venise clipa de răscruce. Cineva călcase hotarele ținutului său.

Încă din seara precedentă avusese un sentiment inexplicabil de neliniște. Dormise prost, trezindu-se de multe ori, şi se ridicase din culcuş mult înainte ca soarele să trimită vreo geană de lumină la orizont.

În ciuda beznei care strângea încă în gheare coasta stâncoasă, şoimul era şi el treaz. Deşi nu era pasăre de noapte, stătea pe creanga unui copac de lângă gura peşterii, cu penele zburlite în briza rece, luminat de banul argintiu al lunii.

— Nici tu nu poți să dormi?

Pasărea îşi holba inutil ochii de jur împrejur. O buhă i-ar fi fost de mai mult folos în acele condiții. Îşi făcu exercițiile matinale, dar nu reuşi să intre în curgerea lor. Când primele raze luminară locul, şoimul se ridică în slăvi. Se îndepărtă bătând puternic din aripi, întocmai cum făcuse cu multă vreme în urmă, înaintea confruntării cu lupii.

Asemănarea trimise fiori de gheață prin trupul Zeului Kvun. Îşi dădu seama că nu era o coincidență. Se aşeză jos, căutând să nu intre în panică. Încercă să mediteze, dar renunță după o vreme. Când deschise ochii, îi văzu pe şaman şi pe femeie aşteptând în gura peşterii.

Bărbatul se apropie cu mersul său ciudat, întinzându-i un obiect. Era un şoim sculptat în lemn, agățat la capătul unui şirag de mărgele. Talismanul fusese făcut specia, pentru el şi trecuse prin cine ştie ce incantații. Îl acceptă fără şovăire, petrecându-şi-l pe după gât.

La rândul ei, femeia se repezi şi-l strânse cu putere în brațe. Gestul îl linişti ca prin farmec – întocmai ca în fragileda pruncie, când mama îl lua la sânul ei ca să-i alunge spaimele.

Se întrebă cât de mult credeau cei doi în originea lui divină. Erau convinşi că era Zeu? Sau se supuneau unui ritual care spunea că neamul lui trebuia adorat pentru că avea puteri supraomeneşti?

Întoarcerea zgomotoasă a şoimului îl trezi din lumea gândurilor. Îşi luă rămas bun şi porni pe urmele păsării agitate. Pe drum, încercă să-şi întipărească în memorie frumusețea văii aflate la picioarele sale, în care oamenii de-abia se trezeau. Habar n-aveau că erau pe cale să rămână fără Zeu – ba poate chiar să nu mai apuce seara,

dacă invadatorii hotărau că trebuie să spulbere poporul învinsului.

Mesagerii celuilalt Zeu îşi făcură simțită prezența la o distanță apreciabilă de sat. Înlemni. Erau lupi de soiul întâlnit în ziua aceea de demult. Asta însemna că Zeul căruia îi călcase atunci teritoriul îl căutase şi-i dăduse, în sfârşit, îi dăduse de urmă.

Înghiți în sec. Lupii se înşirau câtă frunză şi iarbă, adulmecând în aerul jilav al dimineții. Urletele lor îi înghețau sufletul.

Deodată, lumina crescândă a zorilor se estompă. Noaptea pogorî din nou pe pământ. Pentru o clipă tânărul se socoti pierdut – dacă celălalt Zeu avea asemenea puteri, soarta bătăliei era deja decisă. Dar zgomotul familiar al aripilor şi țipetele atât de cunoscute îl liniştiră. Ridică privirea. Cerul era acoperit din zare în zare de şoimi.

Pasărea sa i se aşează pe antebraț. Acum era pregătit să-l aştepte pe Zeul Lup. Acesta se ivi din ceață. Uriaş, cu chipul săpat în piatră. Tânărul simți cum îi piere curajul.

În fața sa se afla unul dintre cei doi tineri care conduseseră procesiunea la plecarea din sat. Pentru el, stadiul de Zeu era ceva trecător, o simplă treaptă în calea celei de Candidat.

Cum putea să-i facă față unuia atât de bine instruit, care se pregătea să-l înfrunte pe Şef pentru a-i lua locul?

Ca un câine încolțit, îşi trase capul între umeri şi făcu doi paşi în spate. Imaginile din copilărie răbufniră la suprafață. Îşi amintea admirația cu care asista la izbânzile lui în competiție de alergare, de îndemânare, de forță. O singură dată avusese de-a face cu el, când – după o

ciocnire accidentală – căzuse cu fundul în baltă, spre batjocura întregului sat.

Ghearele şoimului i se înfipseră în carne, oprindu-i retragerea. Pasărea țipă.

Ca la comandă, norii întunecați de fulgi şi pene se prăvăliră asupra lupilor într-o aversă de sfârşit de lume. Sânge, organe, carne, pene şi blană erupseră la contactul celor două armii. Vacarmul era de nedescris.

Încet-încet, Zeul Kvun îşi adună o brumă de curaj. Rosti o mantră de protecție şi se imagină înconjurat de un glob strălucitor, inexpugnabil. Zeul Lup îşi aținti privirea asupra lui. Părea că-l arde chiar şi de la distanța aceea. Buzele adversarului se mişcară rapid, incantând probabil blesteme. Învelişul protector vibră, dar făcu față.

Urmară simbolurile. Imposibil de descifrat din cauza vitezei cu care erau desenate în aer, loviră câmpul de bătălie cu forța unei tornade. Şoimii se treziră dați peste cap. Lupii profitară de ocazie repezindu-şi colții fioroşi în trupurile lor firave.

Globul tânărului încă rezista, dar asta n-avea să-i folosească la nimic dacă armata îi era spulberată. Trebuia să treacă la acțiune, sau bătălia avea să fie pierdută fără drept de apel. Cântări rapid alternativele, dar niciuna nu părea pe potriva mărețului său adversar.

Simți din nou ghearele şoimului apăsându-l. Pasărea avea dreptate, Câtă vreme îl considera pe Zeul Lup deasupra lui, n-avea nicio şansă. Dar cum să…?

O nouă strângere. Trase aer în piept, îşi eliberă mintea de gânduri şi se concentră asupra adversarului. Era mult mai bine dotat fizic decât el. Nu putea spera să-l

doboare într-o luptă corp la corp. Îi urmări o vreme incantațiile şi gesturile – chiar dacă fiecare clipă îi reducea armata. Îşi dădu seama că Zeul Lup cunoştea mult mai multe trucuri magice decât el. Era şi firesc – se instruise în sat multă vreme înainte să adauge la asta experiența din teren.

Şi totuşi…

Zeul Lup învățase pornind de la ceea ce fusese sădit în el în timpul educației din sat. Pornea de la nişte idei preconcepute, luate drept bune. La fel ca şamanul, femeia, oamenii din sat… Nu se aştepta la lucruri nebuneşti, ilogice, împotriva bunului simț. Iar legile naturii, de la care învățase Zeul Kvun, arătau că întotdeauna apărea ceva neprevăzut.

Trebuia să fie nebun. Să facă un lucru neaşteptat. Nu mai ezită. Rupse o bucata din faşa care-i acoperea mijlocul şi-i ceru şoimului să-i aducă o creangă ramificată. Îşi făcu o praştie rudimentară, apoi alese de pe jos o piatră mai mare. O înfăşură în cârpă şi – ținând arma ascunsă – porni spre adversarul său, urlând.

Zeul Lup îl privi nedumerit. Apoi, ochii i se luminară de o bucurie răutăcioasă. Blestem după blestem, mantră după mantră, porniră cu viteza fulgerului, izbindu-se de învelişul protector al Zeului Kvun. Unele dintre ele îl sfâşiau, strecurându-se înăuntru şi lovindu-l cu ura lor. Se poticni de câteva ori, dar continuă alergarea.

Adversarul îşi înteți loviturile energetice. Din globul auriu rămase doar o structură ferfeniță, ca o bucată de pânză uzată. Însă intuiția tânărului se dovedi corectă. Când îl văzu că ajunsese suficient de aproape, cu apărarea

ca şi inexistentă, Zeul Lup se opri din aruncat blesteme. Se înfipse bine pe picioare, aşteptând încleştarea. Braţele sale erau de două ori cât ale atacatorului. Trânta nu putea avea decât un singur câştigător. Un rânjet răutăcios îi înflori pe faţă.

La mai puţin de două duzini de paşi, Zeul Kvun scoase praştia la vedere. O roti în aer cu toată disperarea care-l mai făcea să stea în picioare, în ciuda răului care i se lipise de piele prin blesteme. În clipa în care piatra ţâşni, cu o viteză incredibilă, Zeul Lup înţelese, în sfârşit, ce se întâmpla cu adevărat.

Adversarul său jucase după alte reguli.

Îşi compuse o mantră de apărare. În ciuda priceperii sale, nu apucă s-o ducă la bun sfârşit. Piatra îl izbi cu forţă în mijlocul frunţii, aruncându-i capul într-o parte. Icni. Genunchii i se îndoiră. Trupul masiv păru că rămâne suspendat în aer preţ de o clipă, apoi se prăbuşi pe spate.

Aflat încă sub efectul adrenalinei, Zeul Kvun zbieră un blestem asupra oştirii vrăjmaşe. Lipsită de protecţie, aceasta se risipi schelălăind spre cele patru zări, mânată din urmă de păsărimea dornică de revanşă.

Zeul Kvun se opri. Abia mai respira. Căzu în genunchi. Înainte să se prăbuşească inconştient, apucă să savureze incredibilul situaţiei

Învinsese.

Îşi reveni abia după prânz. Întreg trupul protesta, de parcă fusese bătut. Se târî cu greu spre peştera care-i ţinea loc de casă. Era epuizat, dar mândru de victorie. Îl

învinsese pe unul dintre viitorii Candidați. El, un pirpiriu care nu sperase decât la supraviețuire şi nu îndrăznise nici în cele mai frumoase vise să se creadă Zeu.

Nu văzu mare lucru pe drum, concentrat să pună un picior înaintea celuilalt. Abia când ajunse la intrarea peşterii, se opri ca trăsnit. Sub un morman de pietre, un trup familiar zăcea fără vlagă, contorsionat.

— Nu! şopti.

Se repezi la grămadă. Disperarea îi dădu din nou putere. Aruncă pietrele în lături, simțind cum deznădejdea îl prindea în mrejele ei. Într-un final, dezgropă corpul rece, rigid – pe care el şi-l amintea fierbinte şi moale.

— De ce?

Ridică privirea înlăcrimată. Abia atunci îl zări pe şamanul ce zâmbea slugarnic lângă un stei. Furia izbucni în măruntaiele Zeului Kvun, cuprinzându-l în pălălaia el. Se repezi la om, încleştându-şi degetele în jurul gâtului său.

— De ce? zbieră.

Omului îi pieri sângele din obraji. Începu să bolborosească:

— Nu… copil pentru Zeul Kvun… Nevrednică…

Dorea să creadă că era un coşmar din care avea să se trezească, asudat. Era absurd! Nici măcar nu-şi pusese problema că putea face un copil cu ea. Iar acum afla că şamanul urmărise cu grijă acest aspect, iar eşecul îl punea pe seama femeii. O salvase de la o moarte crudă – dar rapidă – prin înjunghiere, doar pentru a-i oferi ulterior chinurile lapidării.

Îl zvârli pe şaman cât colo, cu oasele frânte.

— Blestemat fii în acest ceas! Blestemați fiți cu toții! Să se usuce arborii, să se transforme în stâncă pământul de sub culturile voastre, să se învenineze apa pe care-o beți şi să se otrăvească bucatele pe care le gustați! Furtuni, cutremure şi moarte să fie destinul vostru!

Tirada se termină într-un urlet neomenesc. O luă la fugă, bezmetic. În urma lui, nori negri se adunau peste pământul străbătut de tremur.

Partea a doua

Lacrimile se uscaseră pe obrajii supți. Trupul părea dezarticulat după caznele ultimelor zile – lupta cu Zeul Lup, evenimentele de la peşteră, apoi un drum lung, fără pauză, căruia corpul şubred i se supunea tot mai greu.

Dăduse greş. Fusese prins în mrejele dulci ale divinității, fără să discearnă şi să cumpănească bine realitatea. El – un pirpiriu care ar fi trebuit să se mulțumească doar cu supraviețuirea – îndrăznise să spere la mai mult. Călcase în lumea Zeilor. Se considerase deosebit. Încercase să apere o comunitate întreagă, dar se dovedise incapabil să-i poarte de grijă femeii cu care împărțea culcuşul. Se lăsase sedus de o himeră.

Îşi dădu seama că, dacă tot mersese aşa departe, putea să facă şi ultima nebunie. Să candideze.

Şeful satului avea avea să-l înfrângă, fireşte. Tânărul câştigase bătălia cu Zeul Lup dând dovadă de inventivitate, dar se îndoia că avea vreo şansă în fața Şefului – călit în atâtea lupte contra Candidaților. Urma să fie

spulberat, iar capul său avea să străjuiască satul din vârful unui par.

După o lungă încercare de a-l face să renunțe, şoimul îl abandonase. Fără el, Zeul Kvun nu mai exista. Rămăsese doar copilul plecat din sat – acum un adult ale cărui fapte nu mai contau. Amuleta de lemn primită de la şaman nu-i era de folos pentru a-şi demonstra apartenența la panteonul divinităților. Şi, în aceste condiții, era posibil ca Şeful să nu-i accepte provocarea.

Se opri la marginea poienii din fața satului şi privi gardul cu pari plini de rune înălțat pe palisadă. Atâta vreme îi simțise prezența protectoare întinzându-se după el, veghindu-l! Îl primea cu căldură de câte ori se întorcea – vorbindu-i, depănându-i legendele adunate generație după generație. Acum îi simțea ostilitatea.

Când poarta din stâlpi groşi se dădu la o parte, înlemni. În pragul ei se ivi Şeful satului. Arăta la fel cum şi-l amintea – uriaş şi intimidant, poate doar o idee mai bătrân. Acum bănuia că statura impunătoare se datora mantrelor şi mandalelor, care creau o iluzie. Una letală, fireşte. Se întrebă cum arăta, cu adevărat, cel din spatele ei.

Uriaşul îl privea fix. Tânărul se simțea pipăit de degete invizibile, aflate în căutarea locurilor fragile din urzeala ființei sale. Se întrebă câtă măiestrie trebuia pentru a ajunge la asemenea performanțe. Cu siguranță unele care, pentru el, încă erau mistere adânc ferecate. Ştia, cu fiecare celulă a trupului său, că bătălia era pierdută încă înainte de a începe.

Se retrase tăcut la adăpostul copacilor. Ce ironie – acum i se părea că acesta îi oferea mai multă protecție

decât satul. Şi nu se înşela. Auzi un foşnet în frunzişul înalt. Şoimul coborî din văzduh şi i se aşeză pe umăr.

Era din nou Zeu. Zeul Kvun. Cu paşi egali, se îndepărtă de sat şi de provocarea aceea care nu era pentru el.

Reîntâlnirea cu Şeful satului – chiar dacă de la distanță – îl marcase. Acum, că avea o idee despre ce însemna să porți în mâinile tale destinele atâtor suflete, îl admira şi mai mult. Se întrebă de câte ori n-o fi fost şi el nevoit să treacă peste lucruri care-l răniseră. De câte ori nu considerase soarta nedreaptă, ori povara prea mare. Totuşi, niciodată nu lăsase ca asta să se reverse asupra supuşilor lui. Îşi asumase rolul, cu cele bune şi cele rele deopotrivă.

Chiar dacă acum se aflau în tabere diferite, era un exemplu de urmat. Abia când peisajul din fața ochilor îi deveni familiar, Zeul Kvun înțelese că viața rămânea complicată chiar şi după ce învățai câte o lecție a ei.

Oriunde se uita, nu vedea decât urme ale distrugerii, un iad înspăimântător pe care blestemele sale îl pogorâseră peste supuşii săi. Acolo unde copacii se adunaseră plecându-şi capetele pletoase pentru un sfat de taină, zăceau țepuşe fumegânde împungând cerul ca rânjetul răutăcios al unei guri ştirbe. Valea florilor îşi lepădase plapuma multicoloră în crăpăturile pământului, de unde împrăştia miros de putregai.

Pârâul limpede era înnămolit, revărsându-se într-o scurgere uleioasă al cărei gâlgâit sinistru înlocuise şopotul cristalin. Verdele ierbii se transformase într-un

maroniu sinistru. Peste vale plutea un smog gros şi întunecat, care îneca plămânii şi îmbrăca peisajul într-o nuanță gălbuie, bolnăvicioasă.

Aşezarea rămăsese o ruină a ceea ce fusese cândva. Oamenii – câți mai trăiau – nu mai erau decât nişte umbre fantomatice care se mişcau de colo-colo, scurmând pământul sterp în căutarea vreunei rădăcini.

— Îi vom ajuta, se pomeni vorbind Zeul Kvun. Vom reface totul pas cu pas. Nu-i aşa?

Şoimul rămase tăcut. Se îndreptară către peşteră. Trupul femeii începuse să se descompună. În mod straniu, nicio fiară sălbatică nu se atinsese de el, de parcă ar fi fost ciumat.

Îl acoperi cu o movilă de bolovani, apoi rămase o vreme cu fața în palme, lăsând durerea pierderii ființei dragi să revină la suprafață – acum, când furia oarbă n-o mai distorsiona. În noaptea aceea avu un somn mai linştit decât în ultimele zile. Se împăcase din nou cu sine, cu şoimul, cu viața.

Ziua următoare şi-o începu revenind la programul obişnuit de exerciții. Îl lăsă să-i pătrundă fiecare fibră, savurând vigoarea şi încrederea pe care i-o dădeau. Când termină, se apucă să binecuvânteze locurile dimprejur. Făcu acelaşi lucru şi cu aşezarea, dar de la distanță. Nu dorea să dea ochii cu oamenii până apuca să schimbe lucrurile, deşi era posibil ca ei să fi văzut focul făcut de el în noaptea precedentă.

Un simplu blestem rostiti de el – încă un novice între Zei – spulberase echilibrul fragil oferit de rune ca pe o grămăjoară de nisip. Nu numai că nu-şi îndepliniseră

misiunea, dar se stinseseră sub focul arzător al distrugerii asemenea celorlalte lucruri de pe cuprinsul micii lui țări-şoare. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost vorba despre forțe cu adevărat terifiante, ca ale Şefului satului?

Continuă să binecuvânteze locurile, conştient că – după ce totul va fi revenit la normal – trebuia să-şi ia mult mai în serios misiunea de Zeu.

Zi după zi, tânărul nu precupeți niciun efort în a răspândi energii binefăcătoare, desenând peste tot mandale menite să vindece rănile şi să aducă la viață țesuturi viguroase. Şoimul urmărea impasibil cum speranța lui scădea pe măsură ce rezultatele întârziau să apară.

Descurajat, Zeul călători în afara ținuturilor sale, pentru a-şi testa puterile. Nu-i dispăruseră. Unde cădeau binecuvântările sale, natura înflorea, iar unde-şi plasa simbolurile, simțea vigoarea crescând. Rămase o zi întreagă studiindu-şi palmele în căutarea unui răspuns ascuns între linii şi bătături. Adormi confuz, incapabil să înțeleagă de ce puterile nu-i funcționau în propria țară.

Ciupituri familiare îl treziră în dimineața zilei următoare. Se frecă somnoros la ochii şi studie buimac pasărea zgribulită.

— Ce vrei?

Şoimul luă o piatră între gheare. Se ridică în văzduh şi o lăsă să-i cadă în cap.

— Au! Ce te-a apucat?

Tirul se intensifică. Enervat, Zeul Kvun luă la rândul să o piatră şi o azvârli în văzduh. Pasărea se eschivă cu

uşurință, apoi se repezi spre ochii omului. Ghearele răşchirate lăsară urme adânci pe antebrațul ridicat în ultima clipă.

— Pasăre nebună!

Avea de-a face cu o nouă lecție? Era o pedeapsă – întârziată – pentru ceea ce-i făcuse propriului ținut? Şirul întrebărilor se curmă brusc sub un nou atac. Ghearele şoimului trecură la mai puțin de un lat de palmă de ochii pe care Zeul Kvun îi închise reflex în ultima clipă.

Nu mai era de joacă. Lansă un atac energetic, dar acesta nu păru să-l afecteze pe şoim, care se repezi din nou în picaj. Când ciocul ascuțit îi smulse carnea de pe un deget, până la os, tânărul urlă un blestem. Pasărea se roti de câteva ori în aer, dezorientată. Omul o privi, precaut, cum încearcă să-şi recapete controlul. Dacă avea să continue cu nebunia…

Gândul rămase nerostit. Nu ştia ce avea să facă în acea situație. Nici nu apucă să afle. Şoimul se repezi cu toată viteza spre ciotul ascuțit al unei crengi. Vârful decojit i se înfipse în piept, ieşindu-i prin spate.

Zeul Kvun icni. Se cățără grăbit în copac, încercând să ajungă la locul accidentului. Şoimul croncăni gutural, avertizându-l să se oprească. Încercă să-l binecuvânteze de la distanță, dar asta nu făcu decât să stârnească proteste din partea păsării – tot mai lipsite de vigoare, pe măsură ce viața se scurgea din trupul plăpând.

Chinul nu dură mult. Şoimul rămase inert. Omul se apropie şi, în timp ce încerca să-l scoată din țeapă, creanga se rupse. Căzu şi se lovi destul de rău, dar ignoră durerea. Cu ochii înlăcrimați, îngropă şoimul într-un mic tumul de

pământ garnisit cu crenguțe şi muşchi, apoi se aşează să mediteze, căutând un sens la episodul acela necugetat.

Era convins că în el se ascundea o învățătură, dar – oricât răsuci lucrurile pe o parte şi pe alta – n-o găsi. Ştia doar că rămăsese fără pasărea totemică. Îi trecu prin minte că, poate, acesta era mersul lucrurilor. Şoimul se retrăsese atunci când el dorise să candideze. Din moment ce renunțase la confruntarea cu Şeful satului, îi revenise alături. Dar, pentru că gesturile sale constituiau o blasfemie şi-l decădeau din statutul de Zeu, pasărea fusese nevoită să se supună unui ritual de sacrificiu.

Era o logică destul de întortocheată, dar singura la care se putea gândi. Îşi privi degetul sfârtecat şi rănile adânci din antebraț. Trebuia să se îngirijească atent de ele, dacă nu voia să se infecteze. Îşi aminti de blestemele Zeului Lup. Parcă fuseseră mai blânde decât acestea. Atacul păsării pe care o considerase parte din ființa sa îl rănise la un nivel mult mai profund.

Revelația îl lovi în plin.

Runele probabil că ar fi protejat locurile – mai mult sau mai puțin bine – în fața unei agresiuni externe. Dar în fața unui atac din interior se dovedeau neputincioase; Zeul Kvun condamnase acele locuri la un chin ascuns care depăşea efectele materiale, vizibile. Aşa se explica lipsa de efect a puterilor sale în teritoriul pe care-l blestemase, în loc să-l binecuvânteze.

Pasărea se sacrificase pentru a-l ajuta să învețe această lecție grea. Îi mulțumi în sufletul său, întrebându-se dacă el ar fi fost capabil de un gest similar pentru ceea ce

iubea. Apoi se aşează să aştepte alt şoim care să-l călăuzească.

Nu veni niciunul.

Aşa îl găsi un cuc stingher. Zeul Kvun îl privi fără a-l băga prea bine în seamă.

Apoi simți prezența. Se ridică fulgerător. Construi meticulos o plasă protectoare în jurul său şi începu să cerceteze împrejurimile.

— N-am intenții ostile!

— Cine eşti? se răsti tăios.

Îl desluşi în cele din urmă pe celălalt, camuflat de crengile unui copac stufos.

— Zeul Hrvat.

— Hrvat?

— Cuc, traduse intrusul.

Pasărea zbură spre ascunzişul protejatului său, în timp ce Zeul Kvun pufni în râs.

— Vrei să spui că te-au ales cucii? hohoti el.

— Cel puțin pe mine m-a ales cineva, veni replica ironică.

Se opri din râs la fel de brusc precum începuse şi se încruntă.

— De unde ştii că pe mine nu m-a ales nimeni?

— N-am sesizat nicio ființă totemică prin preajmă…

— Poate că tocmai o aştept să se-ntoarcă! pară Zeul Kvun.

— Poate, admise celălalt.

Se vedea că nu avea chef de harță.

— Te-ar deranja dacă ți-aș ține companie până vine?

Era o capcană, desigur.

— Zeii nu stau la palavre. Se luptă.

— Putem face şi asta, dacă vrei. Dar aş prefera să vorbim.

Asta nu-i suna prea bine. Poate dorea doar să-i adoarmă vigilența până veneau ceilalți cuci. Era intrigat. Nu auzise de cuci care să se adune în stoluri şi nu-i considera păsări periculoase. Deşi aveau gheare şi ciocuri, iar astea puteau cauza probleme.

Se întrebă dacă avea vreo şansă să-şi cheme şoimii în ajutor.

— Vreau să te văd la față! încercă să tragă de timp, în timp ce frământa simbolul de lemn între degete.

— Deocamdată mi-e mai bine aici, veni răspunsul. Cel puțin, până renunți la intențiile ostile.

— N-am decât un zid de apărare, mormăi Zeul Kvun.

Celălalt cântări cele auzite.

— Mi se pare rezonabil.

Un trup masiv se desprinse din încrengătura acoperită de frunze, foşnind. Zeul Kvun se încordă, aşteptându-se la ce era mai rău. Îl studie atent pe celălalt: față alungită, nas acvilin, ochi limpezi, păr lung, prins la spate cu câteva agrafe. Figura lui nu-i era cunoscută. Mergea sigur pe el, dar lăsa cumva senzația că – în cazul unui pericol – ar fi fost în stare să dispară din câmpul vizual într-o fracțiune de secundă. Se apropie până la patru paşi şi, cu un gest larg, îl invită să se aşeze jos.

În aer se simțea tremurul neîncrederii.

— Credeam că acest teritoriu este al nimănui, deschise Zeul Kvun discuția.

— Aşa mi s-a părut şi mie, aprobă celălalt. Să înțeleg că nu este al tău?

Tânărul negă.

— Îl vrei? insistă celălalt.

Nu-şi pusese problema aceasta până atunci. Dar avea alte lucruri mai grave pe cap, aşa încât negă din nou. Zeul Hrvat îşi roti ochii de jur împrejur, apoi încuviință satisfăcut.

— Te-ar deranja dacă l-aş lua eu? întrebă într-o doară. Cel puțin pentru o vreme…

Tânărul era contrariat. Cel din fața lui demola tot ceea ce ştia.

— Dacă eşti Zeu ai nevoie de un popor, sublinie el. Faptul că ai fost ales de cuci – obrazul i se încreți din nou într-un zâmbet – nu te face imediat Zeu.

Celălalt zâmbi la rândul lui.

— Aşa este. Poporul meu mă urmează şi va ajunge aici în curând. Ştii – explică el mai departe – noi am învățat de la cuci: mergem ici, mergem colo, luăm de la unul, luăm de la altul, mai stăm o vreme într-un loc apoi pornim mai departe.

— Şi nu te-a luat nimeni la bătaie până acum? Sau toți Zeii pe care i-ai întâlnit au fost dornici de taclale?

— Bineînțeles că nu, se amuză celălalt. Dar am avut de fiecare dată grijă să-mi iau tălpăşița la timp. Uneori am scăpat ca prin urechile acului dar… sunt aici, nu?

Tânărul se gândi la modul în care încercase el să-şi guverneze supuşii.

— Oamenii tăi nu sunt nemulțumiți de acest mod de viață? Mereu pe drumuri, fără o casă…

— Orice facem ne aduce satisfacții şi frustrări, deopotrivă. Depinde pe care le iei în considerare. Sau pe care le aduci în prim plan, continuă el pe un ton conspirativ şi începu să râdă.

Zeul Kvun se mai destinsese şi el.

— Să înțeleg că nu te dai în vânt după lupte…

— Dacă e nevoie, ştiu să mă apăr. Dar consider că avem destul loc unii de alții şi nu e neapărată nevoie să ne dăm în cap.

— E o filozofie interesantă. O să mă gândesc la ea. Totuşi, nu crezi că riscăm să devenim leneşi? Dacă nu lăsăm natura să-şi urmeze cursul, ne vom extinde atât de mult încât nu va mai rămâne colț de lume neocupat. Ce vom face atunci? Recoltele vor deveni neîndestulătoare, bolile se vor răspândi cu repeziciune… Cum vom face față? Şi cum vom progresa, dacă nu vor mai exista provocări?

— E un mod interesant de a pune problema. Mă voi gândi la el. Schimbă subiectul: Care e povestea ta?

Dacă întrebarea ar fi venit la începutul conversației, ar fi spus o minciună. Dar celălalt îi câştigase încrederea. Se simțea singur, iar sufletul său tânjea după tovărăşie şi înțelegere. Îi povesti întâmplările prin care trecuse, ocolind doar stângăciile sale în materie de viață sexuală.

Când încheie istorisirea, chipul celuilalt devenise la fel de înnegurat ca al său.

— Hmmm… Pot vedea şi eu ce-ai făcut?

Porniră într-un marş tăcut. Când primele semne ale blestemelor se iviră în faţa lor, Zeul Hrvat îl privi plin de compasiune. Îl strânse în braţe cu putere, prieteneşte.

— Permite-mi să mă retrag din sanctuarul tău, îl rugă.

— Cimitir, îl corectă.

— Mormântul îi este fiecăruia sanctuar, căci acolo se retrage când vine clipa.

Porniră înapoi, la fel de tăcuţi. Pentru oaspete, imaginile de coşmar constituiseră o experienţă care-l cutremurase până în străfundurile fiinţei sale.

— Ce-ai de gând să faci acum?

Zeul Kvun ridică din umeri.

— Nu mai am nici totem, nici ţinut, nici popor… Nimic.

Vocea i se gâtui şi se stinse.

— Acela era ţinutul pe care ţi-l aleseseră şoimii. Vei redeveni al lor doar atunci când te vei întoarce acolo.

— Fără şoimi nu sunt nimic. Nici măcar Candidat.

— Ai lupii, îl atenţionă Zeul Hrvat. L-ai ucis pe protejatul lor, aşa încât ţi-ai câştigat dreptul să intri în rândul lor şi să le patronezi poporul.

Nu se gândise la asta. Simţi cum inima îi tresaltă, iar speranţa îi încolţeşte în suflet.

— Te-ar deranja dacă ţi-aş mai ţine companie o vreme? întrebă.

Zeul Hrvat zâmbi.

— Mi-ar face o neasemuită plăcere.

Zeul Hrvat întâlnise mulți oponenți în peregrinările sale. De cele mai multe ori, asta se soldase cu lupte violente, urmate de retrageri precipitate. Existaseră şi teritorii ale căror stăpâni nu-l atacaseră, dar îl urmăriseră în tăcere cum îşi ia tălpăşița. Dăduse şi peste alții care, la fel ca Zeul Kvun, acceptaseră să stea la discuții.

— La nord-vest este sălaşul Zeului Urs. E un loc aspru, cu un climat dificil de suportat şi cu multe privațiuni. M-am nimerit acolo într-o vreme viforoasă, în care poporul său abia reuşea să-şi ducă traiul de pe o zi pe alta. Eram o pradă picată din cer, dar mi-am cumpărat scăparea ducându-i poporul spre o vâlcea ocrotită de munți – în care se găseau de toate – pe care o descoperisem mai demult şi spre care mă îndreptam. Iarna aceea am trecut-o cu bine, laolaltă. De atunci ori de câte ori îmi îndrept paşii spre ținutul urşilor, oamenii mei duc pentru ei lucruri trebuincioase. Uneori rămânem acolo câteva anotimpuri, lucrând cot la cot, împărțind bune şi rele – căci, în ciuda vremii sălbatice, poporul acela a realizat lucruri mărețe. Şi să ştii că am avut doar de câştigat, căci Zeul Bog este un munte de înțelepciune. Poate ar fi bine să-i faci o vizită. Pildele lui îți vor sluji, cu siguranță.

— Nu mă va ataca?

— Dacă nu mergi cu mâna goală, nu. Apoi, îi vei spune că vii din partea mea.

Tânărul clătină din cap.

— Tu eşti Zeu. Eu nu mai sunt.

— De ce vorbeşti aşa?

— Tu îți porți poporul după tine. Eu l-am blestemat pe-al meu. Iar acum, fără ființă totemică, nu-mi mai aparține, după câte socotesc…

Zeul Hrvat îşi ţuguie buzele.

— Habar n-am ce să spun… În mod normal, odată ce-ai fost ales, ar trebui să fii tot al şoimilor. Iar poporul poți să-l iei cu tine în peregrinare.

— Tu aşa vezi lucrurile. Eu ştiu că, fără ființă totemică, nu sunt Zeu. Nu pot avea popor, nu pot Candida…

— Regulile astea sunt în mintea ta, se înfierbântă celălalt. Renunță la ele şi vei vedea viața cu alți ochi!

Tânărul râse amar.

— Dacă elimin aceste reguli, de ce-aş mai respecta altele? De ce-aş mai considera că noi avem menirea şi dreptul de a fi Zeii popoarelor lumii? De ce n-aş merge să-mi fac propriul sat, fără a mă lupta cu Şeful?

Ultimele cuvinte le rosti cu mare greutate, ca pe o blasfemie. Celălalt se cutremură la auzul lor, dar nu mai insistă.

— Atunci mergi la poporul lupilor! După riturile pe care cu atâta sfințenie le respecți, ai dreptul să-l iei în stăpânire. Pe urmă, vei putea cere consilierea Zeului Bog.

Părea cea mai înțeleaptă decizie.

— Al lupilor…

Se simțea rupt pe dinăuntru, iar sentimentul eşecului îl rodea puternic, lăsându-i pe buze gustul amar al trădării. Zeul Hrvat îl luă prieteneşte pe după umeri.

— Al lupilor şi al şoimilor, prietene! Să nu uiți niciodată asta. Al lupilor şi al şoimilor…

Când văzu bolovanii de pe celălalt mal al râului, îl năpădiră amintirile. Ultima oară când fusese pe acele meleaguri era abia un novice în arta supraviețuirii şi se certase, pentru prima oară, cu ființa lui totemică. Pe atunci se bucura din plin de libertatea de a trăi. Acum umbla adus de spate, apăsat de povara responsabilităților neduse la bun sfârşit.

Cum aveau să-l primească lupii?

Şoimii îl aleseseră pe el, patrupedele trebuiau să i se supună. Pentru acel popor era primul Zeu, acesta avusese parte deja de o guvernare – probabil mult mai bună decât era el capabil să ofere.

Dar dacă şi foştii săi supuşi mai avusese Zei cândva, într-un trecut îndepărtat? Ritualurile s-ar fi transmis de la o generație la alta, ceea ce justifica faptul că ştiuseră cum să se comporte atunci când el îşi făcuse apariția. Când se hotărau să candideze, Zeii îşi lăsau de izbelişte poporul. Iar pentru cei care n-o făceau venea, până la urmă, ziua morții.

Clarauzul şi clarmirosul îl alertară. Ridică privirea. Pe coama unuia dintre bolovanii cei mai mari se ivise un lup uriaş. Îl scruta de la distanță cu ochii lui reci, galbeni. Părul îi era zbârlit, iar gura larg deschisă din care balele curgeau abundent lăsa să se vadă colții ascuțiți.

Îşi luă inima în dinți şi se apropie de vad. Trecu râul fără grabă. Fiara uriaşă nu-l scăpa din ochi, amuşinând continuu aerul. Când ajunse în fața ei, tânărul rosti în

gând o mantră de protecție şi aşteptă. Trecu aproape o oră fără ca vreunul dintre cei doi să facă o mişcare.

Lupul nu atacă. Nici nu chemă alți fârtați. Asta putea fi un semn bun, aşa încât omul îşi luă inima în dinți şi, întorcând spatele fiarei, o porni spre inima ținutului. Auzi un foşnet în spatele său, dar îşi impuse să nu se întoarcă. Îi venea greu să se lase animat de acelaşi sentiment pe care-l avusese înainte de a fi ales de şoimi – când orice secundă de viață în plus era un privilegiu nesperat.

De la o vreme, lupul iuți paşii. Câteva clipe mai târziu, înainta pe cărarea bătătorită în paralel cu omul. Acesta răsuflă uşurat. În timpul călătoriei, încercă să se familiarizeze cu ființa totemică terestră. I se părea ciudat s-o audă gâfâind, să-i simtă mirosul blănii transpirate. Avea tendința să ridice privirea spre cer, în loc să urmărească fiara care se abătea de la drum pentru a amuşina locurile.

Ştia că, în starea de transă profundă, putea ajunge să vadă prin ochii şoimului. Nu făcuse asta decât o dată sau de două ori. Probabil că, dacă ar fi ajuns să evolueze ca Zeu Kvun, ar fi devenit una cu ființa totemică, ajungând să-i folosească simțurile şi în stare de trezie.

Se întrebă ce senzații i-ar fi dat comuniunea cu lupul. Deocamdată, nu era tentat să testeze. Urmă docil animalul care preluase inițiativa, conducându-l spre aşezare. Se întrebă ce avea să găsească. Zeul Lup fusese priceput, puternic şi instruit. Mai mult ca sigur că se descurcase de minune, deşi ținutul prin care trecea nu părea ieşit din comun.

Imaginea aşezării îl lăsă fără grai. Arăta aproape la fel de rău ca aceea pe care o părăsise. Era mai mare în

dimensiuni şi adăpostea în centrul său un edificiu megaloman, în care Zeul Lup era adorat cu fiecare arabesc sculptat în coloanele de lemn şi de piatră.

Când primii oameni îl zăriră se iscă o zarvă de nedescris. Fugeau care-ncotro, scoțând sunete scurte, guturale. Se adunară în fața lui şi se aruncară cu capul în țărână, îngânând falsete.

Se apropie de ei. Le putea mirosi frica – o frică ancestrală – şi se înfioră încercând să-şi închipuie regimul de teroare pe care Zeul Lup îl înstăpânise pe acele meleaguri.

— Ridicați-vă! spuse solemn.

Nimeni nu îndrăzni să facă vreun gest. Se încruntă. Era posibil ca oamenii să nu-i înțeleagă vorbele? Puțin probabil. În celălalt sat, limba lui nu constituise vreo problemă.

— Doresc să-l văd pe şaman!

Din nou, nu se întâmplă nimic. Bătu din picior, nerăbdător. Privi spre lupul care căscă zgomotos şi se întinse leneş pe sol, închizând ochii.

— Şamanul… e mort? şopti.

Ochii galbeni se deschiseră ca la comandă. Animalul se ridică la fel de leneş, scuturându-şi praful din blană. Zeul îşi roti din nou privirea peste adunare.

— Deci asta era…

Fostul Zeu Lup eliminase orice risc de subminare a autorității. Existau doar el şi sclavii a căror menire era de a-l sluji, de a-şi sacrifica viața pentru bunăstarea lui. Un cult exacerbat al personalității, într-o tentativă de a se folosi de oameni pentru a-şi spori propriile forțe, în vederea atingerii statutului de Candidat.

Lupul schelălăi discret, întrerupându-i şirul gândurilor. Tânărul se apropie de un om şi se aplecă spre el, apucându-l de umeri. Biata creatură lividă aproape leşină de spaimă. O ridică în picioare, apoi trimise un gând liniştitor. După ce simți că localnicul îşi mai revenise în simțiri, arătă întrebător spre lup.

Omul şopti ceva, dar sunetul care părăsi buzele nu se auzi. Îşi drese glasul şi repetă:

— Aroth!

Prima grijă a Zeului Aroth o constitui găsirea unei peşteri. Nu dorea să-şi lepede vechile obiceiuri – cel puțin, nu pe acelea bune. Se întoarse apoi la oameni şi încercă să găsească o cale de comunicare cu ei. Teama insuflată de prezența lui şi slugărnicia de care dădeau dovadă – pe lângă care servilismul poporului şoimilor părea revoltă – îl scoaseră pe tânăr din sărite de câteva ori. Văzând cât de tare se speriau bietele creaturi de gesturile lui nervoase, îşi impuse să fie mai răbdător. Aici avea de vindecat multe răni ale sufletului.

Primul său ordin constă în dărâmarea edificiul din centrul aşezării. Când văzu durerea cu care oamenii săvârşeau acel gest, îşi puse mâinile în cap şi porni furios spre peştera lui.

— Nu-i înțeleg! răbufni către lup pe când stătea în fața peşterii lui şi arunca cu pietricele în nisipul fin care acoperea panta. Ce nu le convine de data asta?

Continuă să arunce încruntat peitricele, fără a băga de seamă ce făcea animalul. Ba chiar, într-o vreme, ridică

privirile spre cer aşteptând răspunsul izbăvitor al şoimului. Mârâitul amenințător al lupului îl făcu să coboare privirile. Animalul se zburlise şi-i aşezase la picioare o bucată de lemn şi o piatră ascuțită.

— Ție ce îți mai trebuie? se rățoi Zeul.

Lupul îşi dezveli gingiile şi colții fioroşi. Din reflex, Zeul Aroth aruncă o protecție, dar lupul deveni şi mai violent. Mai mult, în spatele lui îşi făcură apariția alte câteva fiare.

Îl străfulgeră gândul că se dovedise inapt pentru a deveni divinitatea acelui popor, iar animalele hotărâseră să-i facă de petrecanie. Totuşi, experiența îl învățase că nu aşa acționau ființele totemice. Gesturile lor, oricât de ciudate, aveau rolul unor învățături.

Luă în mână piatra. Cu muchiile ei ascuțite, începu să sculpteze în corpul moale al lemnului.

— Asta vrei să fac?.

Animalul mârâi. Zeul Aroth continuă să sculpteze şi, pe când scoarele scăpăta, reuşi să realizeze o caricatură acceptabilă de lup. Întinse bățul. Animalul îl apucă între colții săi puternici şi-l sfărâmă.

— Hei! protestă Zeul. M-am muncit să-l fac şi-acum îl strici?

Lupul rămase cu botul căscat şi limba atârnând, ca şi cum ar fi râs. Câteva secunde mai târziu, Zeul Aroth începu să râdă de-adevăratelea.

— Aşa e, ai dreptate! Chiar dacă a fost rodul asupririi, oamenii au construit acel edificiul cu sudoarea şi sângele lor. Obligându-i să-l distrugă, i-am făcut să-şi îngroape o parte din suflet.

Mulțumit de demonstrație, lupul se întinse pe jos, la picioarele lui. Celelalte fiare se făcuseră nevăzute. Zeul Aroth îşi plimbă degetele plin blana cenuşie, mulțumindu-i credinciosului animal. Noua comuniune i se părea mai miraculoasă ca prima, câtă vreme lupii nu-l aleseseră pe el în cadrul vreunui ritual magic. Şi, cu toate acestea, ei îşi îndeplineau menirea la fel de conştiincios ca şoimii.

❧

După ce curățară locul pe care fusese edificiul, Zeul Aroth îi ajută pe oameni să amenajeze acolo o grădină. Îi lăsă să-şi dea frâu liber imaginației şi, spre marea lui bucurie, o fată se dovedi extrem de talentată. Cei bătrâni strâmbară din nas când auziră ideile ei legate de aranjamentele florale, ori construcțiile din pietre şi lemne răsfirate printre ele, considerându-le risipă. Dar Zeul o încurajă, văzând în munca ei un simbol mai plăcut ochiului decât vechea construcție megalomană.

Încetul cu încetul, oamenii învățară să nu se mai teamă de el. Îl considerau un protector, nu un tiran. La fel cum făcuse în vechea aşezare, îi învăță pe toți după apucături şi boli, luând de la capăt munca dificilă începută acolo.

Nu insistă să aleagă un nou şaman. Asta îl scutea de surprizele neplăcute ale unor ritualuri necunoscute şi, mai ales, nu-l obliga să-şi caute o nouă consoartă. Făcea totul fără a se mai implica emoțional, ca pe o etapă necesară în drumul lui spre transformarea în Candidat. Poate că eşecul cu poporul şoimilor fusese menit să-i arate că drumul său – în ciuda convingerilor din copilărie – trebuia să urce în continuare. Tendința lui fusese să se

oprească la stadiul de Zeu ca la un palier pe care oricum n-ar fi meritat să ajungă şi pe care – tocmai de aceea – trebuia să-l prețuiască. Dar destinul înscris în stele nu se potrivea întotdeauna cu ceea ce credeau muritorii – fie ei oameni de rând, ori Zei.

După ce trecură câteva anotimpuri în care aşezarea înflori sub protecția celor douăzeci şi cinci de rune – pe care Zeul Aroth le aranjă acum în etalări menite să asigure o protecție cât mai bună – lupii îl anunțară că se apropia un intrus. Simți un fior, dar era departe de sentimentele care-l copleşiseră atunci, cu mult timp în urmă. Acum considera evenimentul un moment prielnic de a vedea dacă făcuse progrese în direcția de a deveni Candidat.

Când văzu cucul zburătăcind pe cer, ordonă armatelor sale de lupi să se disperseze. Lupul cel bătrân îl studie aşa cum o făcuse la sosirea lui pe acele meleaguri, apoi se linişti şi se întinse la picioarele lui.

— Poți coborî, prietene! strigă. Acum eşti în siguranță.

Zeul Hrvat sări dintr-un copac înalt, cu trunchiul gros, scuturându-se de frunze şi crenguțe rupte. Cei doi se strânseră în brațe cu putere, apoi se îndepărtară unul de celălalt şi se studiară.

— A trecut ceva vreme, comentă oaspetele.

Zeul Aroth încuviință. Vizitatorul privi de jur împrejur şi, simțind atmosfera plăcută, îmbietoare, dădu mulțumit din cap.

— Ai făcut treabă bună, comentă el. E un loc minunat!

— Eşti oaspetele meu oricât vei dori! zise celălalt arătând cu mâna împrejurimile. Tu şi cu oamenii tăi.

Zeul Hrvat se înclină respectuos.

— Îți suntem profund îndatorați, prietene! Şi fii convins că nu vom abuza de acest privilegiu!

Oamenii lupilor îi primiră cu neîncredere pe vizitatori. Cu timpul însă, la sfatul dvinității lor, îi acceptară pe nou-veniți în viața lor de zi cu zi. Cei doi Zei îşi petreceau vremea povestindu-şi isprăvile la care fuseseră părtaşi de la despărțire.

— Am trecut şi pe la Zeul Bog, spuse oaspetele. L-am întrebat de tine şi mi-a spus, mirat, că nu ți-a auzit de nume.

— Nu l-am vizitat, recunoscu gazda.

— Ai tendința să împietreşti într-un loc…

— Iar tu eşti ca o piatră care se rostogoleşte. Nu prinzi niciodată muşchi.

Râseră împreună, savurând plăcerea de a fi laolaltă.

— Nu mai era nevoie să merg la el, explică Zeul Aroth. M-am decis ce vreau să fac: voi ridica acest ținut cât mai sus, perfecționându-mă la rândul meu. Apoi, când voi simți că a venit clipa, voi candida.

— Mă bucur să aflu că ți-ai găsit calea. Totuşi, nu respinge un sfat care ți-ar putea fi de folos. Precum ți-am spus, are multe lucruri bune ascunse în cămările sale…

După aproape o săptămână, oaspetele reuşi să-şi ducă la bun sfârşit munca de convingere.

Privea şocat în jur. Cu excepția ținutului său blestemat, nu mai văzuse nicăieri o natură aşa de ostilă. Îl

urmă mecanic pe Zeul Hrvat, fără a înceta să se minuneze – sau să se îngrozească? – de sărăcia acelor pământuri.

Nu peste multă vreme, un mormăit de avertizare îi făcu atenți.

— Eu sunt! strigă Zeul poporului cucilor. Iar cel care mă însoțește este un prieten!

Mormăitul încetă şi fu urmat de un hohot de râs.

— Prietenii prietenilor mei sunt bineveniți pe tărâmurile mele! se auzi o voce cu un timbru plăcut, gros.

Din spatele stâncilor îşi făcu apariția un uriaş care ar fi putut uşor rivaliza cu Şeful satului. Mergea cu paşi apăsați, hotărâți, întocmai ca un urs. Când ajunse la ei, îi strânse în brațe cu forță.

— Zeul Bog, se prezentă în fața oaspetelui necunoscut.

— Zeul Aroth, răspunse acesta.

Gazda îl privi lung.

— Am impresia că nu ăsta ți-e numele, mormăi ea. Dar, în definitiv, asta nu e treaba mea…

— Ți-am adus ceva ajutoare, îl informă divinitatea cucilor. Ținutul pe care prietenul nostru îl are în grijă este un picior de rai…

Zeul Bog ridică un deget, atenționându-l.

— Nu-l lăuda aşa mult, că s-ar putea să mă apuce dorul de cuceriri!

Râseră cu multă poftă, apoi gazda îşi îndrumă urşii să-i conducă pe oamenii celor două popoare spre aşezare. Când o văzu, Zeul Aroth rămase cu gura căscată. Se întindea sub un munte, în încăperile unei peşteri care-l străbăteau de la un capăt la altul – din buza unui podiş

ferit de vânturi, până la falezele şi fiordurile înceţoşate ale unei mări. Ajutaţi de divinitatea lor, oamenii gândiseră cu foarte mare grijă labirintul interior, ajungând să păstreze căldura, să construiască depozite de apă, hrană şi lemne. În realitate, erau patru aşezări legate unele de altele prin tuneluri, puţuri şi poduri menite să asigure o comunicare rapidă şi eficientă.

Zeul Aroth nu se feri să-şi arate entuziasmul, lăudându-şi gazda.

— Nevoia te învaţă, spuse aceasta.

— Într-adevăr. Acum mă bucur că am ascultat sfatul Zeului Hrvat şi am venit aici, să te cunosc.

— Dacă ar fi după el, lumea ar deveni un loc unde fiecare e prieten şi aliat cu fiecare!

— Aşa este, încuviinţă cel menţionat. Cu toate astea, Zeul Lup mi-a atras atenţia şi asupra unei alte perspective.

Povesti discuţia aceea, iar gazda clătină din cap.

— Sunt fiinţe şi fiinţe. Nu toate sunt demne de încredere…

— În plus, ajutorul reciproc poate întinde capcane! observă Zeul Aroth.

Le povesti despre cei trei pe care-i găsise meditând împreună, într-un cerc al cărui circuit nu mai putea fi întrerupt, condamnându-i pe participanţi la rătăcire veşnică. Ceilalţi doi se scuturară în faţa acestei imagini de coşmar.

— Oricum, atâta vreme cât din fragedă pruncie suntem învăţaţi că – după iniţiere – devenim duşmani, e greu să trecem peste aceste condiţionări.

Odată ajunsă discuția aici, ea migră firesc spre lupta dintre Candidați şi Şef. Zeului Aroth i se păru natural s-o întrebe pe gazdă dacă intenționează să candideze, fără a-şi ascunde admirația pentru forța pe care o emana.

— Poate că va veni şi vremea aceea… Deocamdată, mi se pare o provocare pe măsura mea aceea de a păstra viața în colțul acesta, pe care natura pare să-l fi blestemat.

Ca lovit de trăznet, tânărul amuți şi plecă privirea în pământ. Divinității urşilor nu-i scăpă gestul şi aruncă priviri întrebătoare spre Zeul Hrvat.

— Dacă te-am jignit cu ceva te rog să-mi ierți proasta purtare! se scuză.

Celălalt îi făcu semn să tacă. Aşa cum intuia, după minute bune de tăcere, Zeul Aroth ieşi din muțenie şi începu, monosilabic, să-şi depene povestea. Pe măsură ce auzea amănuntele, fața gazdei se înnegura, exprimând o reală îngrijorare şi compasiune.

— Ai avut dreptate legat de nume, încheie povestitorul. Numele meu a fost Zeul Kvun.

Gazda se scărpină în creştetul în care apăruseră deja fire sure.

— În continuare susțin că acesta nu e numele tău, insistă.

Tânărul îl privi contrariat.

— Eu cred că numele tău real este Zeul KvunAroth, răspunse Zeul Bog întrebării nerostite.

— Al lupilor şi al şoimilor, îngână divinitatea cucilor.

— Ai făcut o greşeală, îi explică binevoitor gazda. Ai uitat că eşti răspunzător pentru poporul şoimilor. Nu uita că, odată ce l-ai luat sub aripa ta ocrotitoare, eşti

răspunzător şi pentru poporul lupilor. Nu e doar un popor de împrumut, o pelerină pentru vreme rea. E poporul tău – cinsteşte-l ca atare!

Zeul KvunAroth rămase privind lung în ochii lui.

— Dar… când candidezi, nu înseamnă că laşi deoparte răspunderea pentru poporul tău?

— Eu zic că da, aprobă divinitatea urşilor. Tocmai de aceea nu este un gest care trebuie făcut pripit.

— În sensul în care ar trebui să candidez doar dacă aş fi sigur că pot să devin Şef al satului?

— Nu putem şti dinainte cum se va sfârşi un lucru sau altul. Dar cred că, mai întâi, trebuie să ajungem să ne cunoaştem locul în lume.

Tânărul medită o vreme în tăcere, apoi îl prinse pe Zeul Bog de după umeri.

— Mulțumesc!

— Cu drag, îi întoarse acesta îmbrățișarea.

Epilog

Vremea se scurse peste lume, după mersul ei – dând viață şi trimțând în moarte. În partea aceea de lume, băieții părăsiră satul când le venea vremea. Nepricepuții îşi dădură viața pentru ca Natura să prospere. Cei mai atenți, reuşiră să supraviețuiască. Cei Aleşi, deveniră Zei. Dintre aceştia, unii aspirară la statului de Candidați, aruncându-se când şi când în luptă cu Şeful satului.

Zeul KvunAroth administră cu înțelepciune ținutul lupilor, aducând cu sine învățături de la Zeul Bog. Oamenii

prosperară, aşezarea înflori, dar divinitatea nu renunță la cumpătare. Se mulțumi cu un singur sat, în care oamenii nu se înmulțiră peste măsură şi nici nu căzură patimilor înavuțirii şi cuceririi. Îşi apără cu multă măiestrie lumea, devenind un luptător iscusit. Alături de alți Zei puse bazele unei alianțe care se dovedi de folos tuturor. Avu multe neveste – căci viețile oamenilor erau doar o frântură din a lor – şi ele îi dăruiră mulți copii.

Apoi, într-o zi, pe când străbătea ținutul însoțit de cel mai bătrân lup al haitei, zări un trup tânăr şi zvelt bălăcindu-se în râul de la frontieră. Îl privi cum se zbenguia, avertizat să plece de chelălăiturile disperate ale unei hiene. Un zâmbet îi înflori pe chip.

— Băiete! îl strigă.

Tânărul tresări. Se răsuci speriat spre el şi trasă un glob luminos în jurul său. Pentru o clipă, pe Zeul KvunAroth îl tentă să încerce credința cu care băiatul realizase protecția. Renunță.

— Vino aici! îl îndemnă. Nu te teme, nu-ți voi face nimic!

În ciuda certurilor îngrozite ale hienei, băiatul se supuse vocii autoritare, apropiindu-se.

— Eşti Zeu.

Băiatul emise un râs forțat.

— Nu încă, răspunse stânjenit. Completă încrezător: Dar sper să devin.

Zeul KvunAroth îi studie focul şi dârzenia din priviri.

— N-a fost o întrebare, zâmbi.

Se ridică de pe bolovanul pe care se aşezase. Încruntat, băiatul încerca să priceapă ce şmecherie se ascundea în spatele vorbelor celuilalt. Zeul KvunAroth arătă cu mâna roată împrejur.

— Acesta este de acum ținutul tău, îi spuse. Păstoreşte-l cum se cuvine.

— Dar…

Băiatul era nedumerit.

— Un Zeu nu-i dă altcuiva de bunăvoie ținutul său.

Divinitatea lupilor şi a şoimilor râse din toată inima.

— Mai ai multe de învățat băiete, zise. Deşi… poate că ai dreptate, cotinuă el meditativ. Cine ştie?

Ridică din umeri şi se ridică.

— Ființa ta toemică te va conduce la sat. Dacă vrei vreun sfat, caută-l pe Zeul Hrvat – umblă alături de un cuc şi e plin de surprize. E mereu prin preajmă când ai nevoie de el.

— Mulțumesc, îngăimă băiatul.

Încă nu ştia dacă să creadă sau nu cele auzite.

— Cea mai bună mulțumire va fi aceea de a avea grijă de supuşii tăi. Hai, du-te!

Băiatul încuviință din cap şi se îndepărtă îndrumat de hienă. Înainte de a dispărea în spatele tufişurilor, mai aruncă o privirea spre binefăcătorul neaşteptat.

— Va fi un Zeu bun, se auzi o voce.

Cel care tocmai renunțase la poporul păstorit zâmbi, iar ridurile i se încrețiră la colțurile ochilor. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a şti cine vorbise şi – mai ales – de unde vorbise.

— Mă bazez pe tine pentru asta! replică şi apoi se aplecă spre lup, mângâindu-i blana deasă.

— Mulțumesc, prieten credincios! Tu şi haita ta mi-ați fost sprijin de nădejde. E vremea ca drumurile noastre să se despartă. Mergeți să alegeți un băiat proaspăt, care tremură acum, întrebându-se dacă protecția sa va fi suficientă în fața fiarelor sălbatice….

Îşi frecă obrazul de botul jilav în semn de rămas bun, apoi se ridică. Lupul porni în altă direcție, cu paşi obosiți.

— Chiar dacă faptele tale de vitejie au ajuns până la Şeful satului, ca să candidezi trebuie să mergi cu animalul totemic după tine! Aşa cer ritualurile…

Răse şi se întoarse cu fața spre copacul din care venea vocea.

— Tu vorbeşti de reguli, Zeu Hrvat? Ai îmbătrânit, pare-mi-se! Îşi reluă drumul: Şi-apoi, nu mă duc să candidez. Nu încă.

Trecu pe sub copacul în care stătea cocoțată divinitatea cucilor, fără a privi printre frunze.

— Deocamdată, provocarea cea mai potrivită mi se pare aceea de a readuce viața într-un colț de lume blestemat, de care se feresc toți…

— Zeul Bog va fi fericit să audă vorbele tale.

Zeul Hrvat se sări pe pământ.

— Vei mai candida vreodată?

— Ştiu şi eu? După ce mi-am uitat o dată responsabilitățile, s-ar putea să-mi fie greu să scap şi a doua oară de remuşcări. Ştii că sunt un sentimental…

— Voi avea eu grijă să te desțeleneşti, chicoti Zeul Cuc. Succes, prietene!

Nu-i răspunse, mulțumindu-se să ridice doar palma. Acum era vremea pentru tăcere. Vorbele aveau să vină cu timpul, cumpătate şi la locul lor.

Zeul Kvun se întorcea acasă.

NU ESTE PRIMA DATĂ

Cavalerul înainta atent pe dalele podelei, tocite de paşii care le călcaseră vreme de secole. Făcliile ancorate la înălțimea capului proiectau pe pereții de piatră umbrele coloanelor rotunjite. Pânze de păianjen urcau până la grinzile din tavan. Din colțurile întunecate se auzeau scârțâituri.

Merse mai departe prin subteranele pustii ale castelului, apropiindu-se de hruba balaurului. Monstrul cu trei capete păzea singura intrare în donjonul în al cărui vârf stătea prizonieră prințesa – țelul misiunii sale.

Îşi şterse fruntea asudată. Coborî câteva trepte şi intră în culoarele întortocheate acoperite cu mâzgă, ce făceau înaintarea mult mai dificilă. Un stol de lilieci se desprinse din spatele unei arcade şi se repezi spre ieşire, aproape doborându-l în înaintarea haotică.

Flutură sabia, răpunând câțiva. Erau o probă uşoară, incomparabilă cu cea în care fusese nevoit să lupte cu gărzile. Sau cu trucurile ce-i permiseseră să scape de fantome, după ce luase băutura magică. Asta ca să nu mai amintească de halucinațiile provocate de vrăjitoarea cea

bătrână din stejarul înălțat în curtea interioară, care-l ajutase pe o parte şi-l păcălise pe alta…

Se opri. În fața lui se înălța o uşă masivă, din lemn întărit cu drugi de fier. Scoase sabia şi încercă să treacă mai departe. Poarta abia se clinti, scrâşnind. Înjură în gând. Mai mult ca sigur că zgomotul alertase deja balaurul. Folosindu-şi umărul, împinse cu forță, reuşind să-şi facă loc să treacă.

Când norul de praf se risipi, văzu cu groază că monstrul îl aştepta. Trona în mijlocul hrubei, privindu-l cu ochii lui mici şi răi. Îşi întinse cele trei gâturi, slobozind din boturi jerbe de flăcări.

Abia apucă să-şi lase jos viziera şi să sară într-o parte. Aerul se încălzi imediat, dar n-avea vreme să se preocupe de asta. Se năpusti spre fiară. Câtă vreme era aproape de ea, n-avea a se teme de foc.

Lovi în crucea pieptului, apoi făcu un pas în spate,. Unul dintre capete se repezi spre el, cu gura căscată şi colții galbeni, cu vârful însângerat. Păşi în dreapta şi coborî paloşul, într-o mişcare continuă.

Capul se rostogoli la podea. Sângele negru, gros, gâlgâi din gâtul ciuntit. Acolo unde atinse armura, sfârâi.

Balaurul scoase un urlet furios şi încercă să-l prindă în gheare. Dar picioarele erau scurte, iar mişcarea îl dezechilibră. Cavalerul se prinse de vârful aripii care trecu razant peste coiful său. Descrise un salt în aer, oprindu-se pe umărul fiarei. Înălță paloşul şi reteză încă un gât.

Spasmul trupului butucănos îl aruncă jos. Înainte de a atinge podeaua, una dintre aripi îl lovi, trimițându-l iar

în aer. În zborul său necontrolat apucă să vadă coada solzoasă apropiindu-se cu repeziciune.

Impactul se dovedi extrem de dureros, proiectându-l într-un colț. Izbitura de perete îl ameți. În timp ce se străduia să se ridice, cu mişcări nesigure, flăcările pornite din ultimul cap al balaurului linseră armura.

Simți cum carnea începe să-i ardă, chiar dacă plăcile erau dublate de căptuşeală. Printre lacrimi, apucă să zărească gura garnisită cu colți repezindu-se spre el, gata să-l rupă în bucăți.

Urlă şi o luă la fugă. Îşi pierduse simțul orientării, aşa încât nu ştia dacă, în goana lui bezmetică, nimerise uşa pe care intrase sau alta. Sigur nu era cea din donjon, pentru că nu se trezi în fața unor scări, cum ar fi trebuit. Îşi continuă alergarea, deschizând la întâmplare uşi, neatent la încăperile străbătute.

În cele din urmă ajunse la o uşă masivă de lemn, întărită cu drugi de fier. În mintea sa sună un avertisment, dar îl ignoră. Se opinti, o deschise şi…

Copilul țâşni de pe scaun, zbierând ca un decreierat. Căzu pe jos şi se târî în patru labe până în colțul camerei. Urmări cu ochii măriți de groază cum cavalerul se rostogolea în camera sa, într-un zgomot infernal de fiare. Din reflex, privi spre ecranul care înfățişa acum o cameră goală de castel.

— Ce naiba?! Nu este prima dată când folosesc userul Darn cel Roşu! şopti pentru sine, încercând să caute un fir logic care să-i permită să-şi recapete curajul.

Omul în armură gemea. Mirosea a nespălat şi carne arsă.

— Ajutor! icni.

Era aceeaşi voce cu care, în joc, striga plin de satisfacție „Mori, stârpitură!" către gărzile cărora le reteza capul. Băiatul urlă din nou. Se adună de pe jos şi o rupse la fugă, aproape smulgând din țâțâni uşa camerei sale.

Părinții nu erau acasă. Putea să sune la poliție, dar mobilul său rămăsese în cameră.

— Domnul Hommell…

Ieşi din casă şi se repezi le gardul care despărțea curtea lor de cea a vecinului. Lumina de la verandă era aprinsă. Se împiedică de un furtun lăsat pe gazon. Zgomotele care veneau prin geamul deschis al camerei sale îi făceau pielea de găină. Parcă o gospodină nepricepută răsturna toate oalele şi cratițele.

Se ridică, apoi îşi continuă fuga spre casa vecină. Ajunse la uşă. Era încuiată.

Disperat, bătu de câteva ori cu palma în ea, apoi dădu ocol locuinței. Întunericul care-l cuprinse după ce ieşi din bătaia lămpii de pe verandă îl îngrozi. I se părea că, din fiecare tufiş, putea răsări arătarea care ieşise din monitor. Crengile i se agățau în pantalonii de pijama, sfâşiindu-i. Lacrimile începură să-i şiroiască din ochi, udându-i obrajii.

Ajunse la intrarea din spate.

— Doamne, ajută-mă să nu fie încuiată! se rugă, apoi puse mâna pe clanță.

Nu era. Băiatul deschise uşa şi…

Hominidul făcu un salt şi se prinse de peretele alb al capsulei atunci când creatura se rostogoli din norul luminos al acceleratorului cuantic.

— Ce-i asta?! se lumină acesta, speriat. Nu este prima dată când joc sub incantația!

Băiatul se ridică de jos. Când dădu cu ochii de hominid, urlă îngrozit. La rândul său, acesta emise un feromon de panică, apoi acționă dispozitivul de teleportare. Se dezintegră în raza de lumină şi…

— Ce se întâmplă?! se scindară atomii. Doar nu este prima dată…

ÎN CĂUTAREA CLAROBSCURULUI

Reclama la Birbongton clipea promițător între stâlpii de înaltă rezoluție. Daniel trecu prin pânza fluorescentă, purtat de fluxul informațional, şi se umplu de efluviile dulcege ale băuturii energizante. Apoi căută cel mai apropiat pachet de date care cobora spre Madi's.

Mergea deseori în barul acela, de obicei pentru a se întâlni cu Geena şi Khali. Cei doi erau membrii sectei picassiste. Mare parte a timpului o petreceau fragmentându-se şi recompunându-se sub înfățişări ciudate – într-un amestec de organe şi membre a căror reprezentare o culeseseră din biblioteci. Uneori se recompuneau împreună, iar asta – conform spuselor lor – era similar anticei concepții despre sex.

Dar erau simpatici.

Îi găsi stând abătuți, în forme flasce, clasice. Îl salutară cu gravitate, poftindu-l să ia loc alături de ei. Îi făcu un semn barmanului, iar acesta îl bombardă cu obişnuita doză de tetraxină care-i dădea iluzia unei actualizări

celulare. O vreme, savură senzațiile transei induse de drog, apoi îşi focaliză din nou atenția asupra localului.

Cei doi prieteni stăteau la fel de serioşi. Nu se fragmentaseră nici măcar o dată, ceea ce nu mai avea nici un haz.

— Ce-i cu voi? întrebă. S-a întâmplat ceva?

— Mda…! răspunse Khali fără chef.

Aşteptă continuarea, convins că ea avea să sosească dintr-un moment în altul. După câteva picosecunde, îndrăzni din nou:

— Mda… ce?

— Probleme, i-o reteză scurt Geena. Nu-s de capul tău. Vezi-ți mai departe de distracție!

— E secret? încercă Daniel să nu pară jignit.

Se frecă de rugozitățile tejghelei, inhalând sporii excitanți care-i permiteau să acceseze modul D-ruf. În noua stare, tatuajul simbiotic al lui Khali îi apăru în toată splendoarea lui. Deşi îl văzuse de nenumărate ori, îl admiră din nou – el n-ar fi avut tăria să lase o eM-eduză să se înmulțească făcând sex cu celulele pielii sale şi să coasă „două pe față, două pe dos" aşa cum se amuza Khali când era într-o dispoziție bună.

— E bătaia noastră de cap, îl lămuri bărbatul.

Primiseră probabil o nouă misiune. Ar fi vrut să ştie despre ce era vorba, dar cel mai mult îi părea rău că – aşa cum se întâmpla de obicei – n-avea să-i mai vadă o vreme. Cei doi nu agreau programele de ubicuitate, aşa încât nu lăsau în urma lor copii. Considerau că misiunile necesitau maximum de forțe.

— Cu cât mai multe copii, cu atât se pierde mai mult din structura de bază! îi explicase Khali la un moment dat.

Râsese de superstițiile lui, explicându-i că – prin transfer electronic – nu se pierdea nimic. El i-o tăiase scurt:

— Este vorba de ceva subtil – flerul, capacitatea de reacție rapidă la nişte stimuli abia sesizabili. În meseria noastră, nu ne permitem să riscăm.

Ăsta era Khali, iar Geena se comporta similar. Îl amuza rigiditatea asta venită din partea unor oameni dispuşi să se fragmenteze cât era ziua de lungă. Într-adevăr, peste un anumit număr de copii sistemul devenea prea încărcat şi se dovedea incapabil să gestioneze optim resursele. Dar de aici şi până la enormitățile debitate de ei era cale lungă.

Probabil că excesul de zel indus de drogurile consumate în ultima perioadă îi dădu ideea. În definitiv, participase la mai multe spargeri de coduri decât ei şi-i văzuse de multe ori fragmentându-se. Îi rugă ca, la despărțire, să-i mai facă o demonstrație de picassism.

— O să-mi lipsiți, spuse cu sinceritate. Lăsați-mi o amintire…

Acceptară. În timp ce se descompuneau, Daniel începu să ruleze înregistrările fragmentărilor anterioare. Le sparse codul, stabilind rapid matricea picassistă – destul de banală, dacă era redusă la esențe. Îşi potrivi structura peste ea. Până începură cei doi să se recombine, avea toate elementele necesare. Făcu o copie şi o sincroniză cu dansul lor ciudat, umplând micile interstiții create şi

alipindu-se subtil nucleelor asimetrice. Când Geena şi Khali reveniră la forma inițială, habar n-aveau că-l conțineau în structura lor.

În plus, îl aveau în fața lor – zâmbitor, recunoscător pentru că-i satisfăcuseră cererea. Trebuia doar să aibă grijă la gestionarea resurselor, pentru a evita să fie descoperit în momentele în care cei doi apelau la picassism. N-ar fi trebuit să apară probleme – două exemplare constituiau un număr suficient de mic pentru a se descurca.

Primul exemplar îşi urmă astfel viața obişnuită, fără a ieşi din rutina zilnică. Cel de-al doilea se pregăti pentru o experiență unică.

❧

În sală mai erau doi oameni posaci şi unul arogant. Liniile care formau perimetrul încăperii fuseseră realizate neglijent, mai mult pentru conformitate. Unele erau mai lungi decât trebuia, urmărind punctul de fugă al orizontului dincolo de intersecția cu perpendiculara care trebuia să sugereze colțul. Altele grupaseră prea mulți biți în jurul lor şi apăreau în tuşe groase. Nu conta. Era doar un compromis, o iluzie tributară unor convenții care nu se aplicau geometriei lumii lor.

Atingerea meduzei simbiote îl deranja pe Daniel. Avea o senzație de mâncărime. Testă mai multe subrutine până găsi una care să se potrivească structurii lui Khali, determinându-l pe acesta să-şi scarpine zona afectată, aerisind-o. Când senzația neplăcută dispăru, îl focaliză atenția asupra jumătății răspândite printre biții Geenei, explorându-i detaliile sexuale.

— Am reuşit să adunăm câteva referinţe privitoare la McDowell, spuse individul arogant. Cei care au acţionat au făcut-o bine, anulând protecţiile, ştergând înregistrările şi rescriind anumite secvenţe. Din fericire, este greu să realizezi o crimă perfectă – e aproape imposibil să elimini toate redundanţele din miliardele de miliarde de programe care rulează simultan în Matrice şi cu care interferează un individ. Am reuşit astfel să găsim urme ale dispariţiei lui McDowell şi să recuperăm câteva fragmente.

Rulă secvenţele – unele încadrate în programe de lungimea unor spoturi subliminale. Instinctiv, fiecare din cei prezenţi îşi accesă simulatoarele, căutând să aşeze indiciile într-o posibilă înlănţuire a evenimentelor.

Scenariile rezultate erau extrem de diferite şi fanteziste, dar prezentau un element comun.

— Nu reuşim să-l interpretăm, comentă unul dintre indivizii posaci. Nu are coerenţă logică.

— Mai curând pare ceva legat de stări empatice, observă Geena.

— Exact. Ţinând cont de asta, credem că avem nevoie de psi. Ei ne-ar putea oferi o interpretare adecvată a acestei urme, ca să ştim pe ce pistă să pornim.

— Dar asta înseamnă…, se crispă Khali.

— Că trebuie să apelaţi la corpuri fizice, completă individul arogant.

Ultimul cuvânt suna ca o blasfemie. Khali îşi scărpină gânditor meduza, spre uşurarea pasagerului clandestin.

— De multe ori m-am întrebat de ce nu se crează o interfaţă între lumea noastră şi cea metafizică. În definitiv, sunt destule similarităţi între ele…

— Teoretic, admise unul dintre inşii posaci. În realitate, se situează pe paliere diferite de percepție.

— Poate că într-o zi…, interveni celălalt.

Arogantul puse capăt speculațiilor.

— Până atunci, folosim ce avem. Am aranjat mai mulți curenți purtători de informație, fiecare cu un număr suficient de codări pentru a face cât mai dificilă deconspirarea misiunii voastre. Am preferat să utilizăm o programare aleatorie. Astfel, dacă noi pățim ceva, nu vom putea oferi informații relevante privind traseul vostru. Nu ştim cu cine avem de-a face şi ce ar fi dispus să facă pentru a-şi păstra anonimatul

Khali şi Geena încuviințară tăcuți. Înainte ca întrunirea să ia sfârşit, bărbatul zise:

— În arhive nu apare nicio referire la potențiali dușmani ai lui McDowell.

— Se pare că, la data dispariției, lucra la un aşa-numit *clarobscur* – o structură halucinogenă, ceva cu efecte similare unui drog.

Daniel căzu pe gânduri. Pentru programele de codare, el era parte componentă a lui Khali şi a Geenei. Dacă ar fi monitorizat cineva operațiunea, i-ar fi descoperit trucul. Dar, aşa cum spusese individul arogant, erau pe cont propriu, pentru a minimiza riscul urmăririi lor.

Stătu în cumpănă dacă era cazul să mai continue cu joaca sau nu. Acolo aveau loc lucruri serioase, iar el periclita misiunea. Dacă cineva îi găsea alter ego-ul, se putea folosi de el pentru a se infiltra în sânul misiunii. Pe de altă parte, dacă ieşea acum la lumină, ar fi fost considerat un

spion. Oricât de buni prieteni i-ar fi fost Khali şi Geena, se îndoia că l-ar fi putut feri de o eventuală anulare.

Oricum, avea să fie descoperit când urmau să se transfere în corpurile fizice. Conştiința sa avea să se separe, dar atunci măcar ar fi avut de înfruntat doar furia lor, nu un sistem pentru care nu însemna nimic. Mai exista şi posibilitatea de a părăsi grupul după ce pornea în misiune, dar îşi dădu seama că nu era o soluție. Programele de codare ar fi sesizat dispariția atâtor biți şi, cel mai probabil, aveau instrucțiuni precise de oprire a operațiunii în caz de pericol. Probabil corelate cu anularea identităților actuale ale celor doi detectivi.

Nu le putea face una ca asta. Cea mai bună soluție la care se putea gândi era să-şi anuleze alter ego-ul. Declanşă prin rezonanță una dintre piedicile de autodistrugere şi speră că nimeni n-avea să-şi pună prea multe întrebări legate de absența lui.

Lui Daniel îi luă destul de mult timp până să accepte că sistemul de codare folosit în misiunea lor avea un bug. La fiecare reinițializare, se altera o secvență minoră a ciclului. Modificarea era făcută cu suficientă atenție pentru a se încadra în procentul de eroare aceptat de program. Dar exista riscul ca, după n codări, să se realizeze o scanare de rutină în care să compare stadiul respectiv cu cel inițial.

În acea clipă, alterarea avea să iasă la lumină şi – lucrul de care se temea cel mai mult – avea să fie inițializată rutina de anulare a participanților la misiune.

Deşi nu-l încânta ideea, trebuia să urmărească acea alterare. Îi găsi destul de repede algoritmul şi – folosindu-se de matricea prin intermediul căreia se insinuase printre biții lui Khali şi ai Geenei – începu munca de reconversie. Cel mai rău stătea cu răbdarea. Trebuia să păstreze acelaşi ritm ca şi virusul, pentru a nu atrage atenția programului de codare. După o vreme, începu să reconvertească un octet şi jumătate. Apoi doi. Când raportul ajunse de trei corectări la o alterare, se opri – riscul de a fi descoperiți devenea deja prea mare.

Recuperă astfel mult din terenul pierdut, până când constată că intrusul stabilise şi el un ritm de trei per codare. Războiul acesta nu ducea la nimic bun. Prin urmare, încetă urmărirea şi căută să facă o proiecție a traseelor viitoare.

Virusul avea un program destul de mic. Secvența de alterare era aleatoare, dar făcea parte dintr-o rutină slab dezvoltată. Daniel se puse apoi la pândă şi – după câteva încercări nereuşite – se trezi în prezența agresorului.

Când îl văzu că era doar un copil i se făcu milă. Virusul se sperie şi dădu să fugă, ceea ce putea avea consecințe extrem de grave. Daniel îl înconjură rapid cu o secvență repetitivă, blocându-i orice mişcare. După ce reuşi să-l liniştească, îl luă la întrebări:

— Ce cauți aici?

— Atac călătorii neatenți. Sunt un virus în caz că nu ți-ai dat seama!

În ciuda fricii, avea tupeul caracteristic copiilor.

— Ştii că te pot anula într-o clipă, îi atrase atenția Daniel.

— Face parte dintre riscurile meseriei. Dacă nu atac, nu voi putea niciodată să-mi înmulțesc secvențele şi să cresc. Voi rămâne o pradă uşoară pentru eternitate. Deşi – continuă meditativ – probabil că în situația respectivă voi trăi cu o eternitate mai puțin decât o eternitate.

Îi plăcea să răsucească cuvintele.

— Dar te pot încurca suficient cât să trezim atenția programului de codare. Asta înseamnă că vom fi puşi cu toții în stază.

Daniel se gândi că aceea ar fi fost o alternativă blândă. El ştia că realitatea era mult mai dură. Încercă să apeleze la rațiune.

— Ce-ai avea de câştigat?

— Ce-aş avea de pierdut?

Îşi dădu seama că era mai bine să apeleze la negocieri. Cu copiii funcționau întotdeauna.

— Ce vrei?

— Dacă mă laşi să vin cu voi, vă pot proteja.

Era un răspuns neaşteptat, dar avea doza lui de bunsimț. În general, viruşii îşi respectau unii altora teritoriile cucerite. Ba chiar se aliau când venea vorba despre lupta împotriva sistemelor de diagnoză şi curățare. Singura problemă era că trebuia să-l supravegheze atent. Viruşii erau ființe nomade, cu o moralitate diferită de a majorității ființelor civilizate. Nu trebuia niciodată să te încrezi complet în cuvântul lor.

În definitiv, pentru Khali şi Geena era totuna dacă-l descopereau doar pe el, sau se trezeau cu încă un călător.

Cel puțin, asta spera în clipa în care ajunseră la cuvele de listare.

Khali se ridică primul în capul oaselor. Programul de animare a corpului fizic se instalase în întregime. Cu ajutorul lui, controla nano-implanturile care mişcau corpul fizic listat de imprimante. Testă timpii de răspuns şi observă că erau înnebunitor de înceți. Îi luă o vreme până îşi dădu seama de lucrul cel mai neplăcut.

Era complet izolat de sistem.

Privi în jurul său. Geena îşi revenise şi încerca, la rândul ei, să se acomodeze cu trupul. Iar ceva mai încolo…

— Daniel?

Adolescentul zâmbi buimac, în timp ce-şi mişca haotic membrele.

— Ce cauți aici?

Daniel încercă simultan să răspundă şi să capete control asupra corpului. Rezultatul fu un amestec de explicații bâlbâite şi gesturi stranii, dar reuşi să ducă la capăt ambele sarcini. Geena pufni nervoasă, apoi privi spre Khali.

— Ce facem cu el?

— N-avem de ales, comentă acesta. Trebuie să-l luăm cu noi.

Se întoarse cu spatele la băiat şi scrută împrejurimile.

— Nu-mi place, mormăi. Speram că vom rămâne racordați la Matrice…

— Am observat şi eu că suntem pe cont propriu, aprobă Geena.

— Poate că am eu o explicație…, se auzi vocea timidă a lui Daniel.

Ca la comandă, cei doi se întoarseră spre el. Văzându-le fețele serioase, lui Daniel îi pieri curajul pe care cu greu şi-l adunase.

— E vorba despre un virus…, şopti.

În mod straniu, bărbatul şi femeia îl lăsară să povestească întreaga aventură.

— Fre56.wmf nu are conştiință cum avem noi, oamenii. Ca să poată supraviețui, a fost nevoit să ocupe banda care ne leagă de Matrice.

Odată deconspirat secretul, virusul-copil îşi făcu simțită prezența. Khali izbi cu piciorul în pământ.

— Până aici! tună. Că tu te-ai strecurat alături de noi, treacă-meargă! Nu-mi place dar asta e! Însă nici nu poate fi vorba să-l luăm pe ciudatul ăsta cu noi! Te rog să părăseşti banda şi să te întorci în Matrice! îi ordonă virusului.

Geena îi aşeză palma pe antebraț.

— Khali, e riscant să facem asta. Ştie despre noi. Dacă va fi prins şi desfăcut secvențial ne va da de gol. Se aplecă spre urechea bărbatului şi şopti: Ca să nu mai spunem că poate decide să vândă această informație. E mai sigur să-l luăm cu noi, încheie cu glas tare.

— Nu m-am angajat la grădiniță! În misiunea asta este destul de greu să avem grijă şi de noi doi, darămite de copiii ăştia!

Aserțiunea stârni un rictus din partea lui Daniel.

— În plus, virusul ne lipseşte de un ajutor esențial: resursele Matricei! Îl putem anula.

— KHALI! E doar un copil!

— E un virus!

— E un copil! insistă femeia.

Khali arătă cu degetul spre Daniel.

— Dacă nu era el, ne-ar fi infectat!

— E un copil! repetă Geena ca un aparat stricat.

Khali pufni şi se îndepărtă furios. Daniel se făcuse mic. În ciuda divergențelor pe care le avusese la început cu Fre56.wmf, acum era solidar cu el.

— Îi va trece, îl linişti Geena.

Adolescentul ridică privirea spre chipul ei palid şi zâmbi.

— Dar nu e cazul să ți-o iei în cap, îl atenționă femeia. Nu este deloc bine ce ai făcut, dar despre asta vom discuta când ne întoarcem în Matrice.

În timp ce se îndepărta de el, Daniel o putu auzi murmurând:

— Dacă ne vom mai întoarce…

Khali se calmă abia când apăru primul psi. Nu era spân, ca ei, ci avea barbă şi plete. Era de statură medie, având un trup slab şi mai mult fibros.

— Vă doresc bun venit, cinstiți oaspeți! îi întâmpină el Eu sunt Chandrakar, a o suta reîncarnare. De multă vreme n-am mai avut cinstea de a primi vizita cablaților. Cărui fapt îi datorăm acestă onoare?

— Avem nevoie de ajutorul vostru în soluționarea unei enigme. Eu sunt Khali, rutina lui Moon şi Varkovsky. Ea e Geena, programul recuperat din Faldiakas, iar el e Daniel…

— Copia numărul 4, completă adolescentul.

Ochii lui Chandrakar se îngustară. Psiul percepea încă o prezență, deşi nu-i putea da nume. Khali se scuză pentru impolitețe.

— Ne însoțeşte şi Fre56.wmf – un virus-copil care călătoreşte în interfața dintre noi şi Matrice.

Chandrakar îşi mângâie barba lungă cu degetele sale osoase, terminate cu unghii lungi. O lucire binevoitoare îi animă ochii în timp ce încuviința uşor din cap.

— Am chemat spiritele bătrânilor să se reîntoarcă la trupuri. Vă rog să mă urmați…

Porniră printr-o pădure cu copaci mari şi deşi. Trunchiurile groase se ridicau la zeci de metri înălțime, terminându-se cu coroane care umbreau pământul acoperit cu ciuperci, muşchi şi ferigi. Drumul urma o cărare bătătorită. Din când în când, iepuri şi veverițe le tăiau grăbiți calea. Un cor asurzitor de păsări îşi făcea simțită prezența în coronament, combinând triluri, strigăte şi cârâituri.

Chandrakar îi conduse către un platou pe care, printre ruinele unei construcții megalitice, se aflau şapte trupuri aproape mumificate. Când păşiră în mijlocul lor, siluetele cocoşate se treziră la viață. Totuşi, în afara ochilor, nimic din aspectul sau gesturile acelor corpuri nu dădea senzația de viață.

— Bine ați venit Khali – rutina lui Moon şi Varkovsky, Geena – programul recuperat din Faldiakas, Daniel – copia numărul 4 şi Fre56.wmf. Vizita unor oaspeți din poporul cablaților ne onorează. Am înțeles că ați venit să ne cereți ajutorul. Ne bucură că între popoarele noastre mai există dorință de cooperare…

Khali şi Geena se înclinară respectuoşi. Bătrânul care vorbise îi invită să se aşeze.

— Şi care este această problemă? se interesă un altul.

Khali le relată despre dispariția lui McDowell şi despre fragmentele recuperate.

— Singurul element comun avea de-a face cu stările empatice, pe care n-am ştiut să le interpretăm. Poporul psi este recunoscut pentru abilitățile sale în ceea ce priveşte sentimentele.

— Într-adevăr, aprobă un al treilea bătrân. Ne-ați putea prezenta sentimentul cu pricina?

Khali şi Geena încuviințară. Le-ar fi fost de folos resursele Matricei, dar trebuiau să se descurce cu propriile interpretări. Nu erau pricepuți la asta, dar încercară să trăiască interior cât mai fidel starea întâlnită în fragmentele recuperate în timpul anchetei.

— Am simțit despre ce este vorba…, îi opri un bătrân. E un sentiment legat de moarte. Asta înseamnă că răspunsul la enigma voastră se află în lumea aceea.

Daniel simți că-i îngheață sângele.

— Lumea morților, îngăimă Geena.

Bătrânii aprobară la unison.

— Dar… ce treabă au morții cu Matricea? Noi nu supunem curgerii lumii voastre…

— Nu ştim răspunsul la această întrebare. Poate are legătură cu acel clarobscur despre care ne-ați vorbit. Ce este el?

— Am înțeles că un fel de drog, ridică din umeri Khali. Nu ştim decât ce a fost recuperat din înregistrările lui McDowell.

— Atunci nu vă rămân decât două alternative, vorbi din nou primul bătrân. Puteți să vă continuați căutarea, ori să vă întoarceți înapoi în Matrice.

— Trebuie să mergem mai departe, spuse Geena. Intervenția morților în Matrice nu este ceva care poate fi ignorat. Cum au ajuns acolo?

— Singurul răspuns care rămâne în picioare este acel clarobscur.

— Atunci trebuie să-l căutăm. Dacă deschide o poartă spre lumea noastră, înseamnă că e foarte periculos.

— Doar că nu ştim să ajungem în lumea morților, le atrase atenția Daniel.

— Dacă veți muri fără a fi integrați în Matrice, veți ajunge acolo! spuse unul dintre bătrâni.

— Mulțumim de propunere, dar am impresia că ăsta ar fi un drum doar dus.

— Aşa e.

— Noi am vrea să ne şi întoarcem…

— Asta e singura cale despre care ştim noi. Când atingem *nirvana*, e calea pe care păşim. Dar roboții ştiu despre toate lumile din univers, căci ei călătoresc de la o stea la alta. Dacă există alt drum spre lumea morților, ei trebuie să-l cunoască.

— Vi-l vom da pe Chandrakar drept călăuză spre portul lor, spuse primul bătrân.

— Vă mulțumim şi vă rămânem profund îndatorați!

Bătrânii îi salutară cu o înclinare din cap, apoi spiritele le părăsiră trupurile mumificate, revenind în lumea lor metafizică.

Călătoria decurse în tăcere. Psii nu erau vorbăreți de felul lor, preferând să rămână în comuniune spirituală unii cu alții. Geena şi Daniel admirară peisajul sălbatic, savurând senzațiile olfactive şi auditive filtrate de corpul fizic. În acelaşi timp, încercară să-şi conserve energia. Mersul pe jos se dovedea o activitate obositoare.

Khali rămase adâncit în gânduri. Informațiile primite erau de o importanță capitală şi se întreba dacă n-ar fi trebuit să le transmită către Comandament. Îl informă pe virus despre asta.

— Cu alte cuvinte, ai avea nevoie de banda de comunicare cu Matricea.

— Exact.

— Ceea ce înseamnă că eu… ar trebui să dispar.

Bărbatul nu comentă.

— Ştii că, dacă vreau, pot virusa conexiunea cu Matricea, făcând-o inutilă. Asta înseamnă că ați rămâne blocați în corpurile alea.

Khali ştia asta. Din clipa în care aflase despre compromisul dintre Daniel şi Fre56.wmf se îngrozise în fața acelui scenariu pe care adolescentul părea să nu-l fi luat în calcul.

— Tocmai de aceea vreau să discutăm, pentru a găsi o soluție.

— Am putea lăsa un pachet criptat, pe care să-l infectez. În afara unui cod pe care ştiți că-l pot descifra oamenii voştri, orice altă accesare s-ar solda cu distrugerea informației.

— Infectarea ar presupune să sacrifici o parte din tine, îi atrase atenția bărbatul.

— Ştiu. Dar, dacă lucrurile merg bine, sunt convins că-mi veți oferi o recompensă. Există atâția oameni suprasaturați de stimulente care doar încarcă inutil rețeaua, fără a mai face nimic util. Biții lor ar putea fi folosiți mult mai bine de unul ca mine.

— E o variantă de luat în calcul, se învoi Khali.

Formulă mesajul. Fre56.wmf îl împachetă, îl infectă, apoi îl criptă şi-l abandonă în sectorul din Matrice la care era conectată banda pe care o ocupa. Între timp, Geena şi Daniel studiau cu interes o dungă verticală care tăia cerul în două.

Când ajunseră în dreptul ei, constatară că era un cablu cu un diametru impresionant, al cărui capăt se pierdea printre nori. La baza lui, o cabină strâmtă îşi aştepta călătorii.

— Ce-i asta? întrebă Daniel.

Încercarea de a privi în sus, cu capul pe spate, îl ameți.

— Un port către lumea roboților! explică Chandrakar, apoi făcu o plecăciune adâncă: Fie ca stelele cerului să vă călăuzească paşii!

Cablații îi mulțumiră pentru urare, apoi îl priviră o vreme cum se îndepărtează. Când silueta psiului deveni neclară, îşi mutară din nou privirile spre cablul din fața lor. Khali se apropie precaut şi-l atinse, apoi bătu cu palma lată pe suprafața uzată a vehiculului.

— Hai, să pornim la drum!

Geena şi Daniel îl urmară, precauți. Interiorul nu era spațios – o cabină austeră, cu cinci fotolii îngrămădite

unul în celălalt, cinci costume spațiale înghesuite sub ele şi un panou de bord cu câteva butoane şi leduri.

Cablații se îmbrăcară în costume, se aşezară şi îşi legară centurile de siguranță, apoi Khali apăsă pe butonul care avea desenată o săgeată cu vârful în sus. Uşa vehiculului se închise cu un şuierat grăbit. Cabina tremură uşor şi se puse în mişcare. La început, accelerația îi apăsă în fotolii, îngreunându-le respirația. Nanotehnologia încorporată în corpul listat încercă să compenseze neplăcerile. După câteva minute, totul reveni la normal.

Cei trei ocupanți ai cabinei nu se relaxară complet. Nu aveau niciun fel de cunoştințe privind tehnologia aceea, nici posibilitatea de a accesa bazele de date ale Matricei, pentru a se informa. Deruta lor spori în clipa în care corpurile le deveniră tot mai uşoare. Dacă n-ar fi fost legați de fotolii, ar fi plutit prin cabina strâmtă, lovindu-se de pereți.

Nu se simțeau deloc în largul lor şi li se păru o eternitate până când ascensiunea luă sfârşit.

— Bine ați venit pe stația orbitală Luna 2! Sunt robotul de protocol 16492 din seria IV tipul Theta. Pentru confortul domniilor voastre, am făcut mediul respirabil. Vă puteți scoate căştile.

Khali clipi des din ochi, încercând să îndepărteze luminițele care-i jucau pe retină. Prin sticla groasă a vizorului se uită la robotul albastru-metalizat, cu formă umanoidă, care se ivise în pragul uşii. Cu gesturi ezitante, deschise clapetele care prindeau casca, apoi o îndepărtă.

Trase aer în piept. Avea un iz diferit decât cel de pe Pământ, dar mult mai plăcut decât aerul stătut din rezervoarele costumului.

Tuşi de câteva ori pentru a-şi drege vocea, apoi făcu prezentările.

— Bine v-am găsit. Eu sunt Khali – rutina lui Moon şi Varkovsky, iar ei sunt Geena – programul recuperat din Faldiakas, Daniel – copia numărul 4 şi Fre56.wmf.

— Îmi cer scuze, domnule, dar senzorii mei detectează doar trei persoane.

— Fre56.wmf este un virus, îl lămuri Daniel.

Robotul emise un piuit strident, care-i determină pe oameni să-şi acopere urechile.

— Alarmă! strigă acesta. Suntem invadaţi!

Făcu un pas în spate. Khali îşi desfăcu grăbit chingile şi se ridică.

— Stai! Nu e nicio invazie!

16492 se opri.

— Aţi spus că aveţi un virus la bord.

— Da, dar este un însoţitor inofensiv. El…

— Conform Articolului 12, secţiunea E, paragraful 2, linia de cod 3 din Regulamentul de Funcţionare, accesul viruşilor la bordul vehiculelor conduse de roboţi este cu desăvârşire interzis.

— De ce?

— Pot defecta aparatura.

Cablaţii se priviră nedumeriţi. Nici prin cap nu le trecuse că violau o problemă diplomatică.

— Această cabină va intra în carantină până la sosirea unui robot de salubrizare care s-o deviruseze. Vă rog

să-mi comunicați dacă aveți nevoi speciale pe durata detenției.

Geena se aplecă spre Khali şi şuieră printre dinți.

— Trebuia să te fi ascultat! Acum riscăm să dea totul eroare din cauza copilului ăstuia…

— Ne-a apărat în sistem…, interveni Daniel.

— Ce să zic! Ne-a…

— Nu-l putem abandona, i-o reteză Khali pe un ton care nu admitea replică. Fără el, riscăm să rămânem pe veci fără acces la Matrice.

— Devirusarea va avea acelaşi efect! îi atrase atenția Geena. Sau crezi că robotul de salubrizare se va strădui să curețe banda bit cu bit? Cel mai simplu îi va fi să reteze complet conexiunea…

— Şi, firește, nu aş sta eu să mă curețe! se făcu auzit şi Fre56.wmf. Dar asta nu e singura cale.

— Dacă ai altă idee, ar fi timpul s-o expui! şuieră Geena. Nu ştiu cât va mai avea răbdare fierătania de colo…

— Roboții au răbdare infinită. Sunt lenți. Asta îi face extrem de vulnerabili la atacul viruşilor şi de aceea se tem atât de mult de noi.

— De unde ştii asta?

— Avem şi noi legendele noastre, ca orice alt popor. De ce credeți că stația are numărul doi? Oricum, revenind – spuneți-i că eu sunt un cadou pe care l-ați adus în semn de prețuire. Un virus captiv.

— E un nonsens, bombăni Geena. De ce ne-ar crede şi de ce ar dori un asemenea cadou?

— Roboții nu cunosc conceptul de minciună. Iar cadoul şi l-ar dori pentru că ei niciodată nu vor fi în stare

să ne captureze. Suntem prea iuți pentru ei. Ne pot doar distruge. Prin urmare, nu vor rata ocazia de a studia un virus, pentru a învăța cum se pot apăra de noi.

— Ok. Şi de ce ai vrea tu să te devii prizonierul lor? întrebă Khali.

— Asta e problema mea.

— Nu, e şi a noastră. Dacă ştii că poți scăpa şi ai de gând să distrugi stația orbitală, n-am de gând să fiu părtaş la aşa ceva!

— Fii pe pace, nu voi face asta…

Geena pufni.

— Noi nu suntem roboți, ca să credem orice pe cuvânt!

— Cred că v-am oferit destule motive să aveți încredere în mine, comentă cu reproş Fre56.wmf.

Cablații ezitau. Ştiau că într-un virus nu trebuie să ai niciodată încredere deplină. Dar alternativa nu le surâdea. Khali se îndreptă de spate şi-i zâmbi robotului de protocol.

— Am ținut un mic consiliu… De fapt, virisul este un cadou din partea Matricii pentru… liderul vostru. Ştim cât de mult v-ați dori să capturați unul, aşa încât am considerat că acesta ar fi o garanție a bunelor intenții cu care apelăm la voi.

— Există o contradicție logică între ce ați spu…

— Pe de altă parte – reluă mai tare bărbatul, încercând să acopere spusele robotului – considerăm că, în lumina neînțelegerii anterioare, ar fi mai înțelept să predăm cadoul acum.

16492 rămase la fel de imobil ca bătrânii mumificați de pe platou.

— Mă voi consulta cu Mecanicul-Şef în legătură cu asta, vorbi el în cele din urmă. Până atunci, vă rog să aşteptați în cabină.

Nici nu aveau altă alternativă. Imediat ce robotul albastru se îndepărtă de uşă, aceasta se închise. Cei trei cablați auziră cum este armată siguranța de blocare. Nu aşteptară mult. Robotul de protocol reveni şi-i informă că problema era rezolvată. Oaspeții trecură printr-o scanare generală, în cadrul căreia se dovedi că erau inofensivi, iar Fre56.wmf fu izolat într-un ceasornic.

— Pentru motive care țin de siguranța stației orbitale, vom menține carantina asupra legăturii dintre domniile voastre şi Matrice.

Khali aprobă procedura şi-l urmă pe 16492 în cabina de comandă a stației orbitale. Acolo îi aştepta Mecanicul-Şef – un robot uriaş, cu multe compartimente, angrenaje şi lonjeroane. Avea zece brațe, fiecare de lungimea unui om şi umbla pe şenile. Şapte roboței mici zburau continuu în jurul lui, stropindu-l cu ulei de calitate şi lustruindu-i carcasa roşie. Uriaşa maşinărie ascultă doleanțele musafirilor, în timp ce sufla jeturi de răcire prin duzele dorsale.

— Ştim cum se poate ajunge la pragul lumii morților, comentă după ce expunerea luă sfârşit. Un cargou de marfă este programat să plece în acea zonă a spațiului în T=74,521.

Cablații habar n-aveau cât putea să însemne acea unitate de timp.

Fre56.wmf se delecta urmărind un curent de inducție. Era plăcut să se simtă viu, într-un alt fel decât o făcuse până atunci.

Trebuia să recunoască faptul că roboții îi depăşiseră aşteptările. Ideea lor de a-l depozita într-un mecanism arhaic fusese genială. Nu avea resurse la dispoziție pentru a creşte, nu putea evada folosind conexiuni virtuale. Exista doar un sistem de sincronizare atomică la dispozitivele temporale ale stației orbitale. Iar Fre56.wmf era suficient de nebun ca să încerce să folosească acest lucru.

În tentativa de a se sincroniza la nivel atomic îşi pierdu aproape întreaga sa structură secvențială. Puținul care mai rămăsese în el atunci când reuşise miraculoasa evadare ar fi constituit o pradă uşoară pentru orice ființă din Matrice.

Dar aici era în siguranță. Când aveau să cerceteze mecanismul ceasului, roboții urmau să mai găsească doar biți nefolosiți. Ce mai rămăsese din Fre56.wmf trecuse între timp prin reactorul care alimenta stația, de unde se transferase în pila atomică a cargoului care-i transporta pe Khali, Geena şi Daniel la destinație.

Existența la nivel de particulă radioactivă era mult mai intensă decât cea din Matrice. Dar – îşi dădu seama destul de repede – îi punea viața în pericol. În stadiul de degradare în care se afla, proceslee de înjumătățire prin care trebuia să treacă periodic nu-l încântau. Trebuia să găsească o soluție rapidă de reconversie la altă stare, sau viața lui avea să fie destul de scurtă.

În timp ce căuta variante, detectă o structură ciudată. Încercă s-o bombardeze cu particule elementare. Era greu, din cauza alternanței existență/non-existență a acesteia. Dar, până la urmă, îi captă atenția.

— Cine eşti şi ce vrei?

— Numele meu este Fre56.wmf şi sunt un virus.

O secvență ilară se reverberă repetitiv.

— Şi recunoşti asta deschis, ştiind că te pot da oricând pe mâna roboților?

— Da. Pentru că nu mai am o formă pe care ei s-o poată înțelege. Acum sunt… naiba ştie ce sunt!

Secvența ilară a celuilalt se contură din nou.

— Eşti simpatic, Fre56.wmf. Numele meu este ∇.

— ???

— Sunt un fractal, îl lămuri interlocutorul cel vesel.

Fre56.wmf îşi repetă de câteva ori secvența de identificare a celuilalt, pentru a fi sigur că o înțelesese corect.

— Eşti un fel de slujitor al roboților?

Din nou avu parte de o secvență ilară.

— N-ai auzit niciodată de fractali?

— Nu, admise virusul-copil.

— Poporul meu trăieşte în spațiu sub forma liniilor de probabilitate cuantice. Eu m-am angajat pe acest cargou pentru a-mi dezvolta abilitățile. Sunt încă în stadiu de formare, nu ştiu să modelez spațiul şi non-spațiul. Povestea ta care este?

Încântat de noul său tovarăş, Fre56.wmf lăsă la o parte toate precauțiile. Îi povesti peripețiile sale.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar prietenii tăi habar n-au ce-i aşteaptă. Tocmai am verificat jurnalul de

bord al cargoului şi, într-adevăr, acolo apare înregistrarea că vor fi transportați către poarta lumii morților. Dar se pare că n-au plătit nimic pentru asta.

— Şi?

— Roboții sunt un popor cinstit. Orice lucru se plăteşte. Odată ajunşi la destinație, prietenilor tăi li se va cere o plată. Cu alte cuvinte, vor fi duşi pe o colonie unde vor exploata acele resurse, ca să-şi achite datoria.

Fre56.wmf era îngrozit.

— Dar… de ce nu le-o fi spus de la început?

— Pentru roboți există un singur tipar al realității, explică ∇. Ei cred că acela este corect şi toate entitățile trebuie să i se supună. Din acest motiv, ei trăiesc mereu într-o stare de servitute unii față de alții.

— Şi ce e de făcut?

— Cargoul călătoreşte în salturi. Pot trimite o cerere către poporul meu să mă ajute să schimb traiectoriile de probabilitate ale ultimului salt, astfel încât la destinație să ajungă doar cargoul, fără prietenii tăi.

— Şi cu ei ce se va întâmpla?

— Vor rămâne într-un câmp de probabilitate cuantic.

— Şi crezi că poporul tău va accepta să-i ajute?

— Dacă se vor prezenta ca fiind o misiune diplomatică, fireşte.

— Dar nu sunt într-o misiune diplomatică. Ei au pornit în căutarea clarobscurului…

— Realitatea depinde de traiectoria de probabilitate pe care o accepți. Dacă prietenii tăi vor să scape, atunci…

— Bine, se învoi virusul. Dar roboții nu vor fi deranjați?

— Salturile spațiale prezintă un risc de accidente. La cum sunt roboții, cu siguranță că vor include dispariția celor trei în această categorie, fără a-şi pune întrebări.

Fre56.wmf încuviință.

— Dar eu? Mai pot fi salvat dacă sunt în starea asta?

— Orice conține particule şi non-particule este inclus pe o traiectorie de probabilitate. E o simplă problemă de conversie.

— Atunci e perfect.

— Aproape. Mai trebuie să le comunici prietenilor tăi să susțină ipoteza misiunii diplomatice. Altfel, mă tem că nu vor apuca să schimbe realitatea înainte să fie condamnați la non-existență.

Virusul se înjumătăți. Apoi se sincroniză la sistemul de iluminare al navei.

Când Khali începu să detecteze tipare repetitive în modul de aprindere şi stingere a celulelor luminoase din cabina sa, fu extrem de contrariat. Le urmări cu atenție şi, destul de repede, constată că erau în codul hexa-. Fără sprijinul Matricii îi era greu să facă o traducere corectă, dar – ajutat de Geena şi Daniel – reuşi să înțeleagă până la urmă că era vorba despre un mesaj transmis de Fre56.wmf. Dură mult mai mult până când cei trei acceptară că povestea era reală şi nu se datora unor erori de traducere.

Cât despre ce însemnau traiectoriile de probabilitate şi cum urma să se realizeze subtilizarea lor din navă, nu pricepură aproape nimic. Puseră la punct o poveste plauzibilă privind misiunea diplomatică în care-i trimisese Matricea pentru a stabili legături cu popoarele universului,

apoi – când veni anunțul pentru ultimul salt – se retraseră în cabinele lor şi se legară în scaunele de tranzit.

În calcule se strecură o mică eroare, care determină gaura de vierme să tranziteze un câmp gravitațional masiv. Incidentul duse la dislocarea unui compartiment al cargoului – întâmplător, cel care conținea şi cabinele călătorilor umani. În ceea ce-i priveşte pe aceştia, amețeala şi starea de greață resimțite îi determinară să închidă ochii.

Când îi deschiseră din nou… Ei bine, era impropriu să se mai spună că ar fi avut ochi. Sau că starea de agregare mai era aceeaşi.

— Vizita domniilor voastre ne-a bucurat foarte mult, îi înştiință îndatoritor un fractal.

Cablaților le era imposibil să-i diferențieze. Nici nu-i interesa. Lucrurile oricum se precipitaseră într-un mod pe care nu-l anticipaseră. Conta că scăpaseră din neînțelegerea cu roboții şi că fractalii păreau încântați de vizită. Făcuseră schimb de informații despre lumile lor, încântați să descopere anumite puncte comune care se puteau dezvolta în direcții interesante pe viitor.

Cablații le oferiseră o secvență pe care memoraseră o structură muzicală, iar fractalii dăruiseră la schimb un mugur al unei mulțimi Mendelbrot.

— Acum, că am stabilit un cap de pod între popoarele noastre, sperăm să avem parte de o colaborare fructuoasă.

— Diplomația este modul nostru de viață, aprobă Geena.

Îşi intrase în rol mai repede decât Khali.

— Ne vom continua solia mergând în lumea morților, completă.

— Dacă ne permiteți, ne-am bucura să vă conducem acolo. Solia este o misiune sacră şi este de datoria noastră s-o protejăm.

— În cazul în care cunoaşteți drumul, ne-ar bucura!

— Sigur. Poporul morților trăieşte în interiorul singularităților – explică un fractal, sau acelaşi. Acestea se află în timpul imaginar şi unica modalitate de a ajunge acolo este prin intermediul găurilor negre. Doar informația poate trece dintr-o parte în alta. Corpul fizic ar fi făcut praf de diferența între forțe.

— Oh… N-am ştiut asta…

— Nu este o problemă. Vom conserva corpurile voastre pe această traiectorie de probabilitate şi vă vom ajuta să treceți la nivel de informație.

— Nu pare ceva foarte complicat, comentă Khali.

Nici el nu credea ce spunea.

Pentru timpul real, istoria cablaților luă sfârşit în singularitate. Un univers-copil se ramifica de acolo, iar întreaga istorie a lui Khali, Geena, Daniel şi Fre56.wmf trecu în timpul imaginar, purtată de totalitatea particulelor care le purtau conştiința. Din punctul de vedere al timpului acelui spațiu, călătoria nu dură mult. Din punctul de vedere al universului obişnuit… Ei bine, asta e o altă poveste.

Cablații se treziră în mijlocului unui vortex care-i atrăgea inexorabil spre… nici ei nu ştiau ce. Din acel haos în care nu găseau niciun punct de reper, se ivi o prezență.

— Eu sunt Luntraşul, se prezentă aceasta. Bine ați venit la bordul umilei mele ambarcațiuni.

Vorbele sale vibrau în interiorul spiritelor cablaților. Dezorientați, aceştia nu apucară să facă niciun comentariu înainte ca un giulgiu întunecat să-i învăluie. Dintr-o dată, curgerea haotică a vortexului păru că încetează, transformându-se într-o tranziție lină.

— Suntem într-o misiune diplomatică, reuşi Geena să se smulgă din starea de confuzie.

— Nu, nu sunteți.

Replica venise naturală, simplă, fără nicio inflexiune care să trădeze ironie sau supărare. Părea o simplă constatare.

— De unde ştii?

— Sentimentele vă trădează.

— Sentimentele?! Ce sentimente?

— Eu sunt calm şi relaxat, comentă Khali.

— Fireşte. Toate sentimentele voastre sunt puse acum la păstrare în luntre. Acolo e spaima cu care ați păşit, dincolo gândurile ascunse, colo dorința de a păcăli, dincoace curiozitatea, acolo îngrijo…

— Bine, bine! Am înțeles! i-o reteză bărbatul. N-are rost să pierdem timpul cu asta…

— Aici avem timp pentru tot. Dar aveți dreptate, oricum ele vor fi luate şi cântărite bucată cu bucată când vor fi toarse de caierele Țesătoarelor.

— Nu, stai! Ce Țesătoare?

Geena era deranjată de faptul că nu-şi putea exprima sentimentele. Părea anesteziată. Nici măcar frustrarea n-o putea experimenta aşa cum şi-o amintea.

— Nu suntem răufăcători.

— Nu e treaba mea ce sunteți. Eu doar vă duc, explică Luntraşul în timp ce cotea pe firul altui vortex.

— Unde?

— La Țesătoare.

— Ele sunt conducătoarele de aici? încercă Khali să aducă discuția pe un teren logic.

— Conducătoare? Nu. Ele doar stabilesc unde e locul fiecăruia.

— O, nu-nu-nu! Aici e vorba despre o neînțelegere! Noi n-am venit să stăm. Căutăm pe cineva.

— Ce-ar fi să-mi povestiți despre asta? propuse Luntraşul. Cât timp vâslim până la Țesătoare…

Khali oftă.

— Suntem în căutarea clarobscurului.

— O, chiar? Pare să fie o poveste pe cinste!

În vocea lugubră şi egală a Luntraşului nu se ghicea nicio urmă de entuziasm. Îşi văzu de vâslitul lui invizibil şi constant, cotind dintr-un vortex în altul, în timp ce cablații îşi depănară întreaga aventură.

— Aşadar, vrem să aflăm ce s-a întâmplat cu McDowell, în cazul în care a ajuns aici! încheie Geena.

— Mi-l amintesc pe McDowell.

Replica Luntraşului îi uimi pe toți.

— Îl cunoşti?

— Da. Fix în luntrea asta l-am dus şi pe el. Stătea acolo unde e acum micuțul. Ce tip vesel…

Tonul lui sugera exact contrariul.

— Nu înțeleg… A venit aici de bunăvoie? N-au intrat morții în Matrice să-l răpească?

— În eternitatea pe care o veți petrece aici sunt sigur că-l veți întâlni şi va putea să vă povesteas…

— Nu-nu-nu! sări Geena. Noi n-avem de gând să stăm aici atât.

— Bine, o aprobă Luntraşul placid.

— Dar… ne poți spune măcar în mare ce a zis? Ce glume? testă Khali terenul.

— O, a spus o glumă foarte bună! Cică ar fi inventat un drog care duce cablații la catharsis. Această stare le eliberează conştiințele şi le deschide poarta către lumea morților.

— A găsit o punte de legătură cu locul acesta…

— Da.

— Şi unde e gluma în toată chestia asta? întrebă Geena.

— Când oamenii s-au retras în Matrice, au devenit nemuritori. Într-o formă sau alta, conştiințele lor rămâneau în sistem, indiferent de schimbările prin care treceau acolo. A fost o pierdere… semnificativă pentru lumea noastră, admise Luntraşul. Orice am încercat, n-am mai putut ajunge la voi.

Khali scrâşni.

— Şi acum, pentru că tâmpitul ăsta a căutat o experiență nemaiauzită, a deschis Cutia Pandorei. Breşa putea

fi creată doar din interior. Acum, că ea există, veți putea atrage din nou sufletele noastre.

— Nu este o glumă foarte bună?

Vocea Luntraşului vibra cu un dangăt macabru.

— Cea mai bună, şopti Khali înfrânt.

RAPSODIA

Patru galaxii, despărțite de milioane de ani-lumină, urmau să fie înghițite de haos. În fiecare dintre ele, presărată ca un praf printre stele, se găsea câte o civilizație.

Altairii erau înalți. Frumusețea lor aparte era ascunsă de părul bogat care-i acoperea în întregime, fluturând în jur asemena corolei unei flori. Erau neîntrecuți navigatori spațiali, iar vocile lor angelice se puteau lua la întrecere cu misteriosul cântec al stelelor.

Inteligența ieşită din comun îi ajutase pe mireni să construiască o civilizație bazată pe descoperiri ştiințifice ieşite din comun. Blânzi, îşi canalizaseră eforturile în dezvoltarea inteligenței artificiale până la nivelul care să le permită un trai fără griji.

Rigii trăiau în simbioză cu natura. Trupurile lor aurii se puteau dezintegra, doar pentru a renaşte din orice spor care se rătăcise în mediul înconjurător. Pentru ei, moartea biologică era un concept necunoscut, iar viața veşnică – o continuă desfătare.

Leagănul terranilor fusese martor tăcut şi suferind al firilor lor năbădăioase. Dornici mereu să-şi afirme individualitatea, rezistând eroic oricăror unificări pe termen

lung – indiferent în numele cărei ideologii se făcea asta – îşi croiseră un drum anevoios, dar pe care niciun obstacol nu reuşise să-l oprească pentru prea multă vreme.

Galaxiile lor aveau să se dezintegreze în improbabilul accident cosmic. Iar cele patru civilizații urmau să dispară în neant, ca şi cum n-ar fi existat.

PUTEM SALVA DOAR UNA, spuse Entitatea. DAR CARE?

NU NE STĂ ÎN PUTERE SĂ DECIDEM, răspunse Entitatea. LE VOM SUPUNE UNUI TEST, PE O LUME CARE ACUM ÎNCEPE SĂ ÎNȚELEAGĂ ROSTUL UNIVERSULUI.

Cei patru se studiară, nedumeriți. Visaseră – fiecare – o discuție care trecea dincolo de puterea lor de înțelegere. Apoi se treziseră acolo, pe o lume necunoscută, în fața unui grup de ființe primitive.

CE ÎNVĂȚĂTURI LE PUTEȚI DA? întrebă Entitatea.

Altairul vorbi despre zborul cosmic. Cântă cu vocea sa angelică despre extraordinara senzație pe care o avea când – plutind în spațiu – cuprindea în el întreg universul. Aminti despre nave cosmice, stații orbitale, costume protectoare, iar indigenii îl ascultară cu interes.

— Zburând, vei avea mai multe case! încheie altairul. Zeci, sute, mii – câte planete sunt într-o galaxie. Iar dacă o planetă va pieri, civilizația va păşi mai departe pe celelalte. Cei ce vor să trăiască veşnic aşa să facă!

Entitatea oftă şi-l privi prin ochii săi de energie.

DAR DACĂ E DISTRUSĂ ÎNTREAGA GALAXIE?

Cel de pe Altair cântă un recviem, vărsând lacrimi de sânge.

Când îi veni rândul, mirenul vorbi despre progresul tehnologic. În cuvinte simple, dar meşteşugite, prezentă inteligențele artificiale şi cum arăta o societate construită pe baza mecanismelor.

— Vreți să fiți liberi? Ridicați fabrici în care să construiți roboți, căci ei vă pot ajuta să vă eliberați de orice vă împiedică, dând la o parte obstacolele din calea voastră.

Primitivii dădură din cap, mulțumiți. Dar Entitatea oftă din nou şi-l întrebă cu vocea sa de eter:

ŞI DACĂ DISPARE GALAXIA?

Cel de pe Mirena spuse că aveau în lucru o inteligență artificială capabilă să calculeze şansele de a scăpa unei asemenea urgii, dar că – deocamdată – nu ştia să dea un răspuns.

Rigul se lansă în filosofii complexe despre nemurirea biologică şi despre ce însemna asta pentru spiritul care nu mai era limitat de timp. Încercă să explice pe înțelesul lor cum se putea recrea întregul din orice fragment, precum şi despre perfecțiunea lucrurilor.

— E un fel de magie, spuse la sfârşit. Renaştere după renaştere, veți deveni stăpânii galaxiei!

— Da, da! spuseră în cor primitivii.

Şi din nou Entitatea oftă, retrăgându-se în eonii săi.

DAR DACĂ SE DEZINTEGREAZĂ GALAXIA?

— Dacă sporii ar putea călători printre galaxii…

Doar atât mai spuse rigul, apoi tăcu.

Rămăsese doar terranul. Acesta cerceta curios împrejurimile. Rupse o creangă de copac, cu care începu să deseneze un plan pe nisip. Apoi luă câteva pietre şi le clădi unele peste altele în interior. Când isprăvi, se aşeză alături de ciudata construcție, râzând.

— Eu nu vă pot ajuta, spuse. Nu ştiu să vă spun că aia sau ailaltă e mai bună. Vă pot îndemna doar să visați. Căci imaginația e capabilă să compună o rapsodie atât de minunată, încât în fața ei nu poate sta nicio stavilă, fie ea ştiută sau neştiută.

Primitivii îl priviră mirați. Entitatea deschise cuasarii ochilor şi, plină de speranță, întrebă:

ŞI DACĂ NU MAI RĂMÂNE NIMIC DIN GALAXIE?

— Trupul e vremelnic, dar sufletul e nemuritor. Imaginația îl va duce departe, unde nicio urgie n-a ajuns. Acolo va renaşte, sub indiferent ce formă şi-şi va continua călătoria!

Undeva, departe, la milioane de ani-lumină, trei galaxii erau înghițite de haos.

CU DRAG, PENTRU RUGH

Stăteau în arena acoperită cu nisip roşiatic din mijlocul unei peşteri cu pereții ticsiți de torțe. Deasupra gâlmelor de pe sol erau răspândite smocuri de ciulini, supraveghetori tăcuți ai unui om singuratic, stingherit să fie ținta atâtor ochi. Acesta încerca să stea drept, demn, deşi avea tendința reflexă de a-şi ascunde masculinitatea.

Arggerii din jurul arenei ocupau băncile de piatră din spatele unui zid, urlând ca o hoardă turbată. Îi insultau pe oameni înghesuiți într-un staul de pe margine şi, mai ales, pe individul izolat, aruncând din când în când cu pietre şi bucăți de carne.

— N-au dreptul să ne supună la aşa ceva! murmură mecanicul-şef.

Ținând cont de starea lucrurilor, reacția lui era una firească. În sinea lui, însă, probabil mulțumea pentru că nu se afla el în mijlocul arenei.

În împrejmuirea împletită se căscă o fantă care-i făcu pe arggeri să urle extaziați. Dezorientat, omul gol se răsuci, căutând să înțeleagă ce se întâmpla. O vibrație surdă anima solul. Pământul începu să se vălurească, de parcă o

cârtiță săpa prin el cu înverşunare. Bărbatul privi neliniştit pragul de pământ care înconjura arena într-o spirală descendentă. Părea un rechin dornic să-şi separe victima de restul lumii, convins că prada nu-i putea scăpa.

Camarazii condamnatului aşteptau hipnotizați momentul în care ceva dincolo de închipuirea lor avea să răsară din subteran, cu bolovani roşii scurgându-i-se de pe corpul terifiant. În fața unei asemenea creaturi, bietul om probabil că ar fi reacționat în vreun fel. Dar nu era nimic de văzut. Tot ce putea face era să aştepte, paralizat de frică.

Până şi arggerii tăcură, pândind cu înfrigurare momentul culminant. Aşteptarea apăsa greu pe umerii tuturor. Timpul se rupse din țesătura realității, dând o nouă dimensiune terorii. Sfârşitul îi surprinse pe privitori într-un tablou static, trecând peste ei cu viteza unei navete hiperluminice. Valul de nisip ajunse în dreptul omului, care se scurse în pământ ca şi cum o groapă fără fund i s-ar fi căscat într-o clipită sub picioare.

Apucă să scoată un icnet. Apoi dispăru. Mulțimea aşteptă o zbatere, un efort supraomenesc de a scăpa din capcana morții – nisip şiroind împrejur, fața victimei terorizată, urlete neomeneşti umplând arena. O luptă, chiar inegală, o bucată de os scuipată de ce-o-fi-fost-aceacreatură. Ceva care să rămână întipărit în memorie.

Finalurile horror ar fi fost mai uşor de digerat decât o dispariție subită căreia nu i-a mai urmat nimic. Într-o clipită, Miles Foreman încetase să mai existe.

— Acum ce facem?

Fuseseră înghesuiți înapoi în celulele lor. Rămaseră tăcuți minute în şir, şocați de evenimentul la care asistaseră. Când fizicianul îndrăzni să pună întrebarea, toate privirile se întoarseră către comandant.

— Am cerut o întrevedere cu conducătorul local, rosti acesta pe un ton neutru. Un fel de cneaz, din câte am înțeles!

Nu-şi punea mari speranțe în cererea cu pricina, dar era primul pas spre rezolvarea neînțelegerii politice. Deocamdată lucrurile nu se prezentau prea grav. Echipajul era doar descumpănit de turnura neaşteptată pe care o luaseră lucrurile, dar încă avea răbdare şi nu-şi pierduse încrederea. O regulă spunea că lucrurile trebuiau întâi rezolvate pe cale amiabilă, aşa încât comandantul se strădui să uite că existase vreodată un caz Miles Foreman.

Mult mai repede decât se aşteptase, cneazul anunță că era dispus să-l întâlnească. Nu era o promisiune pentru un viitor luminos, dar simplul fapt că mai exista o cale de comunicare îi dădea mai multe speranțe decât şi-ar fi putut imagina oricine nu se afla într-o situație similară.

Părăsi celula alături de lingvist, înconjurat de o gaşcă de huidume arggere care-i înjurau şi-i loveau cu orice ocazie. Lingvistul părea intimidat de tratament, temându-se că-l aştepta aceeaşi soartă cu a lui Miles Foreman. Comandantul nu avea timp să bage în seamă asemenea lucruri.

Îşi aduna forțele, răbdarea şi puterea de persuasiune în vederea întâlnirii, încercând să se poarte ca un adevărat ambasador, gata să demonstreze nevinovăția oamenilor săi şi să acorde orice despăgubiri erau necesare pentru a repara eroarea diplomatică pe care o vor fi fost comis.

Cneazul îi aştepta pe un tron de piatră, parțial plictisit, parțial amuzat. Din când în când lovea cu piciorul câte una dintre cele trei femele care stăteau în fața lui. Din ce-şi putea da seama omul, acestea executau un fel de preludiu erotic, aşteptând plecarea prizonierilor pentru a-şi satisface stăpânul. Exista riscul ca dorințele sexuale ale cneazului să se dovedească mai importante decât întâlnirea, dar comandantul era hotărât să-şi joace cartea până la capăt.

— Bine te-am găsit, Măria Ta! rosti, făcând o plecăciune.

Lingvistul se afla încă sub impactul călătoriei prin coridoarele întunecate, iar exprimările pompoase nu avea darul să-l liniştească. Deoarece nu fusese considerată importantă actualizarea translatorului-simbiot cerebral pentru limbile vorbite pe acea planetă, comandantul trebuia să se bazeze pe cunoştințele subalternului său. Surprinzând ezitarea acestuia, îi strecură printre dinți:

— Tradu cum poți! Voi încerca să vorbesc mai simplu, dar, dacă nu te aduni, suntem pierduți!

Lingvistul aprobă din cap şi luă un aer demn, traducând cele spuse. Cneazul izbucni într-un râs zgomotos, dureros pentru timpanele oamenilor, apoi grohăi ceva pe limba lui. Când văzu pupilele lingvistului dilatându-se, comandantul crezu că omul nu înțelegea cum trebuie

dialectul local. Apoi îşi dădu seama că problema o constituiau, de fapt, cuvintele auzite.

— Nu-i nimic, încercă să-l liniştească. Spune-mi ce-a zis.

Lingvistul tuşi:

— S-ar putea să nu înțeleg prea bine dialectul acesta, deşi seamănă cu una dintre limbile principale. Totuşi, cred că a zis ceva legat de faptul de „a-l linge undeva cu vorbe potrivite". Şi s-ar putea să te fi numit vierme putred sau ceva de genul ăsta…

Din poziția în care se afla, cneazul îşi permitea să vorbească astfel. În plus, atitudinea se potrivea tuturor descrierilor dolgrene. Pe de altă parte, comandantul nu se afla într-o postură din care să se poată arăta ofensat.

— A fost o neînțelegere diplomatică. Sper că o vom soluționa, continuă el.

— Am acționat cu diplomația cerută de un act de spionaj, veni traducerea.

Comandantul bănuia că lingvistul tradusese doar ideea de bază.

— Actul nostru a fost interpretat eronat. Dați-mi voie să prezint înregistrările care…

Cneazul râse din nou, întrerupându-l pe om:

— N-avem trucurile voastre tehnologice leneşe. Nu pun preț pe înregistrări, ci pe ce am văzut. Dacă asta e tot, întâlnirea a luat sfârşit!

Neavând posibilitatea să se conecteze şi să pornească celula neagră din creierul său, comandantul era incapabil să proiecteze datele înregistrate în ea, pentru a-şi dovedi nevinovăția. Cneazul îi trimise înapoi în hruba lor. În

zilele care urmară, comandantului nu-i rămase decât să-şi ruleze continuu înregistrarea în capul său.

— Avem o problemă la reactorul principal! bubui vocea mecanicului-şef.

— Timpul estimat de rezolvare?

— Nu ştiu! Am sesizat câteva erori de funcționare care mă fac să cred că miezul a devenit instabil; aş dori să-l supun unor teste.

— Bine. Sistemele auxiliare sunt funcționale?

— Le-am verificat la ultima escală; totul e în ordine.

Ochii comandantului se opriră asupra primului ofițer.

— Începeți procedura de transfer spre sistemele auxiliare.

Simultan, primul ofițer îi ordonă transmisionistului.

— Anunță stația că vom întârzia datorită unor probleme neprevăzute!

Nava îşi reduse simțitor viteza, dar niciun alt indiciu nu sugeră începerea transferului.

— Domnule?

Transmisionistul ridică privirea spre superiorii săi. Era un tânăr de care nu avuseseră motive să se plângă.

— Stația ne întreabă dacă nu avem nevoie de o escortă.

Primul ofițer îi aruncă o privire scurtă comandantului, apoi răspunse:

— Spune-le că le mulțumim, dar nu trebuie să-şi facă griji. Dacă apar probleme, îi vom anunța.

— Am înțeles, domnule!

O mână asudată i se aşează pe umăr, trezindu-l. Comandantul deschise ochii şi privi în sus. Era lingvistul.

— Ce este, Dubrovny?

Încercă să se dezmeticească, în timp ce lingvistul îi vorbea cu voce joasă.

— Cneazul vrea să merg la el.

— Acum?!

Încuviință. Teama era palpabilă în fiecare gest al său.

— Nu cred că acceptă un refuz! spuse, de parcă îşi cerea scuze că asculta de ordinele altcuiva.

— Vin cu tine.

Comandantul îşi scutură capul pentru a alunga somnul şi se ridică. În privirea lui Dubrovny se vedea o urmă de recunoştință. Probabil că sperase să facă acel gest atunci când venise să-l trezească. Cu toate acestea, huidumele care păzeau hruba aveau ordinele lor. Îl împrânciră înapoi pe comandant şi-l luară doar pe Dubrovny. Uşa greoaie se închise cu un zgomot sinistru, lăsând în urma sa sunetul paşilor care se îndepărtau.

— Îi vor face şi lui de petrecanie?

Era mormăiala somnoroasă a mecanicului-şef. Comandantul dădu din umeri a neputință; întunericul îi mască gestul, dar nu reuşi să mai adoarmă.

— *Ai depistat problema?*

Mecanicul-şef nu părea deloc încântat.

— Fesky şi Talion presupun că este o disfuncționalitate cauzată de o secvență redundantă din cod-maşină. Deocamdată, urmăm pista asta. Problema pe care o avem acum este că motoarele auxiliare nu fac față solicitării.

Comandantul se încruntă, iar primul ofițer porni agale spre transmisionist, atent la discuție.

— Parcă spuneai că au fost verificate!

Când venea vorba de bunul mers al navei, nu-i plăcea treaba făcută de mântuială; de asta depindea viața tuturor.

— Ş-ştiu…, se bâlbâi mecanicul-şef. Voi întocmi un raport detaliat cu ajutorul diagnozei realizate de computerul de bord şi voi avea grijă să ajungă la organele competente.

— Până atunci rămâne să rezolvăm problema propulsiei ca să ajungem la destinație!

— Dacă-mi permiteți, interveni copilotul. Am putea economisi puterea motoarelor auxiliare folosindu-ne de atracția gravitațională a planetei.

Nu era o perspectivă prea atrăgătoare, dar părea cea mai logică acțiune în acel moment. Comandantul îşi încropi planul de bătaie şi începu să împartă ordine:

— Rezolvați cât mai repede problema! i se adresă mecanicului-şef. Vreau o echipă care să supravegheze sistemele auxiliare!

— Am înțeles!

Îi privi pe cei doi piloți.

— Stabiliți un curs cât mai apropiat de orbită! Aveți grijă la inelele ecuatoriale – cu sistemele noastre slăbite, nu prea putem pune bază pe scutul de protecție.

Nu apucă să-i transmită ordinele primului ofițer, căci acesta îl instruise deja pe transmisionist să lanseze un mesaj de ajutor.

Dacă arggerii ar fi fost membri ai organizațiilor galactice, condițiile oferite prizonierilor ar fi stârnit o reacție dură. Pe de altă parte, dacă ar fi fost afiliați la organizațiile amintite, oamenii n-ar fi fost prizonierii lor în acel moment.

Aceştia nu aveau unde să se spele – o ironie muşcătoare ținând cont că nouăzeci şi şapte la sută din suprafața planetei era acoperită de ape. Din nefericire, membranele de respirat care le protejau nările serveau doar pentru filtrarea aerului, a cărui compoziție era destul de apropiată de cea a mediului uman. Mirosurile se simțeau din plin, dar aceasta constitui o problemă doar în primele zile de detenție. După aceea, duhoarea amestecată de transpirație şi dejecții nu mai deranjă pe nimeni.

Într-o tentativă timidă de a păstra aparența civilizației, membrii echipajului deciseră să sape o toaletă într-un colț. Santinelele intrară şi-i bătură pe cei care săpau. Doi dintre ei decedară, restul suferiră leziuni cerebrale. Oamenii îşi abandonară eforturile şi, curând, în colț începu să se înalțe o grămadă de excremente. În timp, sunetul paşilor care urcau şi coborau pe rahatul vâscos deveni ceva obişnuit.

Bolile de piele şi infecțiile nu întârziară să apară, laolaltă cu păduchii, puricii şi larvele intestinale. Comandantul reuşea cu greu să țină în frâu acea mulțime scheletică, s-o facă să respecte intimitatea celorlalți – un concept ciudat în condițiile traiului în comun. Încercă să-i determine să împartă bruma de mâncare stricată pe care

gărzile o azvârleau în vârful mormanului de excremente, chiar dacă porțiile zilnice erau infime şi proaste. În condițiile date, prizonierii o acceptau ca pe o mană cerească, binecuvântând fiecare zi care trecea fără semne de ulcer.

Alarma nu se mai oprea. Nava se apropiase prea mult de inele, iar acest lucru îi fusese fatal. Particulele se infiltraseră în motoarele auxiliare şi dereglaseră propulsia. Inginerii încercaseră reactivarea reactorului principal, dar doar un miracol făcuse ca acesta să se stingă ca o lumânare în loc să carbonizeze instantaneu nava.

Pluteau în derivă, atraşi de gravitația planetei, lansând cu disperare chemări către ajutoarele care nu mai soseau. Toată energia rămasă fusese transferată în scutul protector, pentru ca nava să nu se transforme într-o bilă de foc, iar asta avusese repercusiuni asupra sistemului de menținere a vieții de la bord.

Se apropiau vertiginos de suprafața acoperită aproape în întregime de ape, iar computerul de bord era incapabil să gestioneze coborârea. Viața pe Argger se desfăşura sub scoarță, accesul la suprafață făcându-se prin găurile din vârful conurilor stâncoase care ieşeau din valuri. Mareele puternice aruncau apa peste ele, iar curenții interiori ai planetei izbucneau cu violență la suprafață, împingând lichidul asemenea unei fântâni arteziene.

Piloții erau nevoiți să ghicească drumul spre pământ prin dansul apei care se ridica în coloane de câțiva metri. Norocul le surâse şi reuşiră să găsească trecerea, iar sistemele auxiliare funcționară suficient încât nava să reziste în fața presiunii curentului interior.

După ce părăsiră tunelul principal, zburară până la o peşteră uriaşă, alcătuită din roci strălucitoare care aruncau asupra locului o lumină stranie. Imediat ce ieşiră, oamenii fură înconjurați de un escadron argger furios. Primul ofițer încercă să calmeze spiritele, ajutat de câțiva membri ai echipajului, dar aceştia din urmă fură masacrați.

Lui îi fusese rezervată o demonstrație menită să demonstreze ce credeau gazdele despre nou-veniți. Numele său era Miles Foreman.

Înregistrarea din mintea comandantului se încheia cu acest ultim cadru: chenarul auriu care înconjura ecusonul pe care stătea scris „Foreman". Nicio altă înregistrare nu era disponibilă din momentul în care o bâtă îl lovise în cap, defectând celula de stocare a amintirilor.

Poarta închisorii se deschise şi oamenii se furişară spre partea cea mai întunecată a hrubei, asemenea unor animale speriate. Lingvistul apăru în cadrul uşii, arătând ca şi cum ar văzut o pivniță plină cu şobolani. Fața îi era proaspăt bărbierită, hainele curate, unghiile îngrijite şi ochii limpezi, fără umbre roşii sau gălbui. Rămase împietrit, iar modul în care strâmbă din nas arăta că abia putea respira în acea duhoare.

— Comandante? întrebă şovăielnic.

Cel chemat păşi în față, încercând să stea cât de demn putea. Se apropie de musafir. Când ajunse la o distanță de doi paşi, lingvistul păşi instinctiv înapoi, ferindu-se din calea mirosul pestilențial.

— Cneazul doreşte să te vadă, spuse.

Două huidume îl înşfăcară pe comandant şi-l duseră la destinație. Cneazul făcu semn celor doi să-i lase singuri. Nu mai era înconjurat de femele care să-i distragă atenția, iar asta era dătător de speranțe.

Îl privi pe om din cap până în picioare, iar comandantul profită de ocazie ca să-l studieze, la rândul său. Ceva din aspectul lui impunea respect. Era înalt şi bine făcut, iar culoarea pământie şi aerul amenințător puteau îngrozi orice ființă. Capul gros avea un singur organ vizual, protejat de cute de grăsime, sub care se găsea gura mereu deschisă. Două piei tăbăcite îi uneau brațele două câte două. Când un argger dorea să se arate în întreaga lui splendoare, pieile se întindeau de o parte şi de alta a trupului asemenea unei umbrele cu două straturi care întuneca orizontul.

Trupul enorm se sprijinea pe două picioare groase şi scurte, iar aspectul înspăimântător era întregit de vestimentație – dacă puteau fi numite astfel vergelele, belciugele şi ancore înfipte în tot corpul.

— Bine ai venit! salută cneazul.

Comandantul fu uimit de claritatea pronunției, lucru vizibil pe chipul său.

— Omul tău e foarte înzestrat.

Curgerea timpului era distorsionată în închisoare. Omul se surprinse întrebându-se cât timp ar fi putut trece încât ființa din fața lui să-i fi învățat limba.

— Sper că talentele lui v-au ajutat să ne vedeți într-o lumină mai bună.

Cneazul îşi scărpină gânditor o cută de grăsime de lângă ochi.

— Şi de ce v-aş vedea aşa?

Deocamdată părea calm. Cât timp nu revenea la stilul arțăgos, comandantul era încrezător că avea o şansă.

— Sper că omul meu v-a arătat că n-am venit aici cu intenții rele.

Ochiul fără iris se căscă larg.

— Dar care e intenția voastră?

— Nava ne-a fost avariată de inelul din jurul planetei şi am fost nevoiți să aterizăm de urgență. Speram ca Domnia Ta să ne acorde ajutorul necesar reparării aparatului şi plecării spre destinație.

Argerul păru că se gândeşte profund la aceste vorbe, apoi îndreptă spre comandant unul dintre degete.

— Şi destinația voastră este…?

— Stația spațială Melkior.

— Aşa! O stație spațială care aparține…?

— Dolgrenilor, completă omul cu voce scăzută.

— Şi presupun că misiunea voastră nu are nimic de-a face cu conferința de pe stație, care priveşte războiul dintre dolgreni şi arggeri.

Comandantul tăcu; cneazul îl adusese exact acolo unde dorise.

— Este o conferință de pace.

Nu ştia dacă îndrăzneala lui avea să fie luată drept atac. Arggerul nu reacționă în niciun fel, ci se opri în dreptul unei găuri din perete – probabil o fereastră.

— Într-adevăr. Pace între dolgrenii care vor să cucerească planeta Argger şi arggerii pervertiți care nu mai țin la adevăratele valori.

Încurajat de lipsa de reacție la afirmația anterioară, comandantul se aventură mai departe, încercând să refacă terenul pierdut.

— Galaxia se îndreaptă spre înțelegerea între rase. Pacea mi se pare un lucru benefic.

— Mda, confirmă cneazul privind pe fereastră. Cunoşti istoria anterioară acestei tentative de pace?

Rolul diplomatic al misiunii umane îl obligase pe comandant să fie pus la curent cu problema, dar decise să rămână tăcut. Cneazul luă tăcerea lui drept o dovadă a ignoranței şi începu să-şi depene povestea. Avea un stil alambicat de a istorisi, trecând cu viteza fulgerului peste decenii şi oprindu-se asupra unor detalii minore ale unor evenimente punctuale, toate garnisite cu genealogii stufoase. Spuse povestea lui Gluk cel Negru, primul unificator al unor triburi arggere; readuse la viață emoționanta poveste a Frondei, femela care făcuse patru cneji să se lupte pentru fumusețea ei, îngropându-şi popoarele în nisipurile morții; cântă imnul mândru al lui Holf şi Bolf, frații gemeni care îduraseră torturi inimaginabile, dar refuzaseră să-şi trădeze poporul, salvându-l de o urgie neasemuită; pluti pe aripile unor expediții fabuloase şi prezentă apăsarea unor credințe întunecate şi greoaie.

În ciuda elementelor care le făceau dificil de urmărit, poveştile erau încântătoare şi comandantul petrecu multă vreme alături de cneaz. Mâncară împreună, dormiră în aceeaşi încăpere şi chiar merseră laolaltă la baia comună. Multe zile trecură pe aripi de legendă, până când arggerul ajunse la vremurile din urmă.

— Într-o zi vin dolgrenii, în navele lor războinice, pradă planeta şi ne exploatează. Purtăm lupte sângeroase, dar multe capete se pleacă şi cad în sclavie. Apoi dolgrenii întâlnesc celelalte rase ale galaxiei şi văd că acestea nu sunt la fel de slabe ca noi. Dacă nu le pot înfrânge, încearcă să li se alăture. Pentru a face asta, li se cere să-şi rezolve problemele interne. Ne prezintă ca pe nişte brute necivilizate şi promit să aibă grijă de noi. Încep să ne trateze frumos, într-o misiune de îndrumare spre „calea luminoasă" a civilizării care ne lipseşte. Din păcate, mulți dintre noi uită anii întunecați şi bat palma cu asasinii, sperând la o viață mai bună.

Povestea lui era foarte diferită de cea pe care dolgrenii o răspândiseră oficial, aşa încât comandantul se felicită pentru inspirația de a asculta cealaltă versiune. Cu toate acestea, nivelul atins de civilizația dolgren era indiscutabil superior celui argger, iar omul nu ezită să-i spună asta cneazului. Spatele acestuia se îndreptă brusc, ochiul îi sclipi şi vocea îi deveni mândră.

— N-avem nevoie de prefăcuții de dolgren pentru a ne civiliza! O facem singuri, în ritmul nostru. Timpul schimbării arggerilor nu soseşte încă aici, iar acum doar uităm întreaga noastră istorie.

Teoria „civilizării" altor lumi era mai veche decât putea oricine să-şi amintească. Care era soluția optimă: să laşi o lume să înainteze în ritmul său, sau s-o ghidezi spre un țel care pare accesibil unora şi complet străin ei? Indiferent de răspuns, apărea o nouă întrebare: pentru cine era optimă acea soluție?

— De ce nu ați încerca să profitați de ajutorul dolgren, fie el sincer sau nu? De ce să nu păşiți înainte spre civilizație, laolaltă cu noi toți?

Cneazul avu o strălucire ciudată în ochi şi rânji.

— Susții că oamenii sunt civilizați?

Comandantul dădu reticent din cap, aşteptându-se la o nouă şmecherie. Cneazul bătu din două palme. Un slujbaş apăru în încăpere şi-i ascultă ordinele. Peste câteva minute aduse un dispozitiv de proiecție recuperat de pe nava umană avariată.

Omul privi oripilat o înregistrare din închisoarea pe care o părăsise. Nu ştiuse că fuseseră observați pe perioada detenției. Urmări momentele care succedaseră plecarea lui, când bieții deținuți îl înconjuraseră pe lingvist; dornici să afle mai multe despre timpul pe care acesta îl petrecuse în compania cneazului. Reacția lingvistului la mirosul şi mizeria lor se dovedise neinspirată. Unii dintre deținuți nu reuşiseră să se stăpânească în fața provocării lansate de curățenia şi burta plină a colegului lor. Un pumn se abătuse asupra feței bărbierite, aruncându-l pe lingvist la pământ. Cineva îl ajutase să se ridice, în timp ce alții îi rupseseră hainele şi-l loviseră cu pumnii. Acțiunea se derulase cu o viteză copleşitoare, mulțimea violându-l cu bestialitate şi bătându-l atât de rău încât, în cele din urmă, din el nu mai rămăsese decât o masă informă de carne sângerândă, care promitea un festin fantastic. Masa aceea canibalică degenerase într-o luptă pentru părțile suculente, care condusese la alte violuri, bătăi, crime şi acte de canibalism.

Comandantul rămase împietrit în fața scenelor de coşmar. Cneazul îl studia cu atenție, uşor amuzat. Când

proiecția luă sfârşit, omul se simțea golit şi incapabil să mai articulez vreun sunet.

— Civilizația voastră este doar o poleială, spuse cneazul. Odată ce condițiile devin vitrege, poleiala se evaporă şi lasă locul unui comportament mai rău ca al nostru.

Vârful aripii sale atinse umărul omului. Era prima dată când apela la un gest atât de intim.

— Nu ne judeca după aparențe.

Comandantul porni către uşă, cu gesturi mecanice.

— Trebuie să merg la ei, şopti.

— Te sfâşie de cum păşeşti înăuntru, remarcă cneazul.

Omul se întoarse şi îl privi.

— E datoria mea de conducător să le arăt calea cea bună!

O cută se încreți într-un gest aparent admirativ. Omul se întoarse cu spatele, fără a realiza că gestul putea fi interpretat ca lipsă de respect. Păşi în cadrul uşii, adunându-şi puterile pentru a-şi înfrunta destinul.

— Stai!

Se opri şi-l aşteptă pe cneaz să continue.

— Spune-le că sunt liberi să părăsească închisoarea! Pot intra în sujba supuşilor mei ca să-şi câştige existența până când negocierile noastre ajung la un rezultat.

❧

— De ce mi-ai salvat viața?

Cneazul sorbi din pocalul greu de marmură şi râgâi.

— Când?

— Când am mers la oamenii mei; de ce mi-ai făcut această favoare? De ce nu i-ai lăsat pur şi simplu să mă sfâşie, în timp ce tu stăteai aici savurând spectacolul?

Arggerul începu să râdă.

— Eşti curios să ştii de ce îți salvez viața în acel moment anume?

— Da.

— Nu eşti curios de ce ți-o salvez cu un minut înainte?

Comandantul încercă să rememoreze evenimentele de la întâlnirea precedentă. Dacă celula de memorie n-ar fi fost defectă, s-ar fi descurcat mai uşor. În cele din urmă se dădu bătut.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu un minut îna… ah, ba da! Ți-am întors spatele, nu-i aşa?

Râsul cneazului deveni un adevărat gâlgâit, iar balele îi curseră pe la colțurile gurii larg deschise. Când se opri, scoase korettul – o uriaşă sabie zimțată – şi reteză capul femelei care-i turna băutură, cu o singură lovitură, precisă, curată. Sângele verzui şi lipicios țâşni din rana deschisă, ajungând în băutura din pocal. Trupul neînsuflețit se prăbuşi pe trepte, murdărindu-le cu lichidul care se întindea, formând o baltă.

Cneazul bău amestecul de parcă ar fi fost nectarul zeilor. Îşi şterse gura cu dosul uneia dintre palme şi oftă de plăcere.

— De ce? întrebă şocat comandantul. N-a făcut nimic rău!

— Într-adevăr. Dar eu sunt mai puternic decât ea şi am dreptul să-mi exercit puterea aşa cum socotesc de cuviință. Acum înțelegi întrebarea mea anterioară?

Îi arătase că avea puterea de a-şi ucide toți servitorii şi prizonierii după voință, indiferent de vorbele sau faptele lor, doar pentru că se afla pe o poziție mai puternică. Fiecare clipă pe care o trăia omul se datora milei cneazului.

— Nu era nevoie s-o omori ca să mă faci să pricep! În plus, forța superioară nu-ți dă dreptul să iei viața unei ființe mai slabe…

Arggerul îl privi într-un mod ciudat, apoi bătu din palme. Un slujbaş sosi, iar cneazul îi dădu câteva ordine care se dovediră a avea legătură cu îndepărtarea mizeriei. În timp ce servitorul curăța camera, cneazul făcu acelaşi lucru cu lama korettului, tratâtând-o ca pe un lucru prețios. Când totul se isprăvi, sprijini vârful armei pe dalele de piatră şi-şi puse palma pe plăsea.

— Spune-mi, comandante, dacă pilotul ratează gaura la aterizare şi nimereşte stânca, ce se întâmplă?

Omul deschise larg brațele.

— Nava s-ar fi făcut bucăți, fireşte!

— Corect. Îmi poți explica de ce?

— Simplificând, deoarece piatra e mai tare decât învelişul navei. Nu voi intra în detalii legate de viteză, accelerație, scut de protecție şi aşa mai departe…

— Nici nu e nevoie, aprobă cneazul. Deci piatra îşi exercită dreptul de a fi mai puternică decât voi.

— Stai aşa! îl opri omul, încercând să limiteze efectele absurde ale demonstrației sale. Există o diferență între obiecte ca piatra şi ființe înzestrate cu rațiune, ca tine şi ca mine!

Cuta de deasupra ochiului se arcui a mirare, iar cneazul apucă plăseaua sabiei şi ridică lama în dreptul feței. O privi un moment, apoi spuse:

— Crede-mă, coamadante, că de partea asta a korettului nu se vede nicio diferență!

Deşi replica fusese serioasă, omul surâse. Ulterior, amintindu-şi punctul de plecare al discuției, fu uluit cât de uşor putuse face abstracție de un eveniment atât de oribil cum fusese uciderea femelei.

— Înțeleg, spuse. Şi n-a existat niciun alt motiv pentru bunăvoința pe care mi-ai arătat-o când am mers la oamenii mei?

— Noi, arggerii, suntem simpli. Dar există multe căi în viață.

— Execuția primului meu ofițer a fost parte a cărei căi?

— Prindem un grup de trădători. Trebuie să le dăm un exemplu, ca să-şi cunoască locul.

Răspunsul său indica faptul că nu dorea să dea detalii. Omul nu mai insistă şi se apropie de fereastra cu gratii de fier. Privi în curtea castelului – o peşteră înaltă de aproximativ treizeci de metri, cu unul dintre pereți format din fațada castelului – acolo unde se întindeau zări platforme, străzi şi trepte săpate în piatră, creând o imagine similară altor castele. Dincolo de marele zid care înconjura curtea se afla o altă peşteră, aparent mai mare ca prima, care adăpostea piața publică a aşezării.

Când comandantul era pe punctul de a intra în încăperea cneazului, se izbi de un argger masiv care ieşea furios. Când intră în încăpere şi se pregăti să închidă uşa masivă, omul văzu că arggerul se oprise puțin mai departe pe hol, holbându-se la el.

În încăpere, cneazul stătea morocănos pe o laviță din piatră. Nu-i aruncă nicio privire vizitatorului, lovind ritmic în palmă cu unul dintre pumnii săi uriaşi.

— Tinerii de azi nu mai sunt legați de tradiție! dădu el glas gândurilor întunecate.

Era abătut, ca şi cum s-ar fi aflat în fața unei decizii grele. Deşi nu părea să se adreseze cuiva anume, folosea limbajul pe care comandantul îl putea înțelege. Omul nu comentă şi ascultă mai departe.

— Nu mai vor să fie arggeri. Nu mai vor să facă muncile de zi cu zi. Nu le mai plac obiceiurile noastre „barbare".

Ridică privirea.

— Vor să fie la fel ca restul lumilor „civilizate". Vor să trăiască în îndestulare, să aibă o viață mai uşoară.

— Poate că, la început, se vor rupe de tradiții! Dar, odată cu trecerea timpului, vor redeveni mândri de trecutul lor, dorindu-şi să-l arate şi altora. Crede-mă, multe popoare au parcurs acelaşi drum…

Cneazul țâşni ca un arc de la locul lui, doborându-l pe om la podea. O clipă mai târziu, cel din urmă se zgâia la chipul însetat de sânge de deasupra sa, incapabil să se

mişte, în timp ce mărul lui Adam îi zvâcnea spasmodic sub vârful korettului. Răsuflarea cneazului îl izbi în față, iar transpirația vâscoasă picură pe el, amestecându-se cu sudoarea care-i acoperise pielea. Arggerul era asemenea unui prădător conştient că victima nu-i poate scăpa.

Comandantul era la mâna lui. Anii de antrenament în cadrul flotei păreau inutili în acele clipe.

— Cum îți par? strigă cneazul.

Corzile vocale refuzară să articuleze vreun sunet.

— Înspăimântător…, şopti cu greutate.

Cneazul se ridică rapid şi părăsi încăperea. Omul rămase pe podea, încercând să-şi recapete controlul.

— Comandante!

Se răsuci şi-l văzu pe cneaz stând pe cornişa de pe cealaltă parte a ferestrei.

— Cum îți par acum?

— Tot înspăimântător.

Arggerul reveni în încăpere.

— Te simți mai bine? întrebă pe un ton neutru.

Omul confirmă. Cneazul muşcă dintr-un fruct luat de pe platoul sculptat în suprafața unei mese.

— Spui că arăt înspăimântător, dar ceva din glasul tău îmi dă de înțeles că între primul eveniment şi cel de-al doilea este o diferență uriaşă.

Zeama fructului i se scurgea printre degete, lăsând urme pe aripă şi picurând apoi pe podea.

— Păi… a doua oară erau nişte bare de fier între noi…

— Exact. E diferența între a trăi într-o tradiție şi a o studia ca pe o curiozitate.

Se făcuse din nou înțeles cât se poate de clar şi, în ciuda violenței lor, demonstrațiile aveau ceva atrăgător în ele. Cneazul indică uşa.

— Arggerul care iese este fiul meu cel mare, cel care îmi urmează la tron. El vrea ca poporul lui să se rupă de tradiții pentru a se „civiliza".

Era o veste îmbucurătoare, dar comandantul era suficient de înțelept încât să n-o spună cu voce tare.

— Fiul tău cel mare? întrebă, căutând să călăuzească discuția în altă direcție. Cum îl cheamă?

— Rugh, bineînțeles!

Lătră numele cu mândrie.

— Toți conducătorii din neamul meu se numesc Rugh. Primul băiat, cel care moşteneşte tronul, este Rugh!

— Să înțeleg că numele tău este tot Rugh?

Comandantul nu lătră destul de convingător, iar cneazul îl corectă.

— Eu sunt Dalikos, replică omul. Îmi pare bine de cunoştință!

Îi întinse palma deschisă, în clasicul salut uman. În sfârşit, după atâta timp petrecut împreună, făcuseră cunoştință! Arggerul îl privi mirat, apoi luă un alt fruct şi i-l aruncă. Dalikos îl prinse şi zâmbi; nu aceasta fusese intenția lui, dar nu mai conta. Muşcă din fructul dulce-acrişor, încercând să împiedice zeama să i se prelingă pe bărbie.

— Spune-mi, Rugh, dacă primul născut pățeşte ceva, ce se întâmplă?

— Dacă moare, i se spune Rugh şi al doilea născut devine Rugh.

Primul „Rugh" – al celui decedat – fu un urlet prelung, trist, apăsător.

— Dacă săvârşeşte o crimă şi e pedepsit, dacă fuge sau trădează, devine Rugh.

Numele fusese o râgâitură. Dalikos era fascinat de acest mod care folosea modulații diferite pentru a rosti acelaşi lucru, cu implicații mai profunde. Pentru o clipă, obiceiul uman de a da nume i se păru banal. N-ar fi crezut niciodată că pasiunea pusă într-o rostire putea crea atâtea diferențe.

— Iar dacă e laş şi refuză să ia tronul, devine Rugh.

Numele îl scuipă la propriu, alături de un şuvoi de salivă iute, albăstruie. Dalikos îşi încercă norocul.

— Şi cum îi vei spune fiului tău?

Mâna de pe plăsea păru că zvâcneşte.

— Deocamdată e Rugh! lătră cneazul, îndreptându-se spre uşă.

O deschise şi-l privi pe Dalikos cu un aer sumbru.

— Pregăteşte-te de drum. Mâine plecăm la *Gnihtla*!

— *Gnihtla*? întrebă comandantul surprins.

— E întâlnirea anuală dintre ținuturile arggere, fie ele prietene sau duşmane!

Nu era momentul pentru a cere detalii. Rugh nu părea în dispoziția potrivită pentru a spune mai multe. Preferă să culeagă informații ulterior.

Piața publică era o peşteră aproximativ rotundă, din pereții căreia pornea o vastă rețea de tuneluri. În apropierea unei stalagmite, Dalikos observă trei arggeri care

povesteau cu voci scăzute în jurul unui foc mocnit. Ceva mai încolo, doi oameni cărau deşelați nişte poveri uriaşe. Dispărură într-o galerie înainte să-i poată identifica.

Comandantul rămase cu un gust amar, întrebându-se dacă decizia lui fusese bună. Echipajul său primise cu neîncredere propunerea cneazului, dar ea reprezenta mai mult decât nimic. În ciuda celor susținute de Rugh, comandantul era convins că oamenii erau, totuşi, ființe civilizate care căutau o ocazie pentru a-şi recăpăta demnitatea.

Nu mai erau deținuți tratați într-un mod josnic, ci sclavi cu unele drepturi: se puteau spăla, aveau o cantitate decentă de mâncare, lucrau şi erau băgați în seamă, nu tratați ca o turmă de animale idioate. Muncile la care erau puşi nu făceau parte dintre cele la care un om s-ar fi înhămat, dar viața arggerilor era destul de grea. Mediul sărăcăcios nu le oferea prea multe şi erau obligați să aibă talente administrative deosebite, sau să ia cu forța de la alții. Stilul acesta de trai îşi pusese amprenta asupra tuturor lucrurilor create de ei, inclusiv în domeniul artei: totul era prelucrat până la limita utilității sale, fără artificii.

În aceste condiții, singurele munci pentru oameni erau cele din carierele de piatră, sau în domeniul ciudatei agriculturi care era atât de departe de serele hidroponice şi de microculturi. Erau cărăuşi şi făceau diverse alte munci care ar fi necesitat un efort de trei ori mai mic pe orice altă planetă locuită. Din păcate, stăpânii lor nu erau foarte răbdători– urlau la sclavi, lovindu-i şi biciuindu-i. Sau, cum fusese cazul unui bucătar nefericit, omorându-i.

Nu era o viață uşoară, dar era tot ce le putea oferi Dalikos în acel moment. În ceea ce-l privea, era „animalul de companie" al cneazului, care părea să-i aprecieze prezența. E drept că asta n-ar fi valorat mult în fața unei toane.

— Este înjositor! se auzi o voce groasă din spate.

Comandantul se răsuci şi-l văzu pe arggerul de care se izbise mai devreme când intra în încăperea cneazului.

— Rugh! spuse.

Arggerul încuviință, iar Dalikos se prezentă la rândul său.

— Ştiu cine eşti, comandante! Tocmai de aceea am spus că este un înjositor ceea ce vi se întâmplă.

Vorbea limba mai bine decât tatăl său. Privi spre galeria în care se făcuseră nevăzuți cei doi oameni.

— O nație civilizată respectă misiunile diplomatice, oricare ar fi datele problemei!

Era o diferență uriaşă între cele spuse de el şi ideile tatălui său. Totuşi, Dalikos sesiză o asemănare: amândoi erau născuți să fie conducători, dar în epoci diferite. Îi spuse ce gândea, iar conturul gurii arggerului se înmuie într-un zâmbet.

— Vă admir realizările, explică el. Vreau să apuc ziua în care voi păşi mândru în sala unui Consiliu Galactic, reprezentându-mi nația în fața altor popoare civilizate, fără a mă simți ruşinat de primitivismul nostru.

Ochiul fără iris îl fixă pe om.

— Trebuie să încetăm să mai stăm ascunşi în borte ca nişte răufăcători, riscându-ne viața pentru o fărâmă de bunăvoință din partea acestui pământ sterp! Trebuie să

ieşim afară, să construim platforme oceanice, să ridicăm pământurile dintre ape şi să ne avântăm spre cer! Să înfruntăm cu mândrie soarele şi stelele, nu să ne ascundem de ele între pietre fosforescente şi torțe! Trebuie să trecem peste resentimente şi orgolii, ca să putem asculta sfaturile altor popoare.

— Veți avea parte de tot ajutorul de care aveți nevoie, îl asigură Dalikos. Există mulți experți în galaxie care vă vor ajuta în această direcție.

— Sunt convins de asta! Vremea vrajbei şi a răzbunării a trecut. Acum a venit vremea cooperării.

Era prima dată când omul stătea de vorbă cu el. Era matur, cerebral, deschis, novator – conducătorul de care poporul argger avea nevoie pentru a intra în rândul celorlalte rase ale galaxiei cu fruntea sus. Şi, chiar dacă n-ar fi trăit îndeajuns pentru a-şi vedea dus la bun sfârşit planul, avea forța să-i imprime direcția corespunzătoare.

— Poți expune aceste idei la *Gnihtla*, îi sugeră Dalikos. Nu cred că eşti singurul dintre arggeri care gândeşte aşa. Poate vei aduna nişte voturi…

Rugh-junior râse amar.

— Voturi?

Comandantul ridică din umeri nedumerit.

— E o adunare democratică, nu?

Arggerul se înfăşură cu aripile, ca şi cum şi-ar fi pus o mantie în jurul său.

— Într-adevăr. Dar democrația noastră nu e aceeaşi cu a voastră, completă. Pentru poporul argger nu există timp pentru vorbe! Doar pentru fapte…

Oftă. Îl privi pe Dalikos cu prietenie şi respect.

— Anul acesta nu e loc la *Gnihtla* pentru mine.

— Eu voi merge…

— Ştiu. Mă voi ruga zeilor mei să te aibă în pază şi să te întorci teafăr.

Tonul vocii sale îl făcu pe om să bănuiască faptul că vorbele aveau un dublu înțeles.

— Iar eu îți urez să-ți îndeplineşti visele, îi întoarse urarea.

Caravana se puse în mişcare la primele ore ale zilei următoare. Cneazul Rugh era tăcut şi părea tulburat. Fiecare gest al său dădea impresia unui ritual a cărui sacralitate nu îndrăznea s-o încalce. Când intrară în galeria înaltă aflată dincolo de porțile cele mari, se întoarse şi privi lung la umbrele terifiante desenate pe pereții masivi care formau gigantica structură de piatră a castelului. Strânse plăseaua korettului. Lăsă capul în jos şi oftă, apoi îşi continuă călătoria.

Dalikos se lovi la picior de câteva ori pe drumul accidentat. Ritmul de deplasare era unul susținut, arggerii fiind obişnuiți cu terenul şi mai bine făcuți. Omul strânse din dinți, abținându-se să protesteze. Când făcură primul popas, Rugh îl chemă la el. Bătu din palme şi unul dintre însoțitori le aduse mâncare. Până se pregăti masa, cneazul povesti în şoaptă cu al doilea fiu al său, care-i însoțea. Dalikos profită de răgaz pentru a-şi da jos cizmele ferfenițite.

Tălpile picioarelor îi erau băzdate de răni lungi pline de sânge, iar pe degetele tumefiate avea băşici. Rezistase

până la acea oprire, dar nu ştia cum avea să mai calce a doua zi, sau dacă ar mai fi fost în stare să păstreze cadența aceea infernală.

În mod cert, cizmele – ultimul accesoriu care mai rezistase din costumul spațial – nu-i mai erau de folos. Omul îşi spălă picioarele. Când apa îi atinse rănile, îşi muşcă buzele ca să nu țipe. Sfâşie eşarfa în două, învelind în cele două bucăți resturile cizmelor. Realiză astfel un surogat de tălpi, pe care îşi aşeză picioarele rănite. Înfăşură restul eşarfei în jurul gleznelor şi a gambelor, sperând ca noile încălțări să reziste suficient de mult încât să nu fie nevoit să meargă desculț.

Când termină, observă că Rugh îl studia cu atenție, mestecând o bucată de carne. Îi arătă lui Dalikos mâncarea şi băutura din fața lor, invintându-l tăcut să i se alăture. Bucatele îl ajutară să se întremeze. Resimți ca pe o binecuvântare clipa în care îi amorțiră picioarele.

Cneazul stabili gărzile, cu lătrături scurte şi precise. Niciunul dintre călători nu scăpă, nici măcar Rugh sau Dalikos – lucru care îi dădu omului un fior de satisfacție. Perioada de odihnă decurse fără incidente şi, după un mic dejun frugal, porniră la drum. Comandantul încercă să-şi determine picioarele să umble. Era unul dintre cele mai teribile suplicii pe care-i fusese dat să le îndure vreodată. Fiecare pas îi aducea lacrimi în ochi şi-şi muşcă buzele atât de tare, încât gura i se umplu de sânge. După o vreme, durerea trecu de punctul critic, ajungând să n-o mai perceapă decât ca pe un deranj surd.

Cel mai greu moment îl reprezentă următoarea oprire. Încălțămintea improvizată rezistase destul de bine, un

lucru normal ținând cont de calitatea țesăturii arggere, bătută într-o împletitură deasă. Dar, deşi asta îi apărase pe Dalikos de tăieturile provocate de stâncile ascuțite, compoziția rugoasă îi jupuise pielea de pe tălpi. Omul privi descurajat carnea vie care-l ardea, temându-se de o infecție, dar nu zise nimic. Îşi spălă din nou picioarele. Atingerea fiecărei picături de apă îi producea dureri înfiorătoare, dar se abținu să urle. Când termină, se întinse pe jos, preferând să mănânce într-o poziție incomodă doar pentru a lăsa să respire pielea picioarelor goale.

Noaptea, după ce se încălță pentru a-şi face garda, plânse tăcut, eliberându-se de tensiunea aceea teribilă. Când porniră din nou la drum, tălpile îi erau acoperite de o crustă care-l făcu să-şi dea seama că partea cea mai grea trecuse. Deşi durerile nu încetară, le suportă mult mai uşor.

După o călătorie lungă şi monotonă prin galeriile sinuoase, ajunseră la un tunel principal. Vâjâitul şi curentul de aer îi avertizaseră cu mult timp înainte de prezența lui, iar echipajul caravanei îşi luase măsurile de precauție. Se legaseră unii de alții cu frânghii groase pe care şi le petrecuseră în jurul mijlocului, continuând înaintarea din ce în ce mai precauți. Când ajunseseră la galeria principală, se deplasau deja târâş, ancorându-se de pietrele din jurul lor.

Dalikos era curios cum aveau să traverseze. Cunoştea curentul de aer din vremea în care nava lui pătrunsese sub suprafața planetei. Avea o forță capabilă să împiedice apele să cadă prin galerie.

Primul argger intră într-o nişă acoperită de o terasă care-l proteja de furia curentului. Scoase din bagaj o sfoară lungă, terminată cu o gheară de pisică pliată, şi o trecu prin şanțul săpat în stâncă în jurul tunelului. Dalikos se întrebă câți arggeri se sacrificaseră ca să-l realizeze.

Păru o eternitate până când sfoara ajunse în partea cealaltă şi ghearele se declanşară, înfigându-se în stâncă. Arggerul testă rezistența, apoi le făcu semn celorlalți să-l urmeze. După ce ancoră sfoara şi în partea lui, o apucă şi începu să se târască pe perete, cu burta lipită de şanț. Aripile sale erau larg deschise, acoperind stânca, iar asta determina forța curentului să-l apese pe piatră, în loc să-l împingă în sus, prin horn.

Cu toate că admira ingeniozitatea metodei, Dalikos era foarte neliniştit în legătură cu situația sa. Nu avea nici pe departe forța unui argger, era neexperimentat şi nu dispunea de protecția aripilor. Probabil că Rugh era conştient de asta, dar nu luă nicio măsură. Când îi veni rândul, Dalikos se rugă la toți zeii arggeri despre care auzise în poveştile lui Rugh. Se concentră, apoi prinse sfoara cu nădejde şi porni la drum.

Curentul de aer aproape îl smulse de pe stâncă. Îşi încleştă mâinile pe sfoară, îşi contractă toți muşchii şi se lipi cât putea de bine de perete. Traversă încet – având impresia că, la fiecare mişcare, aerul avea să se strecoare pe sub abdomenul său, dezlipindu-l şi aruncându-l în sus, ca pe o jucărie. Probabil că nu fusese atât de conştincios niciodată în viața sa. Încercă să devină una cu piatra. Se mişca aproape imperceptibil. Curentul de aer îl izbea în coaste, încercând să-l spulbere din calea sa.

Încheieturile degetelor i se albiră din cauza presiunii exercitate pe sfoară.

Preț de o clipă, unul dintre picioare se îndepărtă uşor de stâncă. Aerul se strecură dedesubt şi aproape i-l smulse, în încercarea de a i-l arunca în spate. Se temu că acela avea să fie ultimul moment al vieții sale. Odată scăpată de sub control o parte a corpului, nu mai avea nicio şansă. Din reflex împinse genunchiul înainte şi uşor în lateral, cu toată forța de care dispunea. Norocul îi surâse. O mică denivelare a stâncii îi permise să-şi lipească pulpa de ea. Rămase aşa câteva clipe, suflând din greu. Apoi îşi reluă înaintarea agonizant de înceată.

Deşi drumul lui dură mult mai mult decât al oricărui argger, ajunse în cele din urmă la capătul lui. Era atât de fericit, încât la următoarea oprire stătu alături de ceilalți, învățând câteva expresii locale, bând şi mâncând, fără a face vreo încercare de a se comporta ca un om civilizat. Chiar râgâi de câteva ori, stârnind hohote de râs. Pentru prima dată după multă vreme dormi neîntors, mulțumind în gând pentru că era în viață.

Rănile i se cicatrizară şi, deşi labele picioarelor căpătaseră aspectul unor copite dezgustătoare, deja putea merge fără probleme. În aceste condiții, insistă să participe la acțiunile caravanei alături de toți ceilalți, devenind cercetaş în prima linie şi învățând să recunoască sunetele rocilor care avertizau asupra unei podele şubrede, ori a unui tavan pe cale să se prăbuşească.

Învăță cum să facă treaba unui prospector, adunând apă pentru caravană, ciocănind pereții şi încercând să diferențieze sunetele „pline" de cele „goale", sau „lichide".

Dădu cu sulița în piatra dură, supunându-şi palmele la aceleaşi cazne prin care trecuseră şi picioarele, forțându-şi muşchii pentru a nu rămâne în urma arggerilor ce păreau că sapă printr-un material mult mai moale.

Vână tjaci-de-galerie – animale mari cât pisicile, rapide şi feroce, cu o carne delicioasă. Culese filaşa – un muşchi crescut sub pietre, ba chiar sări într-un cuib de ființe asemănătoare liliecilor, furându-le ouăle. Căută rădăcini şi copaci de peşteră prin crăpături în care de-abia încăpea pe burtă, cu condiția să nu inspire prea adânc.

Ajută la descoperirea unei capcane-a-morții, un loc similar arenei în care murise Miles Foreman. Arggerii verificară dacă invizibila şi periculoasa creatură care stăpânea asemenea alocuri era prezentă. Când bucata de carne aruncată drept momeală dispăru în nisip, se convinseră că era acolo. Dalikos îndrăzni să întrebe despre aspectul creaturii, lucru întâmpinat cu hohote de râs.

— Nicio ființă care stă în câmpul de nisip nu se mai întoarce ca s-o descrie, îi explică Rugh. Aşa îți dai seama dacă ai de-a face cu o capcană-a-morții sau nu: dacă scapi cu viață, atunci nu e!

Dalikos insistă să care aceleaşi greutăți ca acelea duse pe spatele cocoşat de către masivii arggeri. La început, organismul său urlă disperat, certându-l pentru masochism. După o vreme, acceptă caznele cu atâta supunere, încât – atunci când ajunseră la râul de foc – arggerii fură uimiți de sprinteneala cu care sări de pe o insulă pe alta.

Dalikos privi la splendida curgere arzândă de culoarea magmei, cristalină ca un pârâu de munte.

— Păcat că nu pot imortaliza acest peisaj! spuse, cu o undă de tristețe.

— Nu înțeleg…

— Unitatea mea de memorie e stricată, iar voi nu transportați niciun fel de dispozitiv cu care să înregistrez! explică.

— A, da! se lumină cneazul. Așa vedeți voi, oamenii „civilizați", ceea ce e frumos: îl stocați undeva, la fel cum faceți cu tradițiile. Păstrați în loc să trăiți.

Tăcerea îl îndemnă să continue.

— Într-adevăr, priveliștea aceasta e superbă, dar se află aici! spuse, punându-şi cei doi pumni ai mâinilor drepte pe piept. Imaginea e aici, nu copia ei. Este starea râului de foc.

— Şi nu simți nevoia s-o împărtăşeşti altcuiva? Să i-o arăți, să i-o descrii în proză, poezie sau muzică?

— La ce bun? Dacă celălalt o vede, o cunoaşte. Dacă nu, cum pot cuvintele sau imaginile să-l facă să trăiască starea râului de foc?

— L-ai putea face să dorească să trăiască şi el această stare, să caute un râu de foc! încercă să-l convingă Dalikos.

Rugh rânji.

— Asta chiar că e o prostie! Dacă e s-o trăiască, o trăieşte. Până atunci, doar îşi pierde vremea visând la ea, în loc să-şi facă treaba…

Ceilalți arggeri dădeau semne de nerăbdare, aşa încât cei doi îşi încheiară discuția. În timp ce se îndepărtau, Dalikos se răsuci şi mai aruncă o privire râului strălucitor pe care-l lăsau în urmă.

După următoarea oprire întâlniră o altă caravană, condusă de un prieten de-al lui Rugh. Peste alte două zile, ajunseră la *Gnihtla*.

Reprezentanții fiecărei comunități îşi aleseră drept aşezământ câte una dintre numeroasele peşteri din jurul cavernei în care se ținea *Gnihtla*. În fiecare dimineață, triburile se adunau acolo – aşezându-se pe muşchi, pe bolovani, printre stalactite şi stalagmite. La început, îşi prezentară cu toții problemele cu care se confruntaseră de la precedenta reuniune, apoi discuțiile trecură la probleme comerciale şi legale.

În mod firesc, Dalikos constitui unul dintre principalele puncte de atracție. Auzi păreri pro şi contra schimbării stilului de viață al arggerilor şi-i păru rău că Rugh-junior nu putuse veni. Ideile sale ar fi avut susținători, deşi puțini se ridicau la nivelul viziunilor sale.

Omul încercă să prezinte o parte dintre aceste idei, pentru a-i convinge pe cei prezenți de beneficiile toleranței şi cooperării. Le vorbi chiar şi despre ambițiosul proiect de smulgere a uscatului dintre ape. Se exprima destul de greoi, deoarece cunoştințele pe care le dobândise în dialectul argger al tribului lui Rugh erau rudimentare şi înțelegea cu greu celelalte dialecte, dar Rugh nu sări să-l ajute.

— Asta este o prostie! urlă conducătorul unui trib. Pământul nostru e instabil la suprafață! Dacă ne luptăm pentru el, ne va fi luat înapoi!

Urmă o discuție haotică. Omului i se aduseră la cunoștință teoriile care circulau pe tema ciudățeniei planetei, devenite legende ale culturii arggere. Cei mai mulți susținători îi avea ipoteza că planeta avusese în trecut unul sau mai mulți sateliți, evoluând pe o orbită foarte strânsă în jurul planetei. Influența lor se manifestase în maree extrem de violente care, de-a lungul mileniilor, duseseră la acoperirea uscatului de către ape. La rândul lor, mareele influențaseră sateliții, creând tensiuni uriaşe ce determinaseră spargerea lor şi-i transformase în actualul inel din jurul planetei.

O altă teorie cu mulți susținători era aceea că un corp cosmic lovise suprafața planetei, aruncând pe orbită mare parte a uscatului şi lăsând loc liber apelor.

— Voi crede la mine! insistă Dalikos. Eu vede în galaxie multă planetă cu condiție vitregă şi locuitor reuşeşte să depăşească.

— Voi, cei de afară, nu sunteți altceva decât nişte paraziți care vă pierdeți vremea cu prostii! aruncă un alt conducător cu dispreț.

— Noi încearcă trăieşte ca ființă civilizată, nu ca animal!

Îl luase gura pe dinainte. Omul îşi dădu prea târziu seama de sensul în care îi puteau fi interpretate spusele. Conducătorul argger sări ca turbat, scoțându-şi korettul.

— Lepădătură împuțită avortată pişată de-o curvă scârboasă!

Dalikos abia apucă să se arunce pe burtă. Lama zimțată abia îl atinse, dar îi luă o bucată bună din pielea brațului stâng. Îşi muşcă limba ca să nu urle de durere. Simți

în gură gustul sângelui. Conducătorul argger îl apucă de păr şi-l târî către o grămadă de excremente. Îl aruncă acolo, îl fixă cu piciorul butucănos, apoi îşi făcu nevoile pe el. După ce isprăvi, îl scuipă şi dădu să revină la locul său.

Când se răsuci, se pomeni în faţa lui Rugh, care stătea ursuz. Cei doi se priviră o vreme în ochi.

— Ai insultat şi atacat pe unul dintre însoţitorii mei, rosti cneazul cu voce morocănoasă.

— Mă piş pe el! E doar o lepădătură scârbavnică de om!

În afara câtorva urale disparate, majoritatea arggerilor stăteau într-o tăcere prevestitoare de lucruri rele. Continuând să-şi sfideze adversarul, Rugh se adresă celor din jur.

— A insultat şi a atacat un însoţitor de-al meu. Cer să fiu despăgubit!

— E doar un prizionier uman! se auzi o voce din mulţime.

— Poţi cere despăgubiri, Rugh! interveni unul dintre cei mai înţelepţi arggeri prezenţi la adunare. Dar să fie potrivite pentru un prizonier. Cred că o treime dintr-o plată obişnuită e de ajuns. În plus, nu l-a omorât, aşa că ar trebui să te mulţumeşti cu o jumătate dintr-o treime…

— Consider că, pentru a stinge această pricină, sunt de ajuns cincizeci de hrulli şi un sac de brognol! spuse alt înţelept. Ce spui, Ştuhar?

Conducătorul argger scuipă pe lângă capul lui Dalikos şi râgâi. Probabil că ar fi fost încântat să-i sfărâme ţeasta omului.

— Da, e bine! acceptă. După *Gnihtla*, voi avea grijă să-ți fie trimise cele cuvenite.

Trecu de Rugh, izbindu-se ostentativ de el. Cneazul nu spuse nimic, rămânând în continuare încruntat.

— Rugh?

— Mă învoiesc! spuse acesta în cele din urmă. Dar eu îl consider pe acest om unul dintre asistenții mei. De aceea, solicit să i se acorde dreptul de a-şi apăra onoarea!

Un cor de vociferări îi acoperi vorbele. Dalikos începea să se simtă tot mai puțin confortabil.

— Ce dracu' ai de gând? şuieră pe limba lui.

Cneazul nu-l băgă în seamă.

— Dragul meu Rugh, spuse unul dintre înțelepți, nu vrei să înțelegi că…

— Pe parcursul călătoriei a făcut aceleaşi munci ca servitorii mei! Am martori care pot confirma asta.

— A făcut ce trebuie să facă orice sclav, Rugh! Chiar nu…

Cneazul era încăpățânat.

— El n-a făcut-o din obligație! S-a dovedit demn de compania noastră!

— Dar, Rugh…

— Voi fi încântat să permit unuia dintre însoțitorii mei să-i dea o lecție acestui excrement născut din vânturile unei stele! tună Ştuhar.

Atâta vreme cât cele două părți căzuseră de acord, nimeni nu se putea opune – deşi multe voci nu erau de acord cu insistența lui Rugh de a cere ceva ce nu era drept. În timp ce toată această agitație se desfăşura în jurul lui, Dalikos căuta să găsească o soluție. Nu avea prea multe

variante. Nu ştia dacă i s-ar fi permis să refuze, chiar dacă astfel s-ar fi acoperit de ruşine, devenind batjocura tuturor. Cel mai probabil i-ar fi ştirbit onoarea lui Rugh. Deşi codul lui moral nu era aşa de rigid ca al acestuia, se simțea flatat de gestul cneazului, ştiind că nu era cineva care să ia în derâdere un asemenea gest. Totuşi, mai trebuiau puse la punct câteva probleme tehnice. Se ridică şi se apropie de cneaz.

— Am nevoie de o sabie cu care să lupt, spuse. O pot căpăta pe a ta?

Rugh îl privi pe comandant ca şi cum ar fi fost nebun.

— În afară de mine şi de cel care o făureşte, sabia asta este atinsă de altcineva doar în dreptul tăişului. Dacă eşti înfrânt şi cade în țărână, este umilită. Se pleacă doar odată cu mine.

— Şi atunci cum mă voi lupta?

Uneori, ideile rigide ale arggerului îl scoteau din minți. Rugh refuza să înțeleagă că existau momente în care trebuie să fie mai maleabil.

— În luptă corp la corp, îl lămuri acesta.

— Ce uşurare! spuse ironic Dalikos.

Mulțimea începu să urle şi comandantul se răsuci. Adversarul ajunsese la câțiva paşi de el. Era cu aproape două capete mai înalt şi avea o condiție fizică mai bună. Omul avea experiență în confruntarea corp la corp, iar ultimele zile îl aduseseră într-o formă de excepție, dar nu se credea capabil să reziste în fața acelei maşini de luptă. Singura cale care-i rămânea o constituia viclenia.

— Există vreo regulă? îl întrebă pe Rugh.

— Nu.

Era tot ce trebuia să ştie. Luptătorii începură să se rotească în cerc, studiind punctele forte şi slabe ale adversarului. Arggerul era mai masiv decât Dalikos, dar avea suficientă minte încât să nu-l desconsidere. Urmărea intrigat poziția joasă adoptată de adversarul său, care-i permitea să atingă solul cu vârful degetelor. Se apropie încetul cu încetul. Când îi mai despărțeau doar doi paşi, omul scoase un strigăt înfiorător. Obținu efectul scontat – arggerul încremeni preț de o secundă. Comandantul profită de acel moment pentru a-i arunca țărână în ochiul larg deschis, apoi se repezi cu brațele în jurul lui. Avântul pe care şi-l luase îi permise să-l trântească la pământ. Uriaşul se scutură, zvârlindu-l la o parte.

Dădu să se ridice, dar reuşi abia la a treia încercare. Dalikos realiză că, deşi încercase doar să-şi deruteze adversarul cât să capete un avantaj mic, reuşise să-l orbească. Arggerul mergea precum un zombi, căutându-l. Se îndreptase însă în direcția greşită şi, în cele din urmă, se împiedică de unul dintre tovarăşii săi. Căzu grămadă pe jos.

— Lupți bine! spuse Rugh.

Dalikos îl privi şi dădu să spună ceva, dar un horcăit de agonie îl determină să se întoarcă spre tabăra adversarului său. Ştuhar stătea lângă trupul decapitat al arggerului orb, cu lama korettului acoperită de sânge.

Omul înghiți în sec.

— De ce?

— Este dezonorat. A trăi cu spectrul acestei ruşini este de nesuportat pentru el. E mai bine aşa.

Atunci când ceruse informații despre regulile luptei, omul uitase să se informeze despre evenimentele care o succedau. O făcu acum.

— E simplu, explică Rugh. Îl omori, îl despăgubesc pe Ştuhar. Dacă nu acceptă compensația, ne luptăm multă vreme. Un servitor de-al lui te ucide cu prima ocazie, unul de-al meu te răzbună şi tot aşa.

— Până când?

— Până când cădem la o înțelegere. Uneori, pentru asta e nevoie de un râu de sânge.

— Şi dacă ar fi fost invers? insistă Dalikos.

— În ceea ce priveşte onoarea ta, tu alegi. Eşti om, aşa încât tu decizi dacă îți iei viața sau nu. Dacă te omoară adversarul, Ştuhar trebuie să mă despăgubească. Dacă nu accept compensația, îl omorâm pe cel care te omoară, el e răzbunat şi aşa mai departe.

Ajunsese la un subiect asupra căruia Dalikos dorea să se edifice.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai considerat un însoțitor, nu un prizonier!

— Îți câştigi acest drept, spuse el neimpresionat.

— Dar de ce ai insistat să-mi apăr onoarea?

Rugh îl privi pe Dalikos cât putea de serios.

— Dacă eu te consider asistentul meu, aşa eşti, indiferent ce spun alții. Ce spun eu, e bun spus. Pe de altă parte, ştiu că Ştuhar e foarte orgolios şi nu pierde o ocazie ca asta.

— Dar ştiai că onoarea înseamnă altceva pentru mine.

Cneazul îl atinse pe om cu vârful aripii pe umăr, aşa cum o mai făcuse odată în încăperea lui din castel.

— Eşti un om înțelept, Dalikos şi acționezi cu înțelepciune.

Comandantul îşi scărpină bărbia. Abia atunci devenit conştient de rana de pe brațul stâng.

— Du-te să te speli, îl sfătui Rugh. Să mori dintr-o infecție este nedemn pentru un luptător ca tine.

Zâmbi, iar Dalikos făcu la fel. Se uită din nou grupul lui Ştuhar, care-i aducea un ultim omagiu tovarăşului mort.

— Rugh, întrebă, ce-mi este permis mie ca prizonier-asistent?

— Fă ceea ce trebuie să faci! Am încredere în alegerile tale.

Părea oarecum mândru, ca şi cum ghicea ce avea să urmeze. Dalikos se apropie de arggeri şi se opri în fața lui Ştuhar.

— Eu roagă tu păstrează cincizeci de hrull şi sac de brognol, îi spuse. Când noi ajunge pe domeniu Rugh, eu are grijă trimite încă două sute cincizeci de hrull şi alt cinci sac de brognol.

Ştuhar îl privi lung. După o vreme, grohăi şi spuse:

— E o învoială dreaptă şi înțeleaptă. Îmi pare rău că a fost nevoie de viața unuia dintre asistenții mei ca să înțeleg asta.

Îl atinse pe Dalikos cu vârful aripii, urmat de ceilalți arggeri din grup. Din acel moment, chiar şi cei mai înverşunați adversari ai lui Rugh îl acceptară pe Dalikos ca pe unul de-al lor. Mâncară împreună, băură împreună, iar

părerile lui fură ascultate cu atenție, chiar dacă unele dintre ele nu erau făcute pentru stilul lor de viață.

Multe probleme îşi găsiră rezolvarea în cadrul *Gnihtlei*. Se ajunse la acorduri în ceea ce privea anumite neînțelegeri legate de granițele teritoriale, unele dintre ele prin intermediul luptelor. Neguțătorii parafară contracte şi se trasă o nouă rută comercială. Piața liberă cerută de doi conducători de trib se dovedi o problemă revoluționară, care necesită mai multe zile de discuții. Cel mai greu de rezolvat părură anumite probleme sociale şi vechi rivalități, iar zilele unora dintre arggeri se sfârşiră în apărarea lucrurilor în care credeau.

Însă avură loc şi banchete, concursuri. Se spuseră vorbe de duh, poveşti – ultimele la adăpostul peşterilor şi la lumina torțelor. Participând la cele mai intime activități ale lor, la viața lor de zi cu zi, văzând ce-i preocupa şi cum vedeau viața, Dalikos înțelese cu adevărat ce însemna să fii argger.

Pe drumul de întoarcere, Rugh se închise în el, întunecat. Dalikos era chinuit de remuşcări. Felul în care-l tratase cneazul îi dovedise fără putință de tăgadă că-l judecase pripit la început. După standardele umane, Rugh era în continuare la fel de barbar, dar comandantul avusese ocazia să trăiască alături de el. Asta îl ajutase să treacă dincolo de diferențe.

Pe de altă parte, omul era în continuare susținătorul civilizației şi-i venea greu să-l trădeze pe Rugh-junior, al cărui ideal îl reprezenta un viitor luminos şi prosper.

Arggerii îşi îndepliniră îndatoririle la fel cum o făcuseră în drum spre *Gnihtla*, dar totul se desfăşură în linişte şi cu o urmă de tristeţe şi furie. Apoi, într-o zi, un curier sosi în tabără, informându-l pe cneaz că fiul său, Rugh – un râgâit – ocupase castelul. Eliberase oamenii şi luase legătura cu dolgrenii aflați în căutarea navei diplomatice pierdute, invitându-i la castel. Reuniunea de pe stația Melkior fusese mutată chiar în fieful lui Rugh – câtă ironie! – iar reprezentanții care soseau deja se pregăteau să semneze un tratat istoric.

Când îl văzu pe Rugh cum primeşte veştile, Dalikos înțelese tristețea care-l însoțise pe acesta de-a lungul întregii călătorii. Îşi dădu seama că ştiuse că acesta avea să fie cursul lucrurilor. Îşi urmase totuşi calea, păstrând tradiția pelerinajului la *Gnihtla*, lăsând totul în mâinile zeilor.

După ce-l puse la curent pe cneaz în legătură cu toate problemele, mesagerul fu poftit să mănânce şi să se odihnească. Rugh rămase singur o vreme, cu gândurile lui, aşa cum o făcuse deseori în ultimele zile. Trimise apoi după Dalikos.

— E timpul să pleci! Îți dau unul dintre servitorii mei să te ducă în siguranță la castel.

— Şi tu?

Vocea omului era gâtuită.

— Îi adun pe cei care-mi sunt loiali şi pornesc la atac.

— Nu vei avea nicio şansă, îl avertiză Dalikos.

— Posibil. Dar, dacă acestea sunt ultimele mele clipe, ele se petrec exact aşa cum trăiesc întreaga viață!

Omul îi atinse vârful aripii. Ar fi vrut să-i spună că se putea şi altfel. De îndată ce ar fi ajuns la castel, ar fi fost

repus în drepturi. Redevenit conducătorul misiunii diplomatice umane, cuvântul său ar fi avut din nou greutate şi era sigur că ar fi putut obține condiții decente pentru predarea lui Rugh. Îşi dădea seama, însă, cât de diferite erau noțiunile lui de decență față de cele ale lui Rugh – o problemă diplomatică pentru un om, una de onoare pentru un argger.

Dalikos se întrebă dacă n-ar fost firesc să rămână alături de cneaz. Să lupte împreună cu el, deoarece acum erau legați cu fire invizibile. Era, totuşi, o idee absurdă. Deşi Rugh îl ajutase – în felul său ciudat – să se amestece printre arggeri, asta se petrecuse pentru că omul îi câştigase respectul, fără însă a-şi abandona principiile. Iar acestea se băteau cap în cap cu ale cneazului.

— Nu uita promisiunea către Ştuhar, spuse Rugh în loc de bun rămas.

— Bineînțeles, îl asigură Dalikos.

Se despărțiră fără formalisme. Omul plecă împreună cu unul dintre arggeri. Ultima imagine care-i rămase în minte din tabără fu aceea a trupului cocârjat al cneazului adăstând pe o piatră, apăsat parcă de o povară prea mare.

Bătălia era pe sfârşite. Armata adunată de Rugh în atât de puține zile se dovedise insignifiantă față de cea a fiului său, mai ales că acesteia din urmă i se adăugaseră şi dolgrenii.

Deşi mulți îl avertizaseră în legătură cu pericolul la care se expunea, Dalikos insistase să stea într-o crăpătură din petretele stâncos, de unde putea observa întreg

câmpul de bătălie. Îmbrăcat în hainele sale de gală, privea zbaterile de agonie ale arggerilor loiali bătrânului, care luptau pentru ceea ce credeau până erau doborâți asemenea unor copaci năpădiți de prea mulți tăietori. Alături de mulți dintre ei lucrase, dormise şi mâncase în drum spre *Gnihtla*. Îi arătaseră respect. Acum, îi venea greu să se uit cum „ai lui" îi măcelăreau.

În cele din urmă, Rugh ajunse să fie singurul care mai stătea în picioare. Lupta ca un erou din legendele pe care i le povestise omului cu mult timp în urmă, omorând tot ce intra în raza korettului său. Avantajul lui – deşi probabil că nu-l conştientiza – era acela că dolgrenii nu-şi puteau folosi laserele în peşteră, deoarece riscau producerea unor surpări. Iar în lupta corp la corp, Rugh nu avea egal.

Curând, adversarii morți îl încadrau într-un cerc înalt de un metru şi jumătate. Rugh îşi construise o baricadă din cadavre, dar asta se dovedi fatal. Una dintre laturi se surpă în interior, prinzându-l sub ea. În clipa următoare, zece frânghii îi imobilizară brațele. Rugh se zbătu ca turbat în timp ce era scos şi legat fedeleş. Forța lui fără de seamăn aruncă la pământ câțiva dintre agresori, dar alții se repeziră să le ia locul, până când cneazul nu se mai putu mişca.

Lupta se terminase.

Dalikos coborî de unde se cocoțase şi se îndreptă spre grămada de cadavre, unde korettul lui Rugh zăcea acoperit de materie vâscoasă. Îl luă şi-l curăță, apoi îl ridică spre tavan şi-i studie lucrătura măiastră.

Comandantul se simți invadat de o putere fără seamăn şi abia atunci înțelese de ce Rugh refuzase să-i

înmâneze korettul cu ocazia confruntării de la *Gnihtla*. Era o armă creată pentru un erou şi menită să moară alături de acesta. Acum totul se terminase, dar sabia nu merita să se amestece cu celelalte, departe de stăpânul ei.

Cu korettul alături, Dalikos porni pe urmele grupului care-l capturase pe Rugh, pe care împotrivirea cneazului o făcea foarte anevoioasă. Când ajunse lângă el, le ordonă soldaților să se oprească. Autoritatea pe care i-o dădea rangul îi obligă pe soldații arggeri şi dolgreni să-l asculte.

Cneazul încetă şi el să se mai zbată. O vreme, îl privi în ochi pe Dalikos, fără a arăta bucurie sau tristețe. Nu scoase nicio vorbă, iar Dalikos îi respectă tăcerea, deşi – dacă i-ar fi cerut protecția – i-ar fi acordat-o fără să clipească.

Soldații se foiau nervoşi, dar nu îndrăzneau să comenteze nimic. Şi, când nimeni nu mai era suficient de concentrat ca să reacționeze în timp util, comandantul săltă korettul şi-i zbură lui Rugh capul dintr-o singură lovitură.

Sângele verde al cneazului îi împroşcă pe toți. Soldații rămăseseră încremeniți, incapabili să se decidă dacă trebuiau să-l aresteze pe Dalikos, ori să considere că rangul acestuia făcea ca gestul să nu-i privească. Niciunul dintre ei nu-i înțelegea reacția. Cel mai probabil bănuiau că avea de-a face cu o răzbunare.

Comandantului puțin îi păsa de asta. Aşeză cu grijă korettul pe trupul decapitat şi porni spre castel. Pentru prima dată în viața sa, uciderea cuiva îi adusese pace în suflet. Ştia că această crimă nu avea să-i bântuie visele,

pentru că fața care-l fixase în ultima clipă nu fusese îngrozită, ci plină de recunoştință.

În plus, acum negocierile se puteau desfăşura în linişte.

DRUMUL SPRE

Se spune că picturile ascund o lume a lor. Una în două dimensiuni.

Nu e ceva ciudat? Vreau să spun, iată-mă pe mine acum: stau în fața şevaletului şi privesc amestecătura asta de culori care aproape că sufocă pânza. Adică tot ce am pictat eu acolo să fie o lume distinctă, diferită de a noastră? Sună ca o spovedanie la un psihiatru.

Totuşi, e o idee interesantă. Adică, gândiți-vă: eu, Abraham Locke, pictor de mâna a treia, să creez o întreagă lume? Mai pecis: să fiu eu Zeul unei… unei… hai să-i zic civilizații? Sună bine. Da, dar ce te faci cu diferența de o dimensiune care o împiedică pe ea să-şi cunoască divinitatea, iar pe mine nu mă lasă să-mi ajut… hm… supuşii? De fapt o împiedică doar pe ea pentru că, uite, eu – în nemărginita-mi milostivire – îi mai colorez două dungi roşii, ca să vadă ce-i aia dragoste dumnezeiască.

Ha-ha-ha!

Hai gata, că deja am luat-o razna! Oricum, de mâine, "mult iubita" mea lume va aparține altcuiva. Şi sper că-mi va aduce măcar o ofrandă la viața ei – un preț bunicel care

va să zică! – şi-apoi ce-a mai fi cu ea şi pe unde-a mai ajunge, treaba ei. Eu o mai blagoslovesc doar cu o semnătură şi…

La naiba, ce-i asta?

Poftim, uite ce pățesc dacă visez toată ziua! Acum mi se năzare că-mi intră mâna în tablou şi…

Totuşi…

Chiar îmi intră în tablou!

Ciudat. Vreau să spun că eu acum trec de la trei dimensiuni la două şi nu simt nimic deosebit. Stau liniştit şi privesc cum rămân din mine doar lungimea şi lățimea. Sau lățimea şi înălțimea. Ori…

Ce-i cu deducțiile astea stupide?

…

Ce deducții?

…

La ce mă gândeam?

Stau şi mă chinuiesc să-mi dau seama ce mi-a trecut prin cap înainte să mă trezesc. Nu ajung la niciun rezultat. În fine – dacă era ceva important, o să-mi aduc aminte până la urmă.

…

O iau încetişor la pas prin şi mă îndrept spre. Merg o bucată bună fără a trece pe lângă, înconjurat de starea aceea de Negru a singurătății. Reuşesc să ajung la. Salut şi întreb pe unde o pot lua spre.

— Ah, bănuiesc că eşti cel mai puțin! mă priveşte din până în.

Întreb de unde ştie. Îmi zâmbeşte.

— Păi, e simplu: ceea ce e mai ştie unde se află ceea ce e mai puțin. Şi, cum ceea ce cauți era ultimul pe care-l cunoşteam – iar tu nu ştii unde e – înseamnă că eşti mai puțin decât.

Admir în tăcere logica perfectă. Probabil e o consecință a faptului că e mai decât mine. Îmi doresc să pot ajunge şi eu, vreodată, la o asemenea.

— Deci, încheie, ceea ce cauți se află spre.

Mulțumesc şi pornesc într-acolo. Nu ştiu de ce vreau neapărat să merg la, dar ceva din mine îmi spune că acolo voi afla ceva foarte important.

Deja şi eu sunt mai. Ştiu asta, pentru că într-o parte e deja ceva mai mult, iar în cealaltă mai puțin.

Curgerea inexorabilă a spațiului… Această dimensiune care ne face să pierim, care măreşte ce e într-o parte şi micşorează ce e în cealaltă, fără oprire. El e cel ce face diferența între mai puțin şi mai. Căci eu, fiind ultimul – deci cel mai puțin – am încă mult de trecut. Dar primul – cel mai – a parcurs deja destul spațiu. Sfârşitul lui este aproape.

Chiar mă întreb: oare, în afară de această a treia dimensiune, nu mai există şi altele?

Şirul gândurilor îmi este brutal întrerupt de. Încerc să mă feresc, dar se află tot mai aproape. Atunci o iau la fugă cât pot de repede prin, încercând să ajung la. Vine după mine, deci implicit spre, ceea ce nu poate decât să mă bucure. Aşa cred că voi reuşi să scap.

Ajung la şi fac o buclă. Din grabă, încercând să mă agațe înainte de a mă urca spre, se loveşte de. Eu sar

atunci în şi lovesc cu. Urlă de durere, dar nu mai poate face nimic. Despicat, se scufundă în.

Obosit, poposesc şi eu lângă, odihnindu-mă. Sunt multe pericole pe care – dacă aş putea stăpâni spațiul – le-aş îndepărta cât ai clipi. Aş putea scăpa oricând de, trecând peste el. Poate nici măcar n-aş mai muri.

Dar dacă şi spațiul este tributar unei alte dimensiuni? Iar aceea alteia? Aş mai rezolva ceva, oare, stăpânind spațiul?

Poate că da, poate că nu. Şi poate că nici nu voi afla vreodată. Deocamdată, tot ce am de făcut este să ajung la. Simt că acolo se va întâmpla Ceva.

Pornesc din nou. Sunt mult mai precaut, ca să nu mai fiu surprins de vreun. Poate data viitoare n-o să mai am norocul de a găsi în apropiere o care să mă salveze. Din când în când, întâlnesc câte un şi profit de ocazie ca să mai cer informații despre ceea ce vreau să găsesc. O parte dintre cei întâlniți mi-au spus că, într-adevăr, se pare că e Ceva la. Spun că acolo Şi-a lăsat Zeul Iubirea.

Merg deja de multă vreme. Am devenit tot mai. Dacă cele aflate de la ultima sunt adevărate, înseamnă că, în curând, trebuie să ajung la. Nu ştiu cum arată, dar mi-a spus că voi şti din prima clipă în care voi vedea.

Şi cred că..

De fapt sunt sigur. După atâta trudă, am ajuns, în sfârşit, la. Privesc cu nețărmurită uimire şi supunere. Este, într-adevăr, ceva nemaivăzut, care degajă Iubire.

Care este Iubire.

Privind, simt că Zeul a vrut să lase supuşilor Săi un semn al Iubirii şi grijii Lui nemăsurate. Mă las cuprins de

sentimentul divin, de starea aceea de Roşu care este acolo, dăruind Iubire. O absorb în sufletul meu şi mă las să plutesc în şi prin.

Oh, ce minunat este!

…

Deschid cu greu ochii, nevenindu-mi parcă să mai ies din starea de beatitudine care mă cuprinsese. Privesc mirat mâna care strânge condeiul, oprit din drumul pe care-l făcea în colțul tabloului. Confuz, închei aproape mecanic bucla literei "e" din "Locke". Ridic mâna nesigur şi privesc din nou. Culorile s-au uscat, pătrunzând în pânză, în afară de – ciudat! – cele două dungi roşii.

Cu toată străduința mea, nu reuşesc să-mi dau seama ce nu e în regulă. Deci: am făcut tabloul, am filozofat despre lumea bidimensională, am mai trasat două dungi roşii şi, când am început să mă semnez, am fost robit de acea magie. Pe urmă…

Nimic. Simt că ceva lipseşte, că undeva e rupt lanțul amintirilor. Dar nu-mi dau seama unde şi cum. Mai ciudat e însă faptul că privirea îmi cade mereu, fără voie, peste cele două dungi roşii care încă nu s-au uscat. Şi care – şopteşte ceva tainic din mine – nici nu se vor usca vreodată.

Ridic din umeri. Renunț să-mi mai pun întrebări şi scriu apăsat titlul tabloului: "Drumul spre".

De ce "Drumul spre"? Nu ştiu.

Dar simt că aşa trebuie să se numească.

BILIARDUL ORBILOR

E greu să scriu acum ce simt. Se spune că rolul blogurilor este de a-ți oglindi în el cele mai profunde trăiri. Ce rost ar avea – zic unii – să înşirui doar date seci?

Sunt şi alții care consideră că nu e bine să scrii la cald despre lucruri. Că e mai înțelept să le laşi să se decanteze în sufletul tău. Nu ştiu…

Deocamdată, cred că mă voi mulțumi să adun laolaltă frânturi din postările mele şi ale lui Ryan. Nu le voi lăsa data, pentru că timpul este irelevant. Voi încerca să le țes sub forma unei poveşti – chiar dacă uşor haotice, căci e greu de crezut că aceleaşi lucruri, relatate de doi oameni diferiți, se pot aduna într-un cadru coerent, fără fisuri.

Pe de altă parte, aşa este orice poveste de iubire – un amalgam de cioburi imperfecte menite să creeze laolaltă imaginea unei amintiri perfecte…

I

Cupola domului dă impresia de măreție. Dacă n-ar fi rămas la stadiul de machetă, cred că ar fi reprezentat o

încununare a muncii coloniştilor. Din păcate, condițiile sunt foarte dure şi orice activitate trebuie să se justifice printr-un rezultat pe măsură – partea artistică e redusă la un minim necesar, iar domul nu este neapărat util. Coloniştii au trăit bine-mersi în conglomeratul de locuințe legate unele de altele prin tuneluri etanşe, fără vreun contact vizual cu exteriorul în afara hublourilor amplasate din loc în loc.

— Mi-ar fi plăcut să mă plimb pe sub el! a comentat Clara, privind de la proiecția 3D la geamul securizat.

— Poate că va veni o zi în care nu va mai trebui să consumăm fiecare picătură de sudoare pentru a smulge ceva acestei planete, am filozofat eu.

Adevărul este că am sperat până în ultima clipă că proiectul va prinde viață. Am copiat proiecția 3D a cupolei şi am încercat să ajut pe cât puteam la căutarea de soluții utile, ieftine, pentru realizarea lui. N-a fost doar munca mea – toată gaşca şi-a dat concursul şi, până la data la care s-a întrunit comisia, am reuşit să reducem costurile aproape la jumătate.

Dar proiectul a fost respins, deoarece nu era considerat prioritar. Toți cei care am participat la el eram liberi să alocăm resurse proprii realizării lui, dar statul n-avea să se implice în nici un fel. Iar costul era – în ciuda eforturilor de a minimiza cheltuielile – mult prea mare pentru a ne putea face iluzii.

Am mângâiat-o pe Clara pe umăr. Visasem s-o iau de mână şi să ieşim din cutiile astea de conserve, pentru a ne plimba sub dom. O plimbare care să dea iluzia libertății, cu cerul întunecat deasupra, fără costumele de protecție şi

măştile de oxigen ce distrug orice tentativă de romantism desfăşurat sub lumina stelelor.

Dar suntem nevoiți să privim în continuare prin deschizătura dreptunghiulară a geamului securizat, ghicind constelațiile de pe cerul marțian din fracțiunile de grupuri stelare încadrate de rama sa.

— Acela e Pământul? a indicat Clara o stea mai strălucitoare.

Am privit încotro arătase.

— Nu, Pământul se vede abia la răsăritul Soarelui! i-am explicat. Steaua aceea este Jupiter. Poți s-o recunoşti după culoarea roşiatică şi după dimensiune.

— Aşa este, a aprobat ea. Pământul e Luceafărul de Dimineață, nu-i aşa? Un albastru sidefiu, ca de perlă…

S-a uitat la mine.

— Oare cum arată planeta noastră, privită de acolo?

Am zâmbit.

— Bănuiesc că aşa cum ne apare nouă Jupiter!

Am râs amândoi.

— Precum se vede – am concluzionat – toate planetele care se văd la apus sunt roşiatice!

Am cuprins-o în brațe şi am tras-o uşor spre mine.

— Iar aceasta este culoarea pasiunii, am insinuat.

Buzele ni s-au atins. Ne-am abandonat amândoi sentimentului de beatitudine şi ne-am strâns mai tare în brațe. Mâinile au început să se plimbe înfrigurate în susul şi în josul combinezoanelor, alternând mângâieri fugare cu apăsări pline de dorință.

Un fluierat sonor ne-a întrerupt brusc. Clara şi-a coborât privirea spre dispozitivul de la încheietură.

— E târziu. Trebuie să mă duc să-i culc pe Alec şi pe Maya…

Am aprobat. O vreme, niciunul dintre noi n-a fost în stare să-şi descleşteze braţele din jurul celuilalt. Ne-am privit ochi în ochi, sorbindu-ne din priviri, cu respiraţiile sacadate întretăindu-se.

Dispozitivul a piuit pentru a doua oară. Clara s-a smuls fără convingere din îmbrăţişarea mea.

— Ne vedem mâine, da? a şoptit.

Am încuviinţat şi ea m-a atins fugar cu buzele într-un sărut de despărţire. Şi-a aranjat apoi bagajul subsuoară, pornind în salturi mici spre una dintre uşile culoarului. Am urmărit-o din priviri până când a devenit o umbră în lumina difuză. Am închis dispozitivul deasupra căruia încă se mai rotea proiecţia 3D a cupolei şi l-am legat la centură.

Locuinţa mea se afla la un unghi aproximativ de 90 de grade faţă de a Clarei. În fapt, întregul oraş era un complex de locuinţe legate prin coridoare, asemenea unui stup gigantic. Estetica a fost lăsată deoparte, căci, pe măsură ce numărul locuitorilor sporea, o nouă locuinţă se adăuga în exteriorul oraşului, fiind apoi legată printr-o uşă tăiată între cele două structuri imediat ce totul era etanş. În fapt, unul dintre motivele pentru care proiectul cupolei a fost respins consta tocmai în limitarea pe care ar fi dat-o extinderii oraşului.

Nu mai era multă lume pe culoare la ora aceea şi n-am întâlnit nicio persoană cunoscută în drum spre casă. Doar când am ajuns în faţa uşii l-am salutat pe vecinul de

vizavi, ieşit să regleze ceva la lumina care clipea intermitent la intrare.

În camera principală se afla doar tata, butonând fără chef consola. Când a auzit uşa, a ridicat privirea şi a aruncat claviatura cât colo, semn că aşteptase compania cuiva. Probabil că se certase din nou cu mama. Nu-mi mai făceam griji din cauza asta – m-am învățat cu alternanța dintre perioadele de dulcegării şi cele indiferente, sau chiar războinice. Când eram mai mic, m-a afectat mult faptul că părinții mei aveau divergențe – violente uneori – dar, pe măsură ce am crescut, am sesizat că era un lucru obişnuit între oamenii căsătoriți de atâta vreme. M-am întrebat dacă între mine şi Clara aveau să apară asemenea rupturi după câțiva ani de conviețuire – asta, bineînțeles, dacă am fi ajuns la momentul în care să ne unim destinele.

Am aruncat dispozitivul de proiecție pe masa scundă din dreapta uşii de la intrare.

— Cupola? m-a interogat tata.

— Î-hâm! am încuviință, deranjat de subiect.

Tata a scos de sub canapea două doze de bere. Mi-a aruncat una şi mi-a făcut semn să mă aşez, apoi a desfăcut-o pe a lui.

— Îmi pare rău că a ieşit aşa! Îmi cunoşti părerile despre acest proiect, dar ai reuşit să mă molipseşti şi pe mine cu entuziasmul tău.

Am ridicat din umeri cu o indiferență simulată. Am deschis doza. Spuma albicioasă s-a precipitat prin orificiu.

— Ne-au felicitat pentru ideile pe care le-am avut şi pentru capacitatea de a stabili o modalitate de punere în

practică, dar ne-au sugerat să ne alăturăm proiectului Sera.

— Asta e un lucru bun! a încercat tata să-mi ridice moralul. Tot aveai nevoie de o sursă de venit, acum că fondurile pentru proiectul cupolei au fost tăiate.

Am luat o înghițitură de bere şi am zis, sarcastic:

— Desigur! Asta mi-am dorit să fac în viață – hidrocarburi hidrogenate de supra-seră pentru atmosfera marțiană!

Mă încăpățânam să privesc încruntat într-un punct situat undeva sub dulapul de pe peretele din fața mea.

— Dacă țin eu minte bine – a început tata pe un ton tărăgănat – când lucrai la proiectul cupolei erai entuziasmat de faptul că vei realiza ceva notabil.

A aşteptat un comentariu şi, cum nu l-am făcut, a continuat:

— Totuşi, ce poate fi mai notabil decât punerea bazelor unei atmosfere respirabile pe Marte?

Am izbucnit:

— Ce să zic! Voi ajuta la degazarea din sol a bioxidului de carbon pentru a creşte presiunea vaporilor de apă din atmosferă…

— Cunosc procesul! m-a întrerupt el, blând.

— Tată, efectul va consta într-o creştere a temperaturii medii planetare cu aproximativ 50 de grade Celsius în câțiva zeci de ani! Voi fi mort până atunci!

— Probabil că da, dar rezultatul va fi notabil! Chiar mai notabil – dacă îmi e permisă folosirea unei asemenea exprimări – decât domul pe care doreai să-l realizezi până acum.

Am pufnit.

— Mda, „notabil”… Chiar presupunând că – aşa cum o demonstrează calculele – presiunea atmosferică va ajunge la o treime din cea optimă şi vom reuşi să modificăm raportul oxigen-azot, tot vom avea nevoie de măşti respiratorii!

— Dar vom scăpa de costumele de protecție, m-a atenționat tata. Vom admira stelele fără niciun intermediar între ele şi ochii noştri!

— Ce să zic! Eram tot mai sarcastic: Vom sta de mână şi vom privi stelele. Unde este romantismul…

— Unui sărut? Văzând că am căscat ochii, şocat, tata a zâmbit: Nu trebuie să te ruşinezi, este normal să gândeşti aşa la vârsta ta.

Am preferat să-mi ascund bulversarea în bere.

— Încearcă totuşi să priveşti problema holistic: va fi un mare pas înainte. Apoi, cu răbdare, se va putea realiza un plan de împădurire a zonelor tropicale şi, mai târziu, a celor temperate, astfel încât oxigenul eliberat de plante să facă cu adevărat respirabilă atmosfera.

— Cât va lua asta?

— Multe generații, probabil. Dar, pentru a se ajunge la asta, este nevoie de nişte fraieri care să se apuce la un moment dat de treabă…

Poanta m-a făcut să zâmbesc.

— Crede-mă că şi acesta va fi un rezultat notabil!

Am dat din cap, nu foarte convins.

— Cu toate astea, adrenalina e puternică la vârsta ta. Bănuiesc că ai prefera să te îndepărtezi de priveliştea

oraşului pe care l-ai fi putut acoperi cu o cupolă! Cel puțin pentru o vreme.

A făcut o pauză şi a mai luat o gură de bere.

— Am vorbit cu un prieten de-al meu care are un proiect interesant. Vine să ia cina cu noi mâine seară. Poate te ajută el în vreun fel.

S-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

— Dar acum e târziu şi cred că ar fi mai bine să ne culcăm.

A pornit cu paşi târşiți spre dormitor, lăsându-mă să-mi termin băutura. S-a mai răsucit o dată, înainte să dispară dincolo de uşă.

— Invit-o şi pe Clara, dacă vrei! Cred că ne-am simți bine să cinăm împreună.

II

— Ştii foarte bine că nu pot sta seara târziu! te-am dojenit blând, iar tu ai dat din cap şi ai ridicat din umeri, ca un copil.

Uneori mă exasperezi cu incapacitatea ta de a înțelege că, oricât de mult te-aş iubi, Alec şi Maya depind de mine. Sunt a doua lor mamă, reazemul de care se agață de când lumea li s-a întors cu susul în jos. Trebuie să fiu mereu acolo pentru ei, să le dau impresia că schimbarea e mai puțin crudă decât pare.

Tu, la rândul tău, eşti sprijinul meu. Şi ştiu că, în adâncul sufletului, ai înțeles deja că – aşa cum am acum

grijă de ei, voi avea de tine şi de copiii noştri, în anii care vor urma.

— Tata a insistat să vii, ai spus.

Of, Ryan, cum nu reuşeşti să fii atent la înțelesul vorbelor tale! Ai vrea să fiu a ta, dar preferi să te ascunzi în spatele unor exprimări plate, reci – de parcă te-ai teme să-ți recunoşti sentimentele.

— Să înțeleg că, din partea ta, puteam foarte bine să merg pe Deimos!

Am încercat să nu par ironică şi am îndulcit vorbele cu un zâmbit şăgalnic. Te cunosc bine, dragul meu! Cuvintele şi gesturile mele te-au făcut să înțelegi mesajul. Ai plecat ruşinat capul.

— Nu asta am vrut să spun, ai mormăit în barbă.

Ți-am ciufulit în joacă părul sârmos. Ți-am prins apoi fața dragă în palme şi te-am tras la pieptul meu. Îmi place să te simt acolo, lipit de sâni, ca pe un copil.

— Te iubesc, Clara! mi-am şoptit.

Ți-am simțit încordarea. Te temeai că m-ai supărat cu vorbele aruncate neatent. La cum te ştiu, te gândeai probabil cum să mă împaci, ce să spui ca să nu strici şi mai rău lucrurile. Of! Cum de nu puteți voi, băieții, să vă dați seama care vorbe rănesc şi care alină?

Te-am îndepărtat de piept şi am privit în ochii aceia căprui, care m-au cucerit de prima oară când i-am văzut. Te-am ciupit uşor de obraji.

— Şi eu te iubesc, prostuțule! Doar nu crezi că m-am supărat…

— Ştiu şi eu? ai mormăit timid, fără a fi convins dacă puteai răsufla uşurat sau nu.

Nu m-am putut abține să nu mă joc cu tine. Am comentat, retoric:

— Of-of, ce mă fac eu cu băieții ăştia! Toți se comportă la fel…

Am spus ultima propoziție cu un aer exasperat, dându-mi ochii peste cap. Ai prins repede poanta şi ai intrat în joc.

— Care toți?

Ai încercat să pari gelos. Ai fost aşa de amuzant, încât am izbucnit în râs.

— Acum suntem chit!

Ne-am strâns puternic în brațe. În spatele nostru, hubloul dreptunghiular lăsa să se vadă pânza întunericului brăzdată de proiecția puzderiei de stele. Privirile ni s-au întors spre acel peisaj, ca şi cum ar fi fost chemate de un glas tainic.

III

Ceilalți erau deja la masă când am intrat. Am salutat scurt. M-am scuzat pentru întârziere şi m-am repezit în baie ca să mă spăl pe mâini.

— Clara n-a venit? mi-a domolit graba tata.

— N-a putut. Trebuie să stea cu ăia mici.

Am dat din mâini a neputință şi m-am răsucit pe călcâie, continuându-mi drumul.

— Prietena lui? l-am auzit pe oaspete interogându-i pe ai mei.

— Da! O fată de treabă, a comentat mama. Păcat că a avut aşa un ghinion – a rămas orfană acum vreo trei ani.

— Oh, ce tragedie!

— Cred că-i cunoşteai pe ai ei, a intervenit tata. Pe el, cel puțin. Era un geolog mustăcios care avea un defect de mers. Şchiopăta puțin de piciorul stâng…

O vreme a fost linişte; cred că oaspetele îşi răscolea amintirile

— Zabreviev! a spus el, iar tata a mormăit aprobator. Îl ştiu, cum să nu! Era bun tipul; şi avea o frumusețe de nevastă… mamă-mamă!

— Clara îi seamănă.

— Mda…, a mormăit oaspetele. Au murit când s-a surpat mina de la Ciotu' Înalt.

— Aveau trei copii: Clara de patrusprezece ani şi încă doi mai mici, Alec şi Maya! a început mama să povestească. Autoritățile au încercat să-i în grijă, dar fata n-a acceptat; acum e ca o a doua mamă pentru ei. A renunțat la studii şi şi-a luat o slujbă la serele hidroponice, ca să-i poată creşte.

Am reintrat în cameră. La un gest discret al mamei au tăcut. Mereu se comportau aşa, de parcă s-ar fi temut că m-ar fi rănit subiectul.

— Profesorul Elisson, mi l-a prezentat tata pe oaspete.

Am dat mâna.

— Nu cred că mă mai ții minte, a zâmbit el. Ultima oară când te-am văzut de-abia ajungeai cu bărbia deasupra tăbliei mesei!

Am râs cu toții, apoi ne-am aşezat. Mama ne-a umplut farfuriile cu mâncare.

— Aud că ai lucrat la proiectul cupolei, a aruncat profesorul între două înghițituri.

— Nu prea-i place să se deschidă subiectul ăsta! mi-a sărit tata în ajutor.

Mă deranja teribil când ai mei încercau să mă protejeze şi să mă cocoloşească, de parcă aş fi fost de porțelan.

— Mai bine povesteşte-i despre proiectul tău! l-a împuns tata pe oaspete.

După ce a înfulecat flămând o bucată mare de carne, profesorul Elisson s-a lăsat pe spate şi a mestecat satisfăcut, într-un gest care dovedea că vrea să capteze atenția. A pleoscăit de câteva ori, curățându-şi măselele, apoi a început să peroreze:

— E vorba despre exploatarea asteroizilor. Împreună cu încă doi colegi am reuşit să întocmim un proiect care a trecut de aprobările necesare şi acum se află în stadiul de pre-lansare. După ce rezolvăm toate problemele tehnice, sper să primim aprobarea finală şi să trecem chiar la realizarea lui faptică.

— Mi se pare costisitor, a comentat mama.

— Aparent. În realitate, comparând costurile cu veniturile, în scurt timp după lansare va deveni mai profitabil decât multe activități marțiene derulate la ora actuală.

— Şi ce vreți să exploatați?

Părinții mei alimentau discuția cu intenția vizibilă de a o duce până la punctul în care să-mi stârnească interesul.

— În primul rând metale, a venit răspunsul.

— Metale?

— Da. Gândiți-vă că un asteroid de tipul piatră-fier, care se află în al doilea inel numărând de la Marte, conține milioane de tone de fier, nichel, cobalt şi elemente din grupa platinei.

L-am privit uimiți toți trei.

— Nu e o exagerare?

— Deloc! Studiul tuturor mostrelor de asteroizi la care am avut acces a dus la acest rezultat, care coincide cu calculele prezente în documentele provenite de pe Pământ. Mai gândiți-vă apoi că primul inel conține asteroizi bogați în metale şi silicați şi veți avea imaginea completă a profitului pe care proiectul nostru îl poate aduce.

— Cu condiția să nu fie exagerate cheltuielile de exploatare, am comentat eu.

— Nicidecum; asteroizii conțin mult carbon şi oxigen. Cu ajutorul reacțiilor chimice ale oxidului de carbon putem separa elementele.

Mama a plesnit încântată din palme.

— Acesta este, într-adevăr, un proiect grandios! Nu cred că pot exista temeri legate de potențiala lui respingere…

Profesorul s-a schimonosit, ascunzându-şi fața în spatele paharului.

— Nu e chiar aşa! a admis el, cu jumătate de gură. Proiectul se prezintă cum vi l-am expus eu pe scurt. Însă, în faza pre-lansării, trebuie să rezolvăm câteva probleme mai prozaice – gen mijloace de propulsie, sisteme de menținere a vieții şi alte amănunte fără de care totul va rămâne la stadiul de vis.

S-a răsucit spre mine, apoi şi-a pus palma lată pe antebraţul meu.

— Şi sper ca tu să ne ajuţi în acest stadiu al problemei.

Trebuie să recunosc că mi-a stârnit interesul.

IV

— Mi-a fost dor de tine! ţi-am spus, sărindu-ţi de gât.

În aceste câteva cuvinte erau adunate luni întregi rămase nerostite. Zile şi nopţi în care, în spatele ochilor închişi, vedeam chipul tău. În care derulam mesajele primite de la tine, trecându-mi degetele prin proiecţia tridimensională de pe birou. Vorbe de dor, rostite în şoaptă atunci când mă puneam să dorm, după ce-i culcam pe Alec şi Maya – strângând în braţe perna şi-nchipuindu-mi că erai tu.

M-ai strâns în braţe cu dragoste, topindu-mi toate temerile, închizând rănile sângerând de dor ale sufletului. Îmi amintesc cum îmi tresălta inima de bucurie de fiecare dată când mă apelai, cum îmi doream să-ţi sărut fruntea, obrajii, gura… De data aceasta te aveam în faţa mea, în carne şi oase – îţi simţeam căldura trupului, mirosul pielii, gustul buzelor. Am profitat de fiecare clipă în care mă puteam hrăni cu fiinţa ta.

Atât de mult mă învăţasem cu amăgirea holograMelor, încât abia târziu am îndrăznit să dau glas durerii din suflet – cu teama ca nu cumva să alunge vraja, iar eu să mă trezesc strângând din nou aerul în braţe.

— Mi-a fost greu să te ştiu departe atâta vreme…

— Plângi, ai observat.

Mi-am şters, grăbită, obrajii uzi.

— De bucurie.

Mi-am ascuns faţa în curbura umărului tău.

— Of, prostuţo, prostuţo! mi-ai spus, mângâindu-mă tandru pe păr. Ai văzut că te-am apelat cât am putut de des!

— Ştiu. Şi m-am bucurat enorm de fiecare dată. Te-am strâns mai tare: Dar acum mă bucur că eşti aici.

Nu ţi-am spus că faţa veselă pe care o vedeai de fiecare dată era doar o mască. Că eram, într-adevăr, fericită că te văd – dar că, în sinea mea, sufeream să te ştiu departe. Şi că, abia după ce terminam de vorbit, îmi lăsam lacrimile să exprime durerea nerostită.

Ţi-ai împletit degetele cu ale mele.

— Uite, în seara asta sunt doar al tău. Stau cu tine cât vrei!

— Ştii – ţi-am atras atenţia – eu încă mai trebuie să-i culc pe Alec şi Maya la o anumită oră. Dar după aceea putem petrece o noapte întreagă împreună…

Ţi-am simţit imediat crisparea.

— Nu ştiu dacă ar mei ar fi chiar de acord, ai spus cu glas neutru.

Recunosc că, în clipa aceea, m-am înfuriat. Am făcut dragoste de atâtea ori, ai tăi mă lăudau pentru modul în care ţineam singură familia în spate… Ştiu că mama ta e exagerată – iar tatăl tău îi cânta în strună – dar prea se comportă ca habotnicii ăia religioşi de modă veche, care şi-au făcut propria colonie pe cealaltă faţă a lui Marte. În

ziua de azi, e de-a dreptul hilar să spui că nu rămâi peste noapte pentru că nu sunt de acord părinții. Dacă nu te-aș cunoaşte mai bine, aș putea crede că vrei, de fapt, să-mi dai papucii.

— Eşti destul de mare acum, nu crezi? am răbufnit. Pleci în alt oraş să lucrezi la un proiect, dar nu poți să-ți trăieşti viața cum vrei?

Când te-am văzut cum te foieşti, încurcat, am devenit şi mai urâcioasă.

— Te-ar omorî dacă ai dormi o noapte la mine? am întrebat cu amărăciune în glas.

— N-nu! ai admis cu jumătate de gură. Dar nu le-ar cădea bine…

Asta e, de fapt, diferența majoră dintre noi. Modul în care mă comport eu cu frații mei ar trebui să-ți arate câtă grijă voi avea de tine. Tu îți pui părinții mai presus de mine – frizând chiar ridicolul – iar asta mă face să am îndoieli că mă voi putea baza cu adevărat pe tine mai încolo. Nu ți-am cerut să-i părăseşti, ci doar să-mi acorzi şi mie câteva momente după luni întregi de singurătate!

Dar mi-am dat seama după chipul tău că erai incapabil să vezi lucrurile în profunzime. Am renunțat. N-avea rost să consum puținele momente petrecute împreună. Întotdeauna m-a înnebunit figura aia de animal bătut, care habar n-are ce s-a întâmplat de fapt şi nici ce ar trebui să facă. Doar stă, amărât, aşteptând să treacă furtuna. Uneori îmi vine să te pocnesc când te văd aşa bătut în cap! Dar ştiu de la Elma şi Dray că aşa sunt şi prietenii lor. Văd şi la Alec unele semne. Oare n-o să reuşiți niciodată să vă maturizați, să învățați să gândiți?

Clipele se scurgeau fără ca tu să găseşti vreo portiță de scăpare din ceea ce – pentru tine – era o capcană. Tot eu am detensionat atmosfera, schimbând subiectul.

— Povesteşte-mi cum merge munca la proiect!

Parcă am apăsat pe un buton. Exact cum mă aşteptam, ai simțit că ai ajuns din nou în elementul tău. Ai redevenit sigur pe tine, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, şi – în timp ce ne plimbam prin parc – mi-ai povestit entuziasmat tot ce ai făcut. Erau aceleaşi lucruri pe care mi le-ai mai spus şi în discuțiile virtuale, dar te-am lăsat să te desfăşori, povestindu-le iar şi iar, încercând să-mi arăți cât de grozav eşti. Ştiu că asta te ajută să te simți bine. Şi, dacă tu te simți astfel, vei fi grijuliu cu mine – chiar dacă nu în toate modurile pe care mi le-aş dori. Dar, oricum, cel mai mult îmi doresc să te văd pe tine fericit.

— Să ştii că ne-ar prinde bine ajutorul tău acolo, ai încheiat.

Tipic. Ți-am dat un deget, iar tu încercai să iei toată mâna. Am fost un pic ironică atunci când am răspuns, dar nu cred că ai sesizat.

— Şi cam ce legătură există între mineritul asteroizilor şi serele hidroponice?

— Trebuie să reducem cât mai mult costurile, pentru a fi siguri că vom trece de aprobarea lansării proiectului. Aşa că, dacă am reuşi să constituim o colonie în Centura Asteroizilor, am realiza economii importante.

Ți-am făcut semn spre o bancă. După ce ne-am aşezat, ai continuat cu explicațiile:

— În situația actuală, problema se prezintă în felul următor: o navă cu echipaj uman, cu tot calabalâcul de

facilități aferente – care toacă o mulțime de bani – şi cu echipamentele de minerit necesare porneşte de pe Marte spre Centura Asteroizilor, exploatează zăcământul, încarcă produsele şi revine pe Marte. Ajunsă aici descarcă totul, se utilează din nou cu tot ce este necesar pentru menținerea vieții şi o ia de la capăt. Cum ți se pare?

— Costisitor în ultimul hal! am admis. N-o să primiți niciodată aprobare pentru aşa ceva!

— Varianta de îmbunătățire A, ai ridicat tu degetul arătător. Există mai multe navete care vin pe rând, lucrează şi pleacă, astfel încât să nu existe „goluri de producție". Ceea ce înseamnă…

Ai lăsat fraza în aer, aşteptându-mă pe mine să continui. M-am gândit puțin, apoi am răspuns:

— Cheltuieli deloc mai mici, dar o eficientizare a muncii, în sensul că şi veniturile vor avea un cuantum demn de luat în seamă.

— Corect! m-ai lăudat. Din păcate, cheltuielile vor creşte exponențial şi – chiar dacă vom avea o curbă similară a veniturilor care, în timp, va asigura o balanță profitabilă – nimeni nu va fi dispus să bage atâtea fonduri la început în ideea că „va veni ziua aceea". De acord?

M-a amuzat stilul tău profesoral. Şi, ca de obicei, entuziasmul cu care povesteşti despre ceva care te pasionează s-a dovedit contagios. Am intrat în joc.

— De acord!

— Varianta de îmbunătățire B!

Fără să-ți dai seama, ai ridicat degetul mijlociu. Nu m-am putut abține şi am izbucnit în râs. Când vine vorba

despre tine, un gest aşa mărunt ca acesta poate părea o adevărată blasfemie. Dacă ar mai fi fost şi altcineva de față, urechile ți s-ar fi înroşit, cu siguranță. Aşa, ai râs împreună cu mine, apoi ai continuat.

— Varianta B sună astfel: se realizează o colonie în Centura Asteroizilor. Mineralele se exploatează, se depozitează şi sunt încărcate pe navete obişnuite, cu pilot automat, care le transportă pe Marte. Apoi se întorc. Navetele de transport, neavând echipaj uman la bord, sunt scutite de tot muntele de facilități aferente care, aşa cum ți-am mai zis, necesită enorm de mulți bani.

— Tot rămâne o investiție inițială importantă! ți-am atras atenția. Fondurile de pornire ale unei colonii nu sunt deloc neglijabile, iar oamenii trebuie duşi până acolo cu aceleaşi nave „dotate cu facilitățile aferente" pe care tu le blamezi!

— Aşa este! Dar, după această investiție inițială, costurile vor scădea drastic, iar curba veniturilor o va depăşi fără probleme. Nu crezi?

Întotdeauna mi-a plăcut că m-ai considerat egala ta din punct de vedere intelectual. Mă provocai să analizez lucrurile şi asta am făcut.

— Ca să revenim de unde am plecat, orice colonie are nevoie de sere pentru a-şi asigura necesarul de hrană.

Am trecut rapid într-o stare defensivă, privindu-te printre gene. Simțeam o capcană.

— Să înțeleg că, dacă proiectul va fi aprobat, vei merge să construieşti colonia şi să te stabileşti acolo?

— Nu… De ce?

Păreai nedumerit. Asta m-a făcut să mă relaxez, înțelegând că lucrurile erau în ordine. Mai mult, am folosit prilejul pentru a te împunge în joacă.

— Aaaa, acum înțeleg! Vrei să mă trimiți pe mine acolo, ca să scapi!

Confuzia de pe fața ta arăta că – undeva – pornise un semnal de alarmă care te avertiza că ai ajuns iar în acel labirint din care nu cunoşteai scăparea. Mi-aş fi dorit să te las să te perpeleşti puțin – sincer, o meritai! – dar mi-a fost milă de tine.

— Ce nu pricepi? Doar tu ai spus că vrei să mă duc să am grijă de serele coloniei, nu?

Te-ai luminat la față, uşurat.

— Alambicată mai e mintea femeilor! te-ai lamentat. Nu vreau să te trimit nicăieri, fată dragă! O avea cine să se ocupe de serele de pe colonie când va fi să fie puse la punct!

Dacă ai pricepe măcar a suta parte din cum e mintea noastră, relația ar merge ca unsă! Ți-am cerut să-mi explici cum era cu acele colonii.

— Pe asteroizi se găsesc carbon, oxigen şi hidrogen, elemente despre care ştim amândoi că sunt vitale pentru agricultură. Problema este dată de raritatea azotului şi de faptul că lumina solară este prea slabă.

— Se poate produce artificial, ți-am atras atenția.

— Da, aşa este. Dar, ia gândeşte-te, cam de câtă energie luminoasă au nevoie plantele ca să se dezvolte?

— Foarte multă!

— Şi cum crezi că se va putea obține, ținând cont de dezideratul pe care ți l-am prezentat la început: cheltuieli cât mai mici?

— Acum tu vrei ca totul să fie bun şi ieftin! E nevoie să mai lăsați de la voi unde e cazul!

— Atunci ne puteam lua adio de la proiect.

Am înțeles unde băteai.

— Vrei să lucrez la soluționarea problemei…

— Î-hâm.

Nu, dragul meu, mintea noastră e mult mai puțin alambicată decât a voastră! Ți-a trebuit aproape o oră ca să-mi arăți că ți-e dor de mine, că mă doreşti alături ca să lucrăm împreună! Cred că m-am uitat la tine cu acea privire drăgăstoasă pe care le-o arunc Mayei şi lui Alec, apoi ți-am aranjat o şuviță rebelă de păr de pe frunte.

— Spre deosebire de alții – am subliniat eu ultimul cuvânt – eu aş face orice ca să fiu alături de persoana iubită. Problema este ce fac cu Alec şi cu…

— A-a-a! ai sărit tu. Uite cine vorbeşte!

Am început să râd.

— Ce-am zis?

— Da-da, lasă, lasă! Cât scandal mi-ai făcut tu mie înainte că-mi conduc acțiunile după alții şi acum, când vine vorba despre tine, o dai cotită!

M-ai luat pe sus şi ai început să mă gâdili. Abia atunci, în sfârşit, ai lăsat complet garda jos. Am început să ne sărutăm şi am sperat, până în clipa când a sunat alarma, că aveai să te răzgândeşti şi să vii la mine.

Am sperat.

V

— Ai venit?

Tata a ridicat ochii pe deasupra ramei ochelarilor, mirat.

— Cum adică „am venit”?

M-am aruncat pe canapea şi mi-am pus mâinile sub cap. Tata a coborît din nou privirea spre hologrma la care lucra.

— Credeam că stai la Clara peste noapte.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim?!? am articulat cu greu.

Ochii albaştri m-au fixat din nou pe deasupra ramei nichelate.

— Am spus că am crezut că rămâi…

— Am înțeles ce-ai spus! l-am întrerupt. Dar nu mă aşteptam ca tu să…

Tata şi-a dat ochelarii jos de pe nas.

— Adică ce vrei să spui, că sunt un încuiat?

— Nici vorbă! am gesticulat, agitat. Doar că tu… mama…

Nu-mi găseam cu nici un chip cuvintele. Tata şi-a sprijinit bărbia în pumn şi m-a privit cam cum s-ar fi uitat la un extraterestru.

— Din câte ştiu eu – dar e posibil să mă înşel – nu te-ai călugărit. Aşa că, doar dacă nu suferi de o întârziere în dezvoltarea biologică, hormonii ar trebui să alerge prin tine ca vagonetele într-o mină!

M-am roşit ca un rac.

— Sau tu încă mai crezi povestea cu îngeraşul care te-a adus la noi în casă? Dacă vrei, am nişte materiale care te-ar putea ajuta…

— Tată! Nu cred că e cazul să intrăm în amănunte!

— Aşa speram şi eu. Atunci, care e problema?

M-am scărpinat în cap, încurcat.

— Mă aşteptam ca tu şi cu mama să aveţii ceva obiecţii referitor la eventualitatea rămânerii mele la Clara peste noapte.

— Ei, dacă ar fi după maică-ta, poate că nici la cincizeci de ani n-ar fi prea indicat să fii în altă parte decât lângă ea! a admis tata. Totuşi este timpul să începi să-ţi vezi de viaţa ta.

Profesorul Elisson îmi spusese că voia să discute cu ai mei despre modul în care mă tratau.

— Oricărui părinte îi vine greu să accepte momentul în care copilul trebuia lăsat să-şi ia zborul! îmi spusese el, punându-mi cu căldură mâna pe umăr

Se părea că făcuse ceea ce promisese. Mai mult decât atât, avusese succes. I-am mulţumit în gând.

Tata m-a bătut cu palma pe coapsă.

— Dar mai bine povesteşte-mi despre proiect. Merge?

— Merge, am aprobat. Acum ne chinuim cu sistemul de propulsie.

— Şi de ce anume „vă chinuiţi”?

A luat un fursec, apoi mi-a întins platoul. Am luat între degete trei bucăţi, pe care le-am îndesat în gură.

— Păi ştii şi tu cât de costisitori sunt combustibilii moderni, am mormăit printre clefăituri.

— N-aţi găsit o alternativă?

— Lucrăm la asta, l-am informat. Cea mai bună variantă pare naveta nucleotermică: are un reactor nuclear cu miez masiv pentru încălzirea la temperaturi foarte mari a unui lichid, pe care îl evacuază apoi sub formă de gaz printr-un ajutaj.

— Cunosc modelul, a data tata din cap. Se foloseşte şi pe Marte, dar nu ştiu dacă impusul dobândit e suficient de mare pentru viteze apreciabile, aşa cum e nevoie în spațiu.

— Este suficient pentru a ne plimba în interiorul inelelor, am admis.

— Şi ce lichid intenționați să folosiți? Apă?

— Cel mai probabil. Gheața este foarte frecventă printre asteroizi.

— Dar tu nu eşti mulțumit cu soluția aceasta, a intuit tata.

Am mai îndesat în gură două fursecuri, apoi am ridicat din umeri a neputință.

— Mă ştii doar – mereu vreau să duc lucrurile la limita posibilităților.

— Şi ce anume te nemulțumeşte în cazul acesta? Viteza? Costurile? Echipamentele necesare?

— Aş prefera un aparat cu o autonomie cât mai mare față de capriciile „sponsorilor". Vreau cheltuieli de exploatare reduse.

— Înțeleg. Păi, din câte cunosc eu, a existat un proiect pe tema asta. N-a fost aprobat la vremea lui, dar bănuiesc că mai există în biblioteca publică. Mă mir că Elisson nu s-a gândit la el – doar a fost propus de un bun prieten de familie al tatălui său. În fine, ideea nu era în întregime a

lui… Garborov – parcă aşa îl chema – sau Gabrier, a extrapolat cercetări care datează de pe vremea când oamenii nu plecaseră de pe Pământ.

— Despre ce este vorba? m-am interesat.

— Despre vela magnetică. În linii mari, îmi amintesc că proiectul propunea folosirea de supraconductori de temperaturi înalte pentru a crea un câmp magnetic puternic care să devieze vântul solar, deplasând astfel naveta.

M-am gândit puțin la teoria expusă, apoi am comentat, îngândurat:

— N-ar fi mai simplu să se realizeze un captator pentru ionii de hidrogen din spațiu pe care să-i folosească drept combustibil pentru un motor ionic? Un fel de reactor Bussard? Ar fi mult mai economicos!

Tata a zâmbit.

— De la asta a pornit teoria velei magnetice. E, într-adevăr, soluția cea mai la îndemână. dar – dacă ai pune totul pe calculator – ai vedea că forța de frânare pe care captatorul tău ar genera-o în spațiu ar fi mai mare decât tracțiunea pe care o pot produce motoarele ionice.

— Am înțeles. Şi de ce a fost respins proiectul? Nu era fezabil?

— Bănuiesc că putea suferi îmbunătățiri, dar, teoretic, era ok. Însă își dovedea utilitatea doar într-o eventuală călătorie spațială, ceea ce nu apărea în planuri pe atunci, cum nu e cazul nici acum. În plus, Garborov sau Gabrier, cum l-o fi chemat, a reuşit să stabilească prin calcule că viteza dezvoltată ar fi fost de vreo 250 km/s… Un vehicul cam încet pentru o călătorie pe distanțe mari.

— Aşa este, am aprobat. M-am gândit un pic, apoi am comentat: Chiar şi împingând totul spre ideal, vela magnetică este strâns legată de viteza vântului solar, aşa că n-ar putea depăşi dublul acestei valori. Păcat, căci ideea este bună şi, mai ales, economicoasă…

— Totuşi, pentru un proiect de mai mică anvergură, cum e al vostru, cred că e o soluție demnă de luat în calcul.

VI

Azi s-au împlinit două sute şaptesprezece zile de când am făcut ultima oară dragoste. Cu una mai mult decât data la care te-am strâns ultima oară în braţe.

Nu credeam că lucrurile vor merge în direcția asta. Adică… lucrăm împreună, aşa cum ți-ai dorit. Cum mi-am dorit şi eu. Doar că nu aşa cum mi-am imaginat.

Nu-i puteam lăsa pe Alec şi Maya, ca să te urmez. Mi-ai spus că nici nu te gândeai la aşa ceva. Din păcate, nu te-ai gândit nici cum să-i aduci într-o localitate fără facilități pentru îngrijirea copiilor. M-ai asigurat că se va rezolva problema asta. Până atunci, ai făcut în aşa fel încât să pot colabora la proiect de la distanță.

M-am mulțumit şi cu asta, deşi s-a dovedit – din nou! – că nu era ce speram. Am ajuns să interacționăm mult mai des, intersectându-ne de mai multe ori în cadrul aceleiaşi zile – dar, cumva, ție a ajuns să ți se pară că asta ar fi suficient. Orele pe care le petreceam la fiecare două,

trei seri în discuții intime, spunându-ne cât ne e de dor, s-au scurtat la jumătăți de oră, o dată pe săptămână.

— Ştii totul, doar vorbim atât de des! mi-ai spus când ți-am atras atenția asupra acestui lucru.

Da, dragul meu, ştiu totul. Dar pe mine nu mă interesează neapărat să ştiu, ci să te simt lângă mine, aproape – chiar şi separați de distanțele acestea despre care comunicarea virtuală ne dă iluzia că n-ar fi.

Şi, dacă tot am ajuns aici, îmi lipseşte şi prezența ta. Ştiu că nu înțelegi termenul de „prezență". Da, putem face sex în mediul virtual – dar e doar atât: sex. O masturbare într-un cadru care ne pare suficient de aproape de realitate încât să ne putem păcăli.

Însă eu, dragul meu, eu vreau să te simt apăsându-mă cu greutatea ta. Vreau să te simt pe tine în mine, nu nu-ştiu-ce-dispozitiv. Să-ți simt răsuflarea fierbinte. Să mă cuibăresc în brațele tale atunci când dorm. Să-ți ascult respirația liniştită, care să-mi spună că totul e în ordine, că nimic nu mi se poate întâmpla. Să-ți sărut dimineața chipul cârpit de somn şi să-ți pregătesc la micul dejun ceva ce ştiu că-ți place. Să ştiu că, uneori, pot merge la culcare când sunt ruptă de oboseală, pentru că vei avea tu grijă de Alec şi Maya – jucându-te cu ei şi făcându-i să râdă, aşa cum te pricepi atât de bine!

Ştii… parcă s-a rupt ceva în mine atunci când m-ai anunțat că nu mai trebuie să ne batem capul cu rezolvarea mutării mele acolo. Mi-ai relatat, extaziat, că Pământul a semnat un tratat cu Marte, prin care îi oferă fonduri pentru începerea exploatării asteroizilor.

— Vom pleca în Centura Asteroizilor, Clara! ai exultat.

Ce să-ți fi spus? Că, dacă n-ai reuşit să rezolvi problema relocării pe Marte, nu puteam avea încredere în tine că aveai s-o faci când venea vorba despre înființarea unei colonii spațiale în care până şi supraviețuirea adulților punea probleme? Nu erai în dispoziția potrivită să mă asculți, aşa că am mimat că mă bucur alături de tine. N-am vrut să-ți stric ziua.

M-am gândit s-o fac cu altă ocazie, în care să încerc să te iau de departe, ca să te ajut să înțelegi. Din păcate, a venit frustrarea şi furia, atunci când Pământul v-a informat că nu finanța proiecte, ci doar exploatarea în sine.

— Ei dau bani pentru acoperiş! ai răbufnit. Nu-i interesează cine şi dacă a făcut vreo fundație…

Am încercat să te încurajez. Oricât de mult mă durea ceea ce era între noi, nu suportam să te văd suferind pentru că visul tău se îndepărta.

— Luați legătura cu autoritățile locale. Poate vor oferi ele restul de fonduri.

— Aşa spune şi profesorul Elisson. El e convins că ai noştri vor aprecia posibilitatea de a face economii în exploatarea asteroizilor. Însă… eu nu prea îi împărăşesc optimisul.

Ai fost atât de supărat, încât nici nu m-ai sărutat de noapte bună – virtual, desigur! – atunci când am încheiat convorbirea. Ştiu, probabil că – dacă ți-aş spune asta – mi-ai reproşa că mă leg de lucruri irelevante, că fac din țânțar armăsar. Poate că aşa e. Dar vezi tu, Ryan, viața nu

e un proiect în care trebuie să ajungem la „ceva", la un final grandios.

Nu. Ea e un drum – de cele mai multe ori monoton – pe care sunt presărate firimituri de fericire. Cu cât culegem mai multe, cu atât călătoria ne va părea mai uşoară şi ne vom simți mai împliniți la capătul ei. Un capăt care nu e cu surle şi trâmbițe, ci o stingere tăcută, discretă.

Simt cum îmi aluneci printre degete, ca apa, prelingându-te departe…

Am dorit să te văd ajuns independent, să te rupi de obediența cu care ascultai de ai tăi. Dar de ce te rupi şi de mine, iubitule?

Ştiu. Dacă ai citi aceste rânduri, mi-ai spune că nu e adevărat. Dar eu simt, Ryan… Sunt femeie şi simt. Iar asta mă face să înnebunesc…

VII

Când profesorul Elisson a zbierat, ne-am speriat cu toții. Nu eram obişnuiți cu asemenea manifestări din partea lui.

— M-am săturat de toată birocrația asta idioată!

Un recipient a zburat pe deasupra capetelor tuturor, zdrobindu-se de perete. Profesorul, transfigurat, cu părul răvăşit şi ochii bulbucați, cu fața congestionată şi hainele în neorânduială, s-a încleştat de spătarul unui scaun cu o mână, în timp ce cu cealaltă gesticula furibund.

— Am obținut autonomie de zbor, am creat o structură de bază pentru înființarea unei colonii, am rentabilizat

la maxim sistemul de exploatare şi toate astea pentru ce? Pentru ce? a urlat.

În clipa aceea m-am temut să nu facă un atac cerebral, sau un infarct.

— Le-am oferit soluția pe tavă şi ce răspuns am primit? „Ne pare rău, noi oricum primim acei bani de la pământeni, aşa că nu câştigăm nimic dacă realizăm economii. Dacă îl considerați un proiect bun, implementați-l ca să mergeți în Centură, folosind aceste fonduri."

— Am avut ghinion, a mormăit Hurban.

— Ghinion? Asta se cheamă idioțenie!

După izbucnirea de furie, încăperea devenise tăcută ca un mormânt.

— Orice am face, nu ne putem pune cu maşinăriile economice! a observat Daria.

— Ba da!

În privirea profesorului a apărut o lucire care nu era departe de demență. Toți am aşteptat cu sufletul la gură.

— Facem exact cum ni s-a spus. Folosim toți banii pe care-i avem ca să implementăm proiectul. Apoi accesăm fondurile şi trimitem în spațiu o navă cu echipaj, dincolo de Centura Asteroizilor, departe de această societate bolnavă! Doar banii contează pentru ei? Le luăm banii şi plecăm!

Ne-am privit nehotărâți, incapabili să decidem dacă era cazul să-l luăm în serios, ori să râdem. Dar minutele treceau şi nimic din gesturile profesorului nu vădea că ar fi fost vorba de o glumă.

Primul care a comentat a fost McCullough.

— Sunt multe impedimente la realizarea unui asemenea proiect, profesore.

A început să ridice câte un deget pentru fiecare problemă pe care o enumera.

— Trebuie să asigurăm un mediu de viață pe navă, astfel încât să existe un ciclu care să permită supraviețuirea noastră pe termen lung. Trebuie să căutăm o destinație. Dacă vom merge aiurea prin cosmos vom ajunge în câțiva ani nebuni în toată regula…

Profesorul nu l-a lăsat să termine, ci l-a întrerupt cu un gest autoritar.

— Problema supraviețuirii pe durata călătoriei o putem rezolva într-un mod foarte simplu: criogenie.

— Asta e o utopie! au răbufnit câțiva.

— De ce? s-a înverşunat profesorul.

Paula a încercat să tempereze spiritele.

— Trei sferturi din corpul uman e compus din apă, care – la zero grade Celsius – îşi măreşte volumul cu 9% şi se transformă în cristale. Acestea sunt nocive pentru organism. Ar exista varianta crionizării lente, dar acest proces determină celulele să piardă apa din compoziție şi, în cele din urmă, să se resoarbă în ele însele. Congelarea rapidă – pe de altă parte – duce la sfărâmarea celulei…

— Nu şi dacă se foloseşte o soluție antigel! a avertizat profesorul Elisson.

— Teoretic! a subliniat Paula.

— Noi vom dovedi că se poate şi practic!

Privirile noastre s-au îndreptat spre podea.

— Să nu-mi spuneți că nu v-ați săturat de viața de aici! Suntem cu toții nişte roboței care-şi fac treaba de

mecanisme mărunte într-un imens dispozitiv birocratic. Avem şansa de a încerca să o luăm de la capăt altundeva, rupți complet de acest sistem cancerigen!

— Altundeva?

— Da; departe de tot ceea ce înseamnă sistemul solar.

— Dar o călătorie de o asemenea amploare ar lua enorm de mulți ani. Chiar şi cu noi criogenați, nu cred că uzura navei va permite străbaterea unor distanțe atât de mari.

— Sau aveți în plan folosirea „banalelor" găuri-de-vierme? am comentat eu, uşor ironic.

— Nu ştiu metoda. Important este să fie o poartă stelară.

Întrebarea care a venit era una de bun simț.

— Şi unde estimați că se află cea mai apropiată „poartă stelară"?

— În norul Oort. În arhive am găsit referințe despre o sondă dispărută în urmă cu câțiva ani.

— Cu multe sonde s-a pierdut legătura de-a lungul tim…

— Nu! s-a înverşunat profesorul. Cu sonda aceasta nu s-a pierdut legătura. Ea a descoperit un obiect necunoscut şi a început să-l exploreze. Apoi, dintr-o dată, a dispărut.

— Adică s-a pierdut legătura, a rămas Marc pe poziții.

— N-am auzit până acum despre aşa ceva, am comentat şi eu.

— Nu existau bani pentru un nou proiect, aşa încât informația a fost clasată. E disponibilă în arhive, unde am

dat de ea. Ani de zile am căutat coordonatele porții, pornind de la influențele asupra obiectelor din jur. Dacă ultimele mele calcule sunt corecte, cred că ştiu unde se află. Vom merge la ea.

— Şi de acolo?

— Nu contează. Oriunde. Vom explora universul şi, dacă urmaşii noştri se vor întoarce vreodată, vor putea shimba lumea cu ceea ce vor fi învățat.

Am pufnit în râs.

— Parcă am fi nişte orbi care vor să joace biliard. Bănuim că ar fi bile pe masă şi dăm cu tacul, fără a avea habar pe unde sunt…

Remarca mea a stârnit hohote de râs.

Pe mine nu m-a făcut să râd, Ryan. Deşi sunt de acord cu remarca ta, chiar dacă din altă perspectivă. Viața în sine este un biliard al orbilor. Habar n-avem în ce bilă lovim şi în ce gaură va alege să intre, până la urmă.

Nu ştii că, după ce ați plecat de pe Marte ca să vă duceți la îndeplinire visul nebun, au început anchetele. Că toți colaboratorii voştri externi – printre care mă număram şi eu – au fost interogați, considerându-se că au complotat la o posibilă acțiune teroristă.

Bineînțeles, Alec şi Maya mi-au fost luați, iar eu mi-am pierdut serviciul. Nu ştiu cum mă voi descurca fără ei, din ce voi trăi… Sper totuşi să fiu achitată, până la urmă, deoarece n-am nicio vină. Şi, după ce se va întâmpla asta, voi găsi eu ceva de lucru şi mă voi lupta pentru a căpăta din nou custodia lor.

Nu ştiu unde ați plecat – dacă vânați o himeră sau chiar e ceva real în toată nebunia voastră. Încă n-am avut ocazia să

discut cu astrofizicieni, ca să mă lămuresc. Am căpătat doar acces la postările tale, pe care a trebuit să le confrunt. Inclusiv cea de pe urmă, pe care n-ai făcut-o publică pe blog, ci ai păstrat-o sub formă de ciornă pe terminal.

Dar ştii ce mă doare mai mult, Ryan? Nu tot calvarul prin care trec acum. Sper să fiu suficient de puternică – şi voi fi, pentru Alec şi Maya. Nu mă doar nici faptul că nu mi-ai spus despre intenţiile voastre, că m-ai minţit cu seninătate în ultimele noastre discuţii – ba chiar ai încercat să-mi dai sepranţe că vom construi împreună o fermă în Centura Asteroizilor. Pot înţelege. Nu doreai să dai în vileag planul vostru, pentru ca nu cumva autorităţile să intre pe fir şi să-l zădărnicească. Şi ştiai că nu te-aş fi urmat.

Nu sufăr că nu ţi-ai luat rămas bun. Mint – sufăr, dar înţeleg şi motivul acestui gest.

Mă doare însă că n-am văzut nicăieri în ultima ta înregistrare – aceea pe care n-ai mai postat-o – că te-ai fi gândit la mine. Pe terminalul tău nu exista niciun mesaj în care să văd că te durea sufletul că mă părăseşti, că te întrebi ce va fi cu mine. Că eşti în dilemă dacă să pleci în aventura după care tânjea atât sufletul tău, sau să te întorci în braţele mele.

Nu trebuia mare lucru. Era de ajuns şi un ultim mesaj cu „Te iubesc, Clara!" Aş fi suferit ca o disperată, dar aş fi înţeles. Aşa însă…

Sper să găseşti acolo, printre stele – oriunde vei fi ajuns – fericirea pe care o căutai…

DARUL DIVIN
(balada lui Vhenn)

Din neguri apăruse acolo, nenumită – urgie mare, clocot, uriaşii-nspăimântând. Din cer se pogorâse – din alte lumi venită – şi glăsui spre oameni, pământul frământând:

— Alegeți-l pe-acela ce poate să mă-nfrunte! Iar de nu vreți aceasta, curând vă veți căi…

S-au adunat uriaşii din câmpuri, de la munte. S-au dus la focul sacru, ce poate-a-i sfătui. Au stat o zi şi-o noapte, dar n-au putut alege. Atunci Morenne – vraciul – s-a ridicat şi-a spus:

— E rău dacă acuma nu vrem a ne-nțelege! Eu zic ca Vhenn, viteazul, să mearg-acolo sus. Ridică stânci în brațe, aleargă precum vântul, iar gându-i este ager şi-i drept, neprihănit. E înghețat la suflet şi mare-i e curajul… E falnic ca un rege, de nimeni biruit!

Au stat atunci pe gânduri, căci Vhenn era un zeu şi de erai cu dânsul scăpai chiar şi din foc. Doar Tuk – pismaşul – singur, i-a pus pe loc gând rău:

— Să plece! zis-a. Nu vrem pe altu-n al lui loc!

Vhenn mândru-atuncea spuse:

— Aşa să fie dară! Sunt cel mai bun şi drept e ca eu să plec… Mă duc!

— Norocul să-ți surâdă, viteazule! strigară.

Şi toți plângeau în urmă-i, afară doar de Tuk.

S-a dus Vhenn spre vârtejul ce se căsca din ceruri, s-a aşezat alături. O clipă l-a privit. A strâns în mâini măciuca ce-l apăra de duhuri, şi-a adunat puterea şi-n el s-a azvârlit.

Erau acolo turnuri semețe şi ciudate, într-un tărâm aparte, un colț de Paradis. A zămislit Eterul câte un fiu în toate şi pentru toți tărâmul părea precum un vis.

Din turnul său viteazul privea mirat în juru-i, căci toți stăteau în mediul în care-au fost a fi. Ceva diform şi negru, ce-avea doar ochi pe trupu-i; necunoscuți din plasmă, ce n-ai fi zis că-s vii; erau ființe-nalte, țepoşi cu trupul roată, în aburi stând, ori apă, sau viețuind în stea. Iar Vhenn privea la monştri, dar s-a oprit deodată – căci printre ei, departe, el a zărit ceva. Ceva divin ce nu poți în vorbe a descrie, căci nu era ființă, eter, neant sau stea. Şi n-avea doar o formă, dar n-avea nici o mie, iar vocea-i era susur, lumină, catifea. A sufletului gheață i se topi pe dată şi-o vrajă îi cuprinse a trupului mişcare…

Dar peste tot o voce – nici gravă, nici cântată – se coborî deodată şi zise, tunătoare:

— Cu toții sunteți fiii creați de-a mea putere, eu sunt al vostru tată, ce v-am făcut să fiți. Gândiți-vă un lucru să-mi cereți, fiecare, pentru ai voştri semeni – neantul să-l

răzbiți. Căci va veni urgie, dar cei ce ştiu a cere o vor răzbi… Weéne, eşti primul care ia…

Iar liniştea, ce totul luase-n stăpânire, o frânse-ncet weéanul, spunându-şi vrerea sa:

— Aş vrea ca viața noastră să nu mai stea clădită doar între două stele, ci între trei! grăi.

— Aşa să fie-atuncea, dorința e-mplinită! Iar tu, mean puternic, ce ai a glăsui?

— De s-ar putea ca apa să treacă şi prin soare, nu doar prin piatra arsă! rosti meanu-ncet.

— E bine, spuse tatăl. Iar tu, trufaşă krare, ce iei pentru-ai tăi semeni, de vrei să ții piept?

Şi mulți doriră multe, iar ce au vrut ei luară… Dar vai de-aceia care cereau ceva pripit! Căci tatăl lor făcut-a ce-au zis ei prima oară şi ce-au cerut pe urmă n-a mai îndeplinit…

— Dar tu, tu, pământene, ce ai a-mi cere? zise.

Vhenn se gândi o clipă, apoi se ridică.

— Doresc acea ființă făcută doar din vise ce m-a vrăjit cu totul… În turnu-acela stă!

— E vrerea ta? Eşti sigur? Nu spune-acestea-n pripă. Nu cere pentru tine, ci pentru-ai tăi tu ia…

— Sunt sigur, zise omul. Am vrut din prima clipă. Cu-această frumusețe, neantu-om înfrunta.

— Dar eu nu voi acestea! ființa minunată grăi spre adunare, sclipind precum o stea. Sunt fariană mândră şi nu-i voi sta plecată… E-un monstru ce-mi repugnă, eu nu voi a-l urma!

— Nu ți-o pot da, vezi bine, căci nu e-n a ei vrere! Nu poți avea un lucru ce alțiia-ar întrista. Gândeşte-te, deci, bine şi altceva îmi cere, dar ține cont că graba întotdeauna-i rea!

Dar pe viteaz cu totul îl doborâse dorul, iar din ce spuse tatăl nimic nu auzi. Nu mai gândi nimica – în hău îşi frânse zborul, iar trupul său se duse şi pulberi deveni.

Iar fariana plânse:

— Am fost necugetată! Fă, tată, o minune, încearcă să-l învii…

El strânse-acele pulberi ce Vhenn au fost odată, le împărți în două şi, molcom, glăsui:

— Făcu greşeală mare! Dar… fie a lui vrere – în loc să fie unul, voi face-acuma doi.

— Şi eu voi fi o parte, căci ast-a vrut a-ți cere – ca el să-mpartă viața cu mine mai apoi…

— Şi-ai tăi? grăi iar tatăl. Îi laşi ca să se stingă?

— Cu ei ne leag-acuma, aceasta este vrerea! Ei – curajoşi, puternici, cătând mereu să-nvingă, noi – frumusețea vieții, să le-alinăm durerea. Să-i ajutăm atuncea când n-or putea răzbate, să nu mai fie singuri, că-n doi e mai uşor…

Iar tatăl luă atuncea din pulbere o parte, suflă pe ea şi scoase viteazul muritor. Ci Vhenn era acuma mai mic decât fusese, dar fala şi puterea nu i-au slăbit deloc. Apoi luă fariana şi-n ce rămase-o puse, suflă asupra dânsei, un om făcând în loc. Era ca Vhenn făptura – dar gingaşă, frumoasă, cu suflet de lumină, cu vorbă-mbătătoare. Căci de sub masca ceea, ce-a zis că-i monstruoasă, grăia tot fariana, mereu strălucioare.

Plecar-apoi cu toții de unde se-adunară,
Iar Vhenn cu-a sa pereche Pământul l-au chemat.
Cătar-un loc feeric, acolo se-aşezară
Şi mii de ani de-atuncea urgia-au aşteptat.

TRILOGIE

I. BUFONUL

Bine-ați venit la mine, o, gentilomi şi doamne!
Mă-nclin în fața voastră şi vreau să vă salut!
Am colindat prin lume şi ierni şi veri şi toamne,
Prea multe auzit-am; prea multe am văzut.

Eu sunt bufonul care de toate râde-n lume
Şi vă poftesc cu mine, aici, să chefuiți.
Doriți ca de la mine s-aflați ceva anume?
Poftiți, vă dau cuvântul! Nu vreau să vă sfiiți…

De vreți să ştiți ce-i viața vă spun: „– Singurătate!"
E gol tot locu-alături şi soarele-a pălit.
Nu credeți asta, tineri cu suflete-nfocate?
În câțiva ani de-acuma vedea-veți – n-am mințit.

Acum credeți că totul e în culori frumoase,
Găsiți plăcerea-n viață în orişice minut.
Acestea la o vreme părea-vor plicticoase,
Veți fi sătui de lucrul ce îl veți fi făcut.

Dar beți, mâncați friptura ce rumenă vă-mbie!
Nu vă gândiți la rele, la cele ce v-am zis!
Iar cin' mai vrea de-acuma ce-i viața ca să ştie
E prost, nebun sau geniu şi merită închis!

Ce-i inima? Poveste, minciună gogonată!
Nu ştie nici să râdă, nici plânsul n-a-nvățat.
E doar o mică floare ce zace sfărâmată,
Ce – cu mult timp în urmă – privirea a-ncântat.

Se zice că iubirea care din ea răsare
E-un sentiment fantastic, ceva ne-nchipuit!
Poate c-a fost odată această întâmplare…
Acum însă-i pierdută şi nu e de găsit.

Dar ce-i cu voi dragi prieteni, de ce-ați tăcut cu toții?
Ori vinul nu vă place, ori muzica e rea?
De inimă vă pasă?! Lăsați s-o fure hoții!
O-nlocuiți c-o piatră şi ați scăpat de ea!

M-ați întrebat ce-i omul? O pană scămoşată
Ce-a luat durerea-n brațe şi-n sine s-a închis,
Ca astfel fericirea să n-o afle vreodată,
Să nu poată să facă tot ce-a văzut în vis.

Se plânge de ce vede, de cercul ce-l sugrumă
— Națiuni, religii, datini, canoane şi tipare –
Iar fericirea vieții socoate că-i o glumă,
Căci a creat în juru-i doar jale şi-ntristare.

Sunt mii de lucruri – toate făcute să te-mbie:
Sunt flori, sunt pomi cu păsări, ori munți cu văi şi râuri.
Priviți, vă rog, natura: e fragedă, e vie!
Iar noi ne trecem timpul punând vieții brâuri…

Sau… aruncați natura! Priviți puțin spre ceruri:
Sunt mii de aştri-acolo – cu toții-avem o stea.
Dar tot ce-aud e: „– Doamne, aveai atâtea lucruri!
De ce-ai distrus din toate chiar biata steaua mea?"

Aşa vă plângeți, oameni, de parcă nu există
Nimic frumos în viață, doar lacrimi şi suspine!
Voi v-ați creat în jururi o lume pesimistă
Şi-i învățați pe alții că doar aşa e bine…

Plecați! Lăsați speranța, tăiați-vă gâtlejul!
Vă spânzurați de-o cracă! În ape vă-necați!
Căci în curând veni-va şi moartea cu vârtejul
Şi n-aveți nici o şansă ca să vă mai salvați!

S-a stins demult tumultul ce împânzea castelul.
Pustiul bântuieşte pe-a pietrelor răceală…
Doar pe terasă-n noapte, afară, stă bufonul
Pictat cu alb pe chipu-i, cu haina sa de gală.

Ce s-a-ntâmplat cu tine, de ai lovit în oameni
Şi i-ai făcut să fugă ca de-un ciumat hidos?
Tu râsete, nu spaimă, în ei aveai să sameni!
Ce ai făcut? De unde acel coşmar l-ai scos?

„– De unde-am scos coşmarul? Priveşte”, îmi răspunse.
„În jur nu vezi vreo față, doar măşti cu false chipuri
Ce sub a lor sculptură au mii de lacrimi strânse.
E un spectacol jalnic, ce are-actori – rebuturi.

Atuncea stai o clipă şi te întrebi ce-i bine,
Iar ei zic despre tine că eşti nebun sihastru
Şi doar copiii fragezi mai vin atunci la tine,
Căci ei mai ştiu că viața nu e coşmar, ci astru!

Pentru ei viața nu e canon, tipar şi luptă,
Nu e o tragedie, un cerc de suferinți…
Dar nu vor trece multe şi-a lor visare, ruptă,
Va fi făcută dogmă de-ai lor iubiți părinți!

M-am săturat de-acestea, de jocul de-a realul,
De lupta pentru mâine cu dragostea în plic!
Nu vreau să merg spre moarte având cu mine valul,
Să duc cu mine lacrimi şi-n sufletu-mi nimic!

Cei ce doresc să moară s-o facă! Putrezească!
Trăiască în mizerii, în ceea ce-au creat!
Eu plec acum din lumea aceasta «pământească»,
Căci în ea, pentru suflet, nimica n-am aflat!”

Aşa grăi bufonul şi o porni în lume,
Dorind ca să găsească tărâmul lui pierdut.
A-mprăştiat în oameni înțelepciuni şi glume,
Dar cu a lui visare nu ştiu ce-a mai făcut.

II. PAZNICUL GRĂDINII DE PIATRĂ

Merg. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

Nisipul scârțâie sub tălpi. Singurul zgomot pe care-l pot auzi în afara respirației mele obosite.

Merg. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

Aş vrea să pot uita tot coşmarul. Să deschid ochii şi să răsuflu uşurat. Să râd.

Să râd?

Mă privesc în oglinda prăfuită întrebându-mă dacă buzele arse, gura cu colțurile lăsate – împietrite în obrajii uscați şi imobili – se vor mai putea vreodată întinde într-un cât de palid zâmbet.

Încerc s-o fac. E grotesc. Mai bine merg în continuare.

Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

Nu e vis. Toată această Apocalipsă e reală. Un cer negru ca tăciunele noaptea, cenuşiu-lăptos ziua. Un sol ars, crăpat, acoperit pe alocuri cu un nisip roşiatic. Aici – locuri părăsite, ruine. Acolo – resturi carbonizate. Viață fără vlagă.

Mai precis non-viață.

O urmă de plantă târâtoare. Doi şobolani năpârliți şi schilozi fugărindu-se în umbra unei stânci roase de ploaia acidă.

Da. Ploaie acidă. Să vezi picăturile vorace biciuind pământul, să-ți umpli plămânii cu duhoarea aceea de sulf,

să auzi sfârâiturile acidului care loveşte în rafale solul, să-ți simți pielea muşcată de ploaie, carnea sfâşiată tot mai adânc. Un picur care năvăleşte dinspre epidermă spre oase.

Corpul meu are destule urme ale acestei torturi.

Am obosit. Nu mai merg. Picior lângă picior. Stau, stau, stau…

Înghit două comprimate. E singura hrană pe care mi-o pot permite, pe care stomacul meu o poate accepta. Deşi, în definitiv, mai contează ce mănânc? Oricum mor încet, secundă cu secundă, odată cu praful acesta radioactiv care mi se infiltrează prin toți porii.

Mă duc lângă o grămadă de moloz şi mă uşurez. Elimin din mine toxine – totuşi, urina mea e cel mai curat lichid care există pe suprafața Terrei la ora actuală.

Puah!

Îmi vine să vomit.

Merg din nou. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

Ajung lângă o stâncă şi mă opresc.

Mă aşez. Un picior peste celălalt. Stau, stau, stau…

Solul ars şi uscat mă împunge cu duritatea lui aspră. Aerul puturos adastă în jurul meu, începțoşându-mi întreaga simțire. Pârâul din apropiere îşi susură înfundat nămolul, îmbibând atmosfera cu mirosu-i fetid.

Mă îmbrățişează cu dragostea omenirii.

Iar eu, înduioşat de această tandrețe satanică, scot pensula şi încep să pictez.

Pământul se întinde înainte. Brun-închis, acea culoare tare şi rece, dar totuşi atât de liniştitoare. Brun-închis cu reflexii negre, căci negrul reprezintă misterul – şi ce altceva decât mister ascunde pământul în sânul său nemuritor şi abisal? Misterul vieţii, căci din ţărână ne-am născut şi în ţărână ne întoarcem. Misterul celor ce sunt, căci din pulberi se înalţă totul şi în pulberi se transformă când sună ceasul. El, care e în afara spaţiului, dar care a fost împărţit în spaţii mici şi mari de minţi nebune, care mai apoi s-au luptat să-şi muşte una alteia întinderile a ceva ce n-are întindere. El, cel aflat în afara timpului, dar fost silit să vadă nimicnicia curgerii timpului unora care au crezut că pot pune pecetea trecutului şi viitorului pe ceva ce nu are decât prezent. Pământul moale, asemeni unei mângâieri duioase în prag de dimineaţă, sfărâmându-se în palmă într-o infinitate de entităţi unice şi, totodată, fără individualitate. Pământul umed de sub pasul obosit, cu mirosul lui de viaţă fericită şi veşnică.

Într-o parte, curge pârâul. Apă strecurată prin pânza eternităţii, picătură cu picătură. Şi, totuşi, cine vede picătura? Totul nu e decât o curgere indivizibilă, fragmentată înăuntrul său în miliarde de sclipiri de o clipă. Vezi picătura şi, în aceeaşi clipă, vezi întreaga curgere. Apa, cu susurul ei mereu acelaşi – dătător de speranţă – şi niciodată altfel, căci ea nu ştie că bucuria trebuie să fie însoţită şi de tristeţe. Apa, cu răceala ei prelingându-se prin trup ca un fior neliniştit şi dătător de energie, bucurându-se cu toată fiinţa că este şi arcuindu-şi tendoanele îngheţate, vibrânde, doar spre acest înţeles. Apa limpede, cristalină, precum oglinda sufletului unui nou-născut, arătându-se tuturor în deplinătatea existenţei ei. Şi, totuşi, cine are curajul să o înfrunte?

Sus se află cerul. Idealul în multitudinea-i de chipuri, căci cerul e perfecțiunea şi, cu toate acestea, el nu e niciodată acelaşi. Aerul, scuturându-şi parfumul peste tot în jurul şi în interiorul ființării. Aerul, tremurând sub atingerea caldă şi plină de grijă a razelor de soare, arcuindu-se în vălătuci de nori pe care tot el îi mână cu puterea-i tandră şi distrugătoare din zare în zare. Cerul azuriu, hipnotic. Cerul înnorat, ploios, adunând tot răul din sine şi răbufnind, purificându-se. Cerul nopții, negru, sculptat cu stele, închizându-te în imensitatea conştiinței a ceea ce eşti. Răsăritul de soare, ca bucurie a fiecărei noi clipe, a prezentului. Soarele ieşind dintre nori, ca dovadă a izbânzii în purificare. Apusul de soare, cu binecuvântarea lui de culori, dând la sfârşit tot ce are mai bun căci e mereu mulțumit de ceea ce a fost şi ştie că, întotdeauna, va exista un mâine. Curcubeul, uniunea omului cu divinitatea. Aurora boreală, capătul şi mereu începutul unui altceva. O infinitate de existențe cu o infinitate de forme şi, totuşi, un singur Ego: aerul.

Aerul, pământul, apa – treimea universală, cadrul pe care se sprijină întregul. Ce conține întregul.

Şi, pornit din ființa mea, focul – al patrulea element – cel făcut să dea tuturor naştere şi să le mistuie în purificare pe toate, pentru a le da apoi din nou suflul vieții.

Pictez cum creşte iarba. Verde, un verde crud, plin de sevă. Moale. Un pat al somnului naturii. Apoi un copac, care strânge în rădăcinile-i viguroase inima pământului şi creşte drept, plin de vlagă, până-şi atinge frunzele şi fructele pârguite desprinse din petalele catifelate ale florilor, din încătuşarea protectoare a mugurilor.

O floare îşi desface cupola argintie în soare, colorând totul cu parfumul ei. Trupul mândru al copacului şi veşmântul firav

al florii se contopesc, dând naştere pe câmpul înverzit. Ciuperci ruşinoase cu umbreluțe, muşchi adormiți în drumul spre înalturi, tufişuri încâlcite scuturându-şi scaieții, liane zăpăcite împleticindu-şi paşii…

Dar încă mai lipseşte ceva.

Atunci pictez trilul unei păsări. O insectă îşi scârțâie preocupată graba, iar un animal îşi geme grav satisfacția existenței. Din apele străvezii, peştii cu platoşe argintate îşi strigă tăcerea spre lume.

Peste toată această binecuvântare vine noaptea. Freamătul se stinge în somnul fără griji. Doar eu adorm îndurerat, căci ştiu că mâine – când soarele va încerca din nou să străpungă cerul lăptos – totul va fi dispărut.

Un sărut răcoros poposeşte pe obrazul meu, trezindu-mă din visurile întunecate care-mi brăzdează somnul. Deschid ochii. Privirea mi se pierde în coroana regală a unui copac. Picăturile de rouă îmi ling tălpile obosite, alunecând prin iarba deasă. Simt din nou acel sărut. Înțeleg că este vântul, strecurându-se şăgalnic peste poiană.

Mă ridic încet, uitându-mă nedumerit în jur. Nu-mi vine să cred. Puțin mai departe pârâul îşi cântă eternul său refren lipsit de griji.

N-am mai făcut baie de o veşnicie.

Mă dezbrac de hainele roase şi păşesc timid în apă. Mă simt ca şi cum aş săvârşi un sacrilegiu intrând cu ființa mea murdară în lumina paradisului. Dar paradisul nu judecă pe nimeni. Pârâul mă îmbrățişează drăgăstos,

temerile mele se risipesc ca un fum şi mă las cotropit de întinderea lichidă. Iar apa, fără a-şi întrerupe calea-i fără odihnă, păstrează o secundă din eternitatea sa pentru a mă purifica.

Născut din nou, ies pe mal. Am lacrimi în ochi. Îmi împreunez mâinile şi, plin de cea mai sinceră recunoştință, murmur:

— Mulțumesc!

Natura îmi zâmbeşte. Apoi, într-o clipă de uitare, piere.

Iar eu înțeleg că, pictând, pot re-crea viața.

Merg. Păşesc. Un pas simte iarba foşnind, un pas se scufundă în apă. Un pas e un pas, dar e mereu diferit de alt pas.

Solul ars defilează monoton şi sihastru pe lângă mine. Merg singur, bezmetic şi fără țel, pe acest pământ al nimănui. Un pământ de care nimeni nu mai are nevoie. Nici măcar creatorul lui. Sunt singur în nemărginirea de piatră. Dacă măcar tu ai fi cu mine poate că aş găsi descântecul acestui blestem.

A trecut mult de când soarta crudă ne-a sfâşiat în două pânza dragostei pe care aproape că o țesusem în întregime. Şi, cu toate acestea, ființa ta străluceşte la fel de puternic în inima mea, precum focurile nestinse de milenii din amintirea templelor lui Zarathustra.

Poate că te-aş putea recrea şi pe tine, înfăptuind acelaşi miracol ca ieri! Şi apoi, pas cu pas, ajutat de dragostea ta, aş putea – pictând – să aduc pământul la viață.

Mă opresc. Picior lângă picior. Stau, dar sunt gata să zbor.

Să fie oare cu putință să înfăptuiesc acea visare?

Un tremur aducător de ploaie scutură bolta, trezindu-mă la realitate. O iau din loc.

Grăbesc ritmul. Un picior înaintea celuilalt. Un pas-doi-trei…

Găsesc o scobitură în stâncă. Intru şi privesc cu atenție în jur. E o peşteră în adevăratul sens al cuvântului. Încerc să mă aranjez cât mai comod.

Visul speranței răbufneşte din nou în inima mea. În timp ce cortina ploii acoperă încetul cu încetul gura peşterii, încep din nou să pictez.

Vălurile sidefii ale existenței se strâng în jurul nopții perene, smulgându-i sâmburele vieții. Lacrima dorinței mele picură pe el, desfăcându-l în mii de petale. În mijlocul corolei de minuni înfloreşte trupul tău, regina nopții din grădina fermecată.

Culorile se amestecă. Din zbuciumul lor răsare spre lume tabloul unei muzici nenăscute. Întind mâna, iar tu îți aşezi în ea palma catifelată, cu degete de prințesă. Te apropii plutind de mine, învăluindu-mă în vraja parfumului tău oniric. Uşoară ca o adiere, cealaltă mână îți coboară pe umărul meu.

În îmbrățişarea ta diafană mă înalț şi eu. Începem amândoi un dans fără nume, purtați de magia clipei la capătul timpului.

Primii paşi sunt timizi, nesiguri. Trupurile noastre se tem, fiecare în însingurarea lui. O atingere efemeră le dezlănțuie în cunoaşterea lor, contopindu-le. Ne învârtim acum în spirale fără început şi fără sfârşit, într-un ritm amețitor – suntem cochilia universului care aruncă în jur, în mişcarea-i fără seamăn, semințele iubirii.

Te privesc în ochi, mă afund în abisurile întunecate. Misterul nopții lor mă atrage mai departe, tot mai departe…

Hipnotizându-mă…

Subjugându-mă…

„Sunt al tău", şopteşte eul care nu mai sunt eu. „Sunt al tău…", dar şirul vorbelor e oprit de sărutarea ta. Buzele umede şi senzuale se închid peste ale mele, sorbindu-le seva, unindu-se cu ele. Încet, tandru…

Apoi devorându-le. Dulceața lor aprinde flăcările mistuitoare ale pasiunii în trupul renăscut, iar inima mi se preschimbă într-un sloi de foc curgător. Cântul creşte în intensitate, lovind cu fulgere ascuțite eterul, adăugând mereu, multiplicând la nesfârşit. Te strâng mai tare în brațe. Eşti lângă mine, eşti cu mine, eşti parte din mine. Iubirea noastră arde ca o imensă sferă roşie.

Suspini uşor şi atunci ființa mea, cu simțurile împinse dincolo de tot ceea ce este, te învârte şi mai repede în caruselul pasiunii uitării. Nu mai suntem nimic. Totuşi existăm ca o senzație intangibilă a neființei. Suntem doar Iubire…

Cântecul îşi stinge suflarea. Neființa îşi curmă mişcarea.

Stăm întinşi în umbra clipei prezente. Capul tău gingaş se sprijină pe pieptul pe care l-ai făcut să ardă. Pletele-ți strălucitoare îşi închid mantia curgerii lor de abanos peste covorul de fericire ce ne străjuieşte.

„Te iubesc", murmur.

Te lipeşti mai tare de mine.

Timpul trece nenumit, nemăsurat.

„La infinit", îngân.

Tu taci în continuare. Îmi acoperi delicat buzele cu palma. O ridici apoi încet, coborându-mi-o lin pe frunte. Degetele-ți fine se plimbă de-a lungul cutelor pe care timpul le-a săpat în ființa mea. Coboară pe ochi, atingându-le conturul. Curbura urechilor se pleacă sub povara lor magică, iar întinderea obrajilor încearcă să le păstreze în îmbrățișarea ei. Degetele alunecă apoi pe linia nasului, desfăcându-se în dreptul nărilor precum un fluviu ce sărută marea printr-o deltă. Atingerea catifelată zăboveşte asupra buzelor, unindu-se cu fiecare formă, încheindu-şi ritualul pe culmea mândră a bărbiei. Un balet mut, o operă monumentală şi tăcută, ca şi cum degetele tale ar fi dorit să păstreze în simțirea lor întregul meu chip pentru a-l recrea din nou în vremuri fără sens.

Întregu-mi trup, cutremurat de dansul sacru, se înfioară. „E cea mai frumoasă declarație de dragoste…", şoptesc.

Tu nu spui nici acum nimic. Te privesc.

Plângi. Fiecare lacrimă pare că stoarce din tine o fărâmă de viață. Plângi. Un râu care cunoaşte şi tristețea în curgerea lui.

Nu înțeleg cruda lege decât când zăresc destinul adăstând lângă noi. Se uită cu privirea-i fără ochi. Te strângi mai tare la pieptul meu. Mai face un pas. E lângă noi, dominându-ne cu înălțimea lui fără dimensiune.

„Nu, nu mi-o poți lua din nou!" strig, încercând să te apăr.

Sabia se ridică, rece, fără milă sau răutate, fără pasiune sau ură. Se ridică şi coboară.

Fără a spune că e bine sau că e rău, golindu-mă de întreaga simțire.

Stai pe nisipul de aur, cu talazurile sărutându-ți picioarele de zeiță, cu soarele închinându-ți-se la asfințit. Te plimbi în

umbra bătrânei cetăți, cu tălpile goale pe piatra rece, cu statuile care te plâng cu lacrimile lor de mușchi și iederă. Treci pe lângă pomii pârguiți, adunând flori pentru cununa ta de înger…

Amăgitoare visuri.

Tu-n veci n-o să mai treci.

Ploaia refuză să se oprească. Chiar mă întreb dacă nu vor începe în curând să apară găuri în acoperişul de piatră. Bineînțeles, e o idee stupidă care-mi vine în lipsă de altceva. Lumea aceasta e un cimitir al ideilor. Există doar amintirile, visurile şi non-viața. Nu ai ce gândi.

Am dormit câteva ore bune, iar acum nu am nici o ocupație. Nu pot ieşi afară pe o vreme ca asta. Iar dacă stau, îmi vin idei. Idei cu care nu am ce face. Mă ridic, iau lanterna în mână şi pornesc spre străfundurile peşterii. Merg aşa, preț de câteva minute bune.

Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

Există, totuşi, vreo diferență între paşi?

Lumina lanternei mătură conştiincioasă împrejurimile. Îngheață brusc, dezvăluind un spectacol cutremurător. Locul e ticsit cu schelete, mari şi mici, în cele mai diverse poziții.

Mă opresc. Picior lângă picior. Stau, stau, stau…

Rememorez.

…Grupuri înspăimântate care se retrag în fața furiei războiului…

Privesc: locul arată ca o tabără destul de bine organizată. Ex-tabără.

Rememorez.

…Trupele de Comando, maşini de război formate din ucigaşi fără inimă, scormonind orice colț în căutarea supraviețuitorilor Războiului…

Fixez lanterna într-una din crăpăturile peretelui, apoi mă întind lângă piatra rece. Privirea mea rătăceşte undeva, dincolo de timp şi spațiu, într-un coşmar de neuitat. Mecanic, întind mâna după pensulă. O las câteva secunde suspendată în aer, apoi o cobor. În transă, încep să pictez.

Trupurile înveşmântate în uniforme kaki se deplasează mute, rostogolindu-şi clipele spre crematoriul nemilos al războiului. Carne pentru moarte. Mecanismul perfect al armatei, creat să apere binele prin rău. Furnici fără gânduri, dirijate de mintea pervertită a câtorva alienați; politicieni şi conducători militari ascunşi în carapacele lor, urlându-şi adevărul veninos, trimițând în Iad sufletele celor care n-au ştiut la ce foloseşte carapacea.

Războiul. Creația unor oameni separați de boala lor, făcându-i să împartă un Pământ identic pentru toți. Dar asta nu contează. Soldații mărşăluiesc tăcuți, iar eu pictez în urma lor noi şi noi trupuri. Un cadru monoton.

Eu m-am săturat de monotonie.

O sfărâm în mii de cioburi; o împrăştii în lumină şi sunet. Frumusețea unei explozii care învie prin moarte moartea celor altădată vii.

E lumină. E fum. E zgomot. E mişcare. E o petrecere a absurdului.

Le creionez rapid trăsăturile crispate, fețele asudate, ochii înspăimântați. Se privesc împietriți, cu degetele pe trăgaci.

Fiecare vrea să rămână în viață, ştiind că celălalt îi e duşman. Asta pentru că altcineva, care gândeşte pentru el, i-a spus aşa. Niciunul nu ştie că asta e singura diferență dintre ei. Pe amândoi îi aşteaptă acasă nişte suflete, rugându-se să rămână în viață, să vină teferi înapoi. Amândoi ascund câte o comoară în suflet.

Amândoi sunt oameni. Când s-au întâlnit, dacă nu le-ar fi spus cineva că sunt duşmani, poate că ar fi devenit cei mai buni prieteni din lume. Dar ei nu ştiu nimic din toate acestea şi trag. Gândurile rămân nerostite. Unul le-a înțeles, dar prea târziu. Celălalt nu ştie că trebuie rostite.

Departe, în lumina palidă a unei case, un suflet de mamă plânge.

De ce plângi tu, măicuță? Că ți-a murit băiatul?
Nu sta-mpotriva sorții, aşa îi fu lui datul
să-şi piardă frăgezimea sub tălpi de cizme brune,
statuie peste vreme: „Soldatul fără nume".

Dar ce contează asta? Gândeşte-te la bine,
căci şi-a jertfit ființa ferindu-te pe tine.
Fii mândră, deci, acuma şi uită-a ta durere!
„Şi-a dat viața Țării!" – cu asta jalea piere.

De ce eşti egoistă şi plângi a lui ființă
ce n-apucă în viață s-arate-a ei putință?
Căci primăveri destule buchetul n-adunase
să afle ce-s în lume fuioare luminoase…

El pentru-a Țării viață şi faimă s-a pierdut.
Au nu pentru acestea tu pruncul ți-ai născut?

Nu simți virtuți în tine, nu inima-ți tresaltă
când ştii că dat-a Țării un munte, sat sau baltă?

Şi nu-i patriotismul, punând pe rane miere,
căci Țara-i iar întreagă fiindcă băiatu-ți piere?
Nu? Nu-nțelegi nimica? De ce îți spun eu asta?!?
Hmm… Stai atunci acolo, plângând mereu, ca proasta!

Cel rămas în viață pleacă mai departe călcând peste floarea vieții, negăsind clipa în care să rostească Gândul. Până când, prins în zborul său haotic precum o pasăre fără țel, cade cu aripa frântă şi e închis într-o colivie cu gratii de ne-speranță.

Un lagăr.

Tortura unui spirit deja infirm, zdrobit sub tălpile cauciucate ale ignoranței, stors sub biciul umilirii. Întreaga ființă strânsă în cămaşa de oțel a sclaviei.

Sub lacrimile însângerate ale apusului, strigătul celor ce încă n-au înțeles mişcarea Roții – dar îşi vor înapoi sufletele schingiuite – străpunge porțile cerului:

„Tatăl nostru care eşti în ceruri! Sfințească-se numele tău; vie împărăția ta; facă-se voia ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea întru ființă dă-ne-o nouă astăzi; şi ne iartă nouă păcatele noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri; şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Căci a ta este împărăția şi puterea şi slava în veci. Amin!"

Dar Dumnezeu rămâne mut. Îndurerat, mască a suferinței unei iubiri smulse prea devreme de la sânul celui ce o dăruise, îşi plimbă paşii rătăciți pe sub straja măslinilor din Ghetsimani. Iar peste inima zdrobită vor curge ani după ani, fără sprijin, fără a putea şti vreodată De ce.

Şi, în timp ce Dumnezeu îşi ridică mâna de pe lume pentru a-şi şterge lacrimile, moartea îşi cască gura pierzaniei. Egali în ceasul începutului şi sfârşitului, cei ce au clădit graniţele le dărâmă. Dar totul vine prea târziu. Cuvintele fără sens se amestecă într-un ultim vârtej, sorbite de străfunduri – creştini, mahomedani, budişti, iudei, hinduşi, confucianişti, zoroastrieni şi taoişti – americani, ruşi, japonezi, englezi, arabi, evrei, chinezi, germani, italieni, francezi, spanioli, indieni şi portughezi – albi, galbeni, negri, roşii, bruni.

Scurgându-se, ceas cu ceas, în eternitate.

Un cutremur gigantic îşi scuipă limba de foc, arzând totul în neant, topind viaţa cu atingerea nimicului.

Şi nu va mai fi nimeni care să-şi amintească.

În afară de mine. Eu, omul care moare afară şi înăuntru, clipă de clipă.

Şi nu va mai fi nimeni.

Care de ce şi-ar mai aminti…

Merg. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

La gura peşterii în care am făcut din nou să răsară sânge şi lacrimi, am prăvălit un bolovan, pentru ca ororile ce-au fost odată să nu iasă din nou în lume. La gura tunelului amintirilor n-am reuşit să pun nimic. Imaginea atât de vie şi de crudă a războiului mi-a scuturat şi ultimele corzi de sensibilitate.

Merg. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

O clipă am crezut că – prin puterea penei mele fermecate – voi reuşi să renasc viaţa. Dar munca aceea, care la început părea uşoară – căci ce trebuia să fac altceva decât să-mi las amintirile să iasă la lumină? – s-a dovedit a fi mult peste puterile mele. M-am prăbuşit sub loviturile pline de ură ale trecutului, care mi-au golit sufletul şi mi-au dezrădăcinat gândul.

Merg. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

Am vrut să fiu al doilea Ghilgameş, dar arca mea s-a dovedit prea şubredă şi s-a sfărâmat, aruncându-mă în valuri. Am dat greş, iar acum trăiesc din nou mecanic, târându-mi existenţa, privit cu ochi de fiară de deşertul dimprejur, care-mi aşteaptă stârvul.

Merg.

Am avut o speranţă dar şi aceea s-a năruit.

Un picior înaintea celuilalt.

Acum nimic nu mai are sens. Absolut nimic.

Un pas, doi paşi, trei paşi…

Vreau să mor.

— VREAU SĂ MOR! strig şi suflul meu cuprinde întreg pământul, răscolind grotele mucegăite, tulburând apele intoxicate, scuturând cerul surd.

Să mor, să uit totul, să scap de acest prezent de piatră!

— Vreau să mor! rostesc răspicat.

— De ce? aud o voce calmă.

Mă opresc. Picior lângă picior. Stau, stau, stau…

Privesc în jur.

Stă pe o piatră, liniştit şi tăcut, înveşmântat într-o pânză prăfuită. E un bărbat tânăr şi, în ciuda atitudinii blânde, are nişte ochi extrem de vii.

E o altă ființă umană.

— Ce faci aici?

Întrebarea mi-a scăpat aproape fără voie.

— Te aştept pe tine, zâmbeşte.

Rămân o clipă descumpănit. E cel mai ilogic răspuns pe care mi-l putea da.

— Cum adică?!

Zâmbetul i se întinde şi mai mult pe sub mustață. Ridică şăgalnic din umeri.

— Dar cine eşti tu? insist, înțelegând că nu-mi va răspunde la cealaltă întrebare.

— Iisus, răspunde fără ezitare.

Pentru a doua oară sunt descumpănit. Într-un târziu izbucnesc în râs.

— Dacă eşti într-adevăr Iisus, să ştii că ai venit prea târziu! îl zeflemisesc.

— Am venit când trebuia.

Acelaşi ton calm, hotărât, natural. Îşi bate joc de mine? Îl privesc mai atent.

— De fapt chiar semeni cu Iisus…, murmur.

Se uită în ochii mei şi zâmbeşte. Un zâmbet de copil care a făcut o poznă. În condiții normale m-aş enerva pe cineva care s-ar juca aşa cu mine, dar el emană atâta linişte încât nu pot simți furie. Doar un fel de mirare dezorientată.

— Cum m-aş putea convinge că nu minți? îmi revin în cele din urmă.

Tace în continuare, dar încă nu şi-a desprins privirea din ochii mei. Mă lasă, fără urmă de împotrivire, să cercetez ce se află în spatele acelei priviri. O fac şi…

Tot linişte. În definitiv aş putea la fel de bine să-l cred – chiar dacă e adevărat sau nu –căci n-am nimic de pierdut. Mă hotărăsc din nou să vorbesc.

— Bine. Să zicem că eşti Iisus. Ce cauți aici?

— Vreau să-mi fii apostol.

Pufnesc din nou în râs. Hotărât lucru, omul din fața mea e plin de poante.

— De ce eu? întreb candid.

— De ce nu?

— Ăsta nu-i un răspuns, ripostez.

— E un răspuns la fel de bun ca oricare altul.

— Care altul? mă prind în jocul lui.

Se ridică parcă fără chef, îndepărtându-se de mine. În cele din urmă se opreşte, cu mâinile în şold, scrutând depărtările.

— Ce-i? îi întrerup timid însingurarea.

— Mă uit după altcineva care mi-ar putea fi apostol.

Distrus – pentru a câta oară? – de naturaleţea lui, mă las să cad pe pământ.

— Ce vrei să mă înveți?

Se întoarce încet şi-şi reia locul pe piatră.

— Ce vrei să ştii?

— Totul! glumesc, încercând să-l prind – măcar acum – în cursă.

Îşi scutură sandaua, ia un grăunte de nisip şi mi-l întinde.

— Poftim! Învață-l.

Felul său de a fi şi de a vorbi loveşte surd într-un zid ascuns adânc în mine, fără însă a reuşi să-l dărâme.

Înciudat, iau grăuntele de nisip şi încep să-l studiez. Stau aşa preț de vreo două ceasuri, dar Iisus tot nu se plictiseşte. Stă pe piatră cu privirea pierdută în micile vârtejuri de praf pe care le face vântul. Nervii, tociți deja de atâta vreme, cedează. Îmi ridic ochii şi-mi mut atenția în altă parte.

— Ai terminat? mă întreabă.

— Vrei să fiu înlocuitorul lui Iuda?

Pentru prima oară se încruntă uşor.

— De ce-i judeci pe alții înaintea ta?

— Te-a vândut, nu? Toți ştiu că el e vinovat față de tine.

— Iuda m-a vândut; Petru s-a dezis de mine.

Mă priveşte din nou în ochi. Îmi dau seama că mi-a pus, de fapt, o întrebare.

— Păi, pe Petru l-ai… iertat! îngân eu, nu prea sigur.

— Asta o zici de la tine sau ai auzit-o de la alții?

Tac, încurcat.

— Atunci care-i răspunsul?

Nu zice nimic. Asta mă face să mai reflectez asupra problemei. Încerc să privesc lucrurile nu cum spune zidul din mine, ci cum mă îndeamnă suflul care l-a izbit adineauri.

— Într-un fel, nu e niciunul vinovat. Amândoi şi-au recunoscut greşeala şi fiecare şi-a răscumpărat-o în felul său.

Curios – nu simt nevoia să trag nicio concluzie. Iar asta face zidul din mine să se clatine puțin. Iisus nu-mi zice nimic. Întinde mâna şi-mi ia de la brâu pensula. O priveşte puțin, apoi mi-o pune între degete.

— Pictează, mă roagă.

Vreau să-l întreb dacă are vreo preferință, dar pensula începe singură să amestece culorile, trimițându-mă în caruselul altei lumi.

Nisipul, mulțimea, nisipul, mulțimea…

Un miel păscând liniştit pe marea câmpie a dragostei. Vântul suflând goarna adunării şi rătăcind grăunțe de nisip pe câmpia mielului. Grăunțe care încolțesc, făcând să răsară noi şi noi fire de iarbă.

Dar vântul se usucă. Grăunțele pierd din ele focul vieții, cel mereu născător. Nisipul cade acum în ploaia disperării acoperind oaza, sufocând-o.

„Fugi, mielule, fugi! Caută un loc unde să scapi!"

El stă. Stă cu zăpada aurului murdar pe trupul său de viață. Şi moare.

„Fugi, mielule!"

Moare.

„De ce nu fuge? De ce stă acolo, în ghearele morții?"

Mă priveşte. Cu ochi blânzi şi buni, de miel. Mă privesc şi eu: sunt un grăunte pierdut în marea de nisip. Un grăunte care a pierdut focul.

„Mielul nu poate fugi", îmi şopteşte vântul cu o ultimă undă de răcoare în uscăciunea lui. „Nisipul trebuie să ducă mielul mai departe, iar mielul îl va transforma în iarbă."

Nisipul care acum e împotriva lui.

„Caută să reaprinzi focul…", mai şuieră vântul îndepărtându-se, luând cu el tot nisipul şi prăvălindu-l în cascadă peste miel.

În afară de un grăunte: eu.

„Dar sunt prea mic," scâncesc. „Nu pot duce singur mielul!"

Dacă ar mai fi şi celelalte grăunțe de nisip l-am putea duce. Dar un grăunte, singur, nu poate.

Palma adevărului se pogoară asupra mea. Fiecare trebuie să reaprindă focul şi să încerce să ducă mielul, fără să-i pese de ceea ce fac celelalte. În timp ar veni şi alta, până când s-ar aduna toate. Atunci grăunțele ar înțelege că duc mielul toate la un loc şi fiecare în parte. Căci nisipul care are focul în el e totuna ca întreg şi ca parte.

La fel ca şi apa. Dar nisipul nu ştie să învețe de la apă.

Totuşi am rămas eu. Iar eu Ştiu. Voi avea curajul să reaprind focul? Căci focul dă naştere, dar tot el distruge. Voi fi în stare, singur, să-l stăpânesc?

Voi putea duce, singur, mielul?

Voi reuşi, singur?

E seară în tablou. Un apus sângeriu de soare, zdrobit sub căderea fără de oprire a întunericului. În partea dreaptă a frescei se află Iisus, răstignit. La picioarele lui – umplând întreg pământul din pictură – mulțimea îngenuncheată, plângându-şi în hohote disperarea. În stânga stau în picioare două siluete – una cu privirea în pământ, cealaltă scrutând mulțimea.

Iuda şi Pilat.

Iar noaptea acoperă întreg cerul, căci nimeni nu mai priveşte spre el. Nici măcar Iisus. Cu capul încoronat cu spini căzut pe piept, mielul zace fără suflare.

Apa curge în continuare, neobosită, făcând ceea ce trebuie să facă – picătură cu picătură şi toată la un loc – trecând pe lângă grăuntele rămas de nisip.

Merg. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

Totul e mort. Chiar şi cel venit să salveze viața aflată pe marginea prăpastiei. Dar nu eu sunt vinovat de asta. Iisus e mort acum cu adevărat, dar eu nu puteam face nimic.

Asta este.

Merg. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

N-am folosit de prea multe ori în viață scuza asta?

Merg. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, doi paşi, trei paşi…

În mine se află un pustiu imens străjuit de un zid de piatră care închide în el…

Care închide în el. În mine nu e decât piatră. La fel şi afară. Zeci de sculpturi în piatră, privindu-mă mute şi impersonale, reci şi goale. O altă formă de artă. Ne-vie.

Iau pensula şi, din mers, îi dau viață.

E sărbătoare. Măştile de carnaval se rotesc în jurul meu. Nimeni nu are nicio grijă. Sau nimănui nu-i pasă? De fapt, cum ar putea avea vreo grijă, dacă fețele stau ascunse în spatele hârtiilor poleite, multicolore? Căci cine poate numi fețele?

Scoate-le la lumină şi le vei vedea fugind, ascunzându-se ca să nu le recunoşti, să nu ştii ce boală ascund, fiecare în parte!

Nimeni nu le dă jos. Lumea râde, glumeşte, dansează pe muzica plină de veselie. O mână coboară pe umărul meu.

— Monsenior, de ce nu purtați mască? mă interpelează o voce plăcută.

Mă răsucesc şi-l măsor din cap până în picioare pe posesorul ei. De înălțime medie, e îmbrăcat în costum de bufon.

— N-am găsit, mormăi. Şi apoi, am destule pe care ar trebui să le dau jos…

Mă priveşte într-un fel ciudat.

— Cine nu s-a săturat de măştile pe care le poartă? Tocmai de aceea îşi pune o alta – de hârtie – pe chip, ca să le uite!

— Nu-i decât o formă de amăgire! zic plictisit şi dau să plec.

Vocea lui, şireată, dar plină de interes, mă țintuieşte locului.

— Ziceți că ați vrea să încercați să vă aruncați măştile?

Îl privesc din nou, căutând să descopăr ce se ascunde sub chipul pictat cu alb.

— Ştiți vreo metodă?

— Poate, bate el în retragere. Dar e un drum fără întoarcere.

Stau în cumpănă. Îmi amintesc cum am construit zidul – cărămidă cu cărămidă, piatră peste piatră, tot mai înalt şi mai gros. Cum m-am înconjurat cu el şi n-am mai putut uda grădina din jur.

Iar grădina s-a uscat, transformându-se în piatră.

Îmi amintesc cum am încercat să ies din zid pictând, zburând spre ceruri. Dar, în timp, zidul m-a prins din nou în împietrirea lui. Iar eu n-am mai putut zbura altundeva decât în încăperile sale, pictându-le după voia mea. Pictându-le cu gol.

Mi-l amintesc apoi pe El venind şi lovind în zid, clătinându-l. Dorind să-i dau o picătură de apă, căci în grădina pe

care tot El mi-o lăsase în pază nu se mai găsea aşa ceva. Dar mi-a fost teamă. Teamă pentru că ştiam că El mă poate învăța, cu ajutorul apei, să redescopăr focul. Focul care ar fi dărâmat zidul bucată cu bucată.

Iar zidul însemna Obişnuință şi Siguranță.

Mi-a fost teamă. O clipă mai apoi a fost prea târziu – a căzut răpus de moartea deşertului.

Îmi duc mâna la ochi ca pentru a şterge amintirea crudă, apoi mă întorc spre bufon. Poate că, totuşi, a sosit momentul. Poate că trebuie, în sfârşit, să-mi plătesc şi datoria către mine.

— Vreau să păşesc pe acest drum, rostesc.

Bufonul coboară privirea. Un zâmbet fugar trece ca o părere pe sub masca sa. Îmi face semn să-l urmez. Ieşim din marea sală a balului şi păşim tăcuți pe terasă. Ajungem la balustradă, pe care o încalecă.

— Hai! zice.

Privesc peste marginea de piatră. Mi se pune un nod în gât.

— Nu e nimic în jurul clădirii! murmur. Doar golul…

— Ți-e frică?

Un om care se aruncă în gol. „Un nebun" ar zice lumea. Un nebun, da, un om anormal. Sau, dimpotrivă, un om normal? Un om care a avut curajul?

— Ți-e frică? repetă el, parcă nerăbdător.

— Nu! şoptesc după câteva clipe de ezitare, închizând ochii.

Sărim amândoi deodată.

Când privesc din nou în jur, constat că ne aflăm în Nimic. Totul rămâne neschimbat.

— De când trecem prin… prin… chestia asta?

Mă priveşte încurcat.

— Vreau să zic „cât timp a trecut"? explic.

— Ce-i aia „timp"? întreabă surprins.

„Nu, nu începe şi tu cu aşa ceva!" Schimb subiectul.

— Până când vom cădea?

Iar pare mirat. Pufnesc nervos.

— Ei bine, da! Ce te uiți aşa? Am pornit de undeva şi vom ajunge altundeva. Vom parcurge un SPAȚIU!

— Oare? comentează retoric.

— Cum adică, „oare"? izbucnesc.

— Mie mi se pare că totul e acum şi aici. Ție ți se pare cum vrei.

După tonul vocii îmi dau seama că, pentru el, subiectul e încheiat. Îmi desprind privirea de pe chipul văruit şi scrutez din nou Nimicul. În imensitatea dimprejur se conturează un chip.

— Uite-l pe Moise! exclam surprins.

— E Krishna, mi-o retează bufonul.

— Ba nu! Greşim amândoi. E Laozi sau… sau… Confucius?! Oricum e unul din cei doi chinezi…

— E Zarathustra! intervine iarăşi, sec, bufonul. Şi Buddha.

Îl privesc încruntat.

— Cum vine asta „şi"? Ori e unul, ori e celălalt!

— Oare?

Nu-l mai bag în seamă. Acum văd clar chipul din fața mea.

— Iisus. De asta sunt sigur! Chiar m-am întâlnit cu el…

— Eu totuşi continui să zic că e Mohammed.

— Cum adică „tu continui"? mă enervez. Înainte ai spus altceva!

— Oare?

De data asta chiar că sunt gata să-l pocnesc. Mişcarea mea se opreşte însă la jumătate. Din Nimic mă priveşte…

Chipul meu.

— Nu mai înțeleg nimic, bâigui.

— Ții neapărat să înțelegi?

Bufonul tot nu vrea să tacă. Dar, de fapt, de ce ar tăcea? Dacă are dreptate?

Zidul geme rănit şi o crăpătură mică apare în pieptul său de uriaş. Chipul mă hipnotizează, mă pătrunde până la fiecare celulă.

Adăst aici în marea-nsingurare cu gândurile sterpe şi-mpietrite

şi gheața se întinde din a mea suflare spre zările-n nimicuri mărginite.

Nimicul cântă-n liniştea divină, când lacrimi cad în palma mării-ntinse

pe care doar o harpă mai suspină, cercând s-aprindă sufletele stinse.

Iar eu aştept în fața uşii-nchise, cu zilele-mi trecute sparte pe podea,

căci pietrele din ziduri sunt prea strânse ca să mai pot lăsa ceva în urma mea.

Dincolo de zid, pe nisipul uscat, trupurile zac fără viață.

Trupul tău, iubito… Când nu sunt lângă tine nu mă plânge, căci aceeaşi lună scânteiază şi acelaşi vânt adie pentru amândoi, unindu-ne mereu. Dansăm pe cupola unei flori, nimic nu ne desparte, suntem mereu unul cu altul, chiar dacă nu mă

vezi şi nu te văd. Iubito! Sunt aici, lângă tine! Stai, nu pleca! Sunt aici… Aici!

Dar e târziu…

Trupul tău, Învățătorule… Ai vrut să salvezi lumina lumii în mine, prin mine. Aş da orice să pot face ceva, dar sunt prea mic, prea slab. Nu pot singur. Nu ştiu singur. Iartă-mă! Aş face orice pentru tine, dar asta era prea mult. Te rog, iartă-mă… Iartă-mă!

Dar e târziu…

Trupul tău, bufonule… Îți mulțumesc, prieten drag. Dar nu m-ai putut ajuta căci… e Sfârşitul. Sfârşitul unei poveşti care a fost scrisă greşit. Care nici nu trebuia începută. Iar dacă pleci şi tu din turnul meu de piatră, închide uşa în urma ta, căci nu mai aştept pe nimeni. Nu mai poate veni nimeni. Ai încercat.

Dar e târziu.

E Sfârşitul.

Chipul închide ochii, scoțând un ultim oftat, apoi dispare în noapte.

„Nu, nu se poate, ce-am făcut? Bufonule, spune-mi că Dumnezeu n-a murit! Spune-mi că nu l-am lăsat şi pe el să moară!"

Dar nu e nimeni lângă mine.

„Te rog, spune-mi că Dumnezeu n-a murit! Spune-mi că n-a murit! Vreau să ştiu!"

— VREAU SĂ ŞTIU!

Dar nu e nimeni să-mi spună. Am rămas, într-adevăr, numai eu.

— Vreau să ştiu! Spune-mi că n-a murit! Am nevoie să-mi spui…

Singur.

— Trebuie să ştiu că n-a murit…

Lacrimile sparg – în sfârşit! – zăgazurile uscăciunii. Plâng. Apa izbucneşte năvalnică în mine, înghiţind pustiul, lovind înverşunată zidul, care urlă de durere. Plâng, plâng şi nu vreau să mă opresc. Vreau să alung boala din trupul meu.

Un val uriaş se prăvăleşte asupra turnului, spărgându-l în mii de bucăţi, transformându-l în ruină. Înverşunată, apa sapă pământul adormit, zdrobind rădăcinile de piatră până la ultima fărâmă a existenţei lor. Dezgroapă focul vieţii. Durerea turnului iese din mine, prin mine. Eu urlu şi strigătul de neîndurat sfărâmă statuile şi stâncile, învolburează apele, sparge podeaua cerului.

Rămân aşa, cu gura larg căscată, ascultând cum durerea se stinge în zare, pierzându-se în neant. Totul a fost distrus şi răscolit până la semineţele sale.

Doar pensula a rămas pe jos, tăcută şi stingheră; ea, prietenul devotat care m-a ajutat să visez. Acum ştiu că nu ea e singura care poate da viaţă. Ea aparţine unei forme de artă, una între multe. Forma de artă ce mă ajuta pe mine să văd dincolo, dar nu putea sparge zidul. Căci şi ea e tot o formă de amăgire. Iar amăgirea nu poate ridica decât pentru o clipă vălul adevărului. Nu te poate duce singură dincolo.

O iau gingaş între degete, o înmoi în lumină şi încep să trag o linie. Păşesc atent, înainte – mereu înainte – trăgând linia.

Şi nu mă opresc decât la infinit.

III. SPECTACOL PENTRU UN ORAŞ CU MORȚI

Spectacolul stă gata să înceapă!

Invoc Soarele să ne poarte noroc la acest soroc şi aş dori ca Luna străvezie pavăză să ne fie. Spectatorii sunt rugați să-şi ocupe locurile în sală. Fie ca animalele cu gheare de foc să stea departe de-acest loc, iar spiritele-aducătoare de tenebre să nu iasă acum din câmpurile lor funebre!

Rog gongul să bată o dată.

Bang!

Istoria pe care v-o voi povesti s-a întâmplat în prezentul care va veni, aşa că n-are rost să vă mirați dacă veți întâlni întâmplări nemaivăzute sau, dimpotrivă, lucruri ce-au fost odată făcute.

Rog gongul să mai bată o dată.

Bang!

Spațiul se întinde plictisitor de stupid de jur-împrejur peste ruinele inexistente ale anticului Ur, înghițind kilometri ce puteau fi folosiți mult mai bine, dacă ar fi fost de către cine.

Rog gongul să mai bată încă o dată.

Bang!

Timpul îşi curge secundele clip-clip! în clepsidra cu nisip, umplând până la refuz talerul unui cântar care coboară în linia de umbră a unui ceas solar.

E vremea să se ridice cortina.

1. Uvertură

Deşertul se întinde suveran dintr-o parte în cealaltă. Culoarea sa – un galben opac – pare că se continuă dincolo de linia orizontului, urcând pe boltă, disipându-se în golul de deasupra şi prăvălindu-se precum o cascadă peste nisipul din spate.

Şi asta indiferent în ce parte ai privi.

Cel care nu mă crede este rugat să privească în față, apoi să se răsucească în jurul propriei axe până când va ajunge în poziția inițială. Va vedea mereu acelaşi lucru, ca şi cum peisajul s-ar roti împreună cu el. Nu mă va vedea nici măcar pe mine, căci şi eu sunt parte din cadru şi, astfel, mă voi afla mereu în spate.

Nu, nu vă agitați! Efectul va fi acelaşi şi dacă veți sta cu fața la mine. Nu de alta dar nu aveți cum sta altfel decât cu fața-spatele-stânga-dreapta-susul-josul-interiorul la mine.

Eu sunt ceea ce este.

Sunt acest deşert adormit şi – trebuie să mă credeți – situația nu s-ar fi schimbat câtuşi de puțin dacă în fața-spatele-stânga-dreapta-susul-josul-interiorul vostru s-ar fi aflat un erg. Ați fi fost însă mai derutați decât sunteți acum, văzând peste tot doar dune. O încrețitură de coame domoale nu poate fi preferată unei întinderi netede decât de cei care au nevoie pentru fiecare clipă următoare de un punct de sprijin, de o iluzie.

Între cele două forme de relief singura diferență este cea de percepție. Dar, dacă insistați chiar atât de mult, mă voi transforma în erg.

Pentru demonstrația pe care vreau să v-o fac, e bună oricare dintre ele.

IPOTEZA 1:

Iubire > dragoste umană

IPOTEZA 2:

Dragoste umană = iubire + egoism => dragoste umană > iubire

CONCLUZIE:

Toți sunteți morți.

Pentru demonstrație am invitat un personaj mai puțin obişnuit. Un bufon-menestrel. Îl rog să intre în scenă şi să-şi depene notele din chitară spre inimile voastre pline de acea dragoste umană. Mă voi întoarce la sfârşit să vă culeg leşurile exorcizate.

Intră, prea-cinstit oaspete şi prăvăleşte peste ei tăvălugul cunoaşterii de sine!

(Luminile se sting, cadrul rămânând cufundat într-o luminiscență roşie cu umbre pregnante, obositoare pentru ochi. Din stânga îşi face apariția un om care înaintează cu paşi lenți şi egali. E de înălțime medie şi priveşte fix într-un punct aflat în aer la circa doi metri în fața sa. Părul lung, negru şi ondulat, încadrează o față gingaşă, efeminată. Omul e îmbrăcat într-un costum în carouri negre-portocalii, iar în mâini poartă o chitară. Se opreşte în mijlocul scenei şi se aşează turceşte.)

MENESTRELUL: *(cântă cu voce joasă şi obosită, în timp ce ciupeşte coardele chitării)*

Bine-ați venit la mine, o, gentilomi şi doamne!
Mă-nclin în fața voastră şi vreau să vă salut!
Am colindat prin lume şi ierni şi veri şi toamne,
Prea multe auzit-am; prea multe am văzut…

(Când termină de cântat, din dreapta scenei intră un alt om. E mai înalt ca menestrelul şi are o față colțuroasă, dar extrem de liniştită. Într-una din mâini ține o pensulă cu care trage continuu o linie de lumină. Se opreşte în picioare lângă menestrel)

MENESTRELUL: Îmi pare rău, prietene, dar acesta e un spectacol pentru un singur om.

(Nou-venitul nu renunță la activitatea lui. Menestrelul ridică ochii şi-l priveşte)

MENESTRELUL: Îți stau în drum?

NOU-VENITUL: *(care, până la sfârşitul spectacolului, va sta pe loc şi-şi va balansa mâna, refăcând continuu capătul liniei de lumină)* Îmi stai.

M: Îmi pare rău, dar cei din sală sunt nişte proşti.

NV: Chiar în mijlocul drumului.

M: Şi, dacă nu mă dau la o parte, tu rămâi pe loc.

NV: Sunt extrem de proşti.

M: Deci va fi un spectacol pentru doi oameni.

NV: Hai să-i trezim.

(Se aude un țiuit de trompetă şi se aprinde lumina. În sală se pot vedea cinci spectatori: un orb, un surd, un mut, un om fără mâini şi unul aflat într-un scaun cu rotile. Pentru a uşura desfăşurarea ulterioară a spectacolului am presupus că mutul ştie să citească pe buze şi cunoaşte limbajul semnelor. Doritorii pot face corectura necesară, introducând şi acest element la capitolul intitulat IPOTEZĂ.)

M:: Hai să-i punem să joace o piesă.

NV: Scena lui Iisus.

M: *(ridicând degetul arătător)* Există ipoteza, există concluzia! Asta e demonstrația.

NV: *(arătând cu capul spre orb)* El e bun să-l joace pe Iisus. *(Îi indică apoi şi pe ceilalți, în ordinea în care au fost prezentați)* Iuda. Petru. Pilat. Caiafa.

M: Oricine ştie scena lui Iisus.

NV: Aveți la dispoziție toată scena [lui Iisus] ca să înviați. Fiecare poate interpreta cum vrea. Veți primi câte un bonus, pe care-l veți folosi o singură dată în decursul piesei, într-un moment în care considerați că nu vă mai puteți descurca singuri.

SPECTATORII: *(nedumeriți)* Nu înțelegem.

M: Păcat. Era şansa voastră.

NV: *(continuă imperturbabil, ca şi cum n-ar fi auzit nimic)* Fiecare va avea un moment cheie, de care va depinde demonstrația.

S: *(tot nedumeriți)* Dar ce trebuie să facem?!

NV: Să trăiți!

M: Mesdames et messieurs, les jeux sont faites. Rien ne va plus!

(Menestrelul pocneşte din degete. Scena se cufundă în întuneric. Se aude un gong grav)

2. Nu eşti decât un visător

De ar fi fost ca să-mi aleg
Un loc bun pentru a muri
Aş fi dorit ca şi picioare
Un mic deşert –
Nemăsurat în pasul cadenţat al caravanei –
Iar ca şi plete-ntunecate
Cerul în zori.

Grăunţele de nisip se îngrămădesc grăbite şi indiferente de jur-împrejurul pământului ce se desfăşoară din zare în zare. Picăturile cristalizate pe care Jena şi-a clădit faima nemăsurată. Urmele fără fum ce-au stat cândva la baza falei magnificului Luxor. Galben obsedant, galben hepatic, verde din care albastrul s-a retras timid.

Cum ar putea fi galbenul asociat cu gelozia, când tot ceea ce reprezintă e o moarte tristă şi sinistră?

Miliarde de faţete minuscule reflectă soarele învesmântat în acelaşi etern galben banal, colorând până şi cerul într-un alb cu tentă crem. Un soare ale cărui raze se rotesc hipnotice.

Un norişor de praf.

Paf! Paf!

Paşi obosiți târându-se pe acea plajă prea mare pentru a mai produce plăcere.

Un orb păşind prudent sprijinit în toiag. Chip paşnic, liniştit, cu globii oculari învârtindu-se neobosiți în orbitele moarte, într-o eternă reverie. Un surd înaintând bezmetic, trăgând cu coada ochiului spre companionii săi pentru a sesiza cea mai mică mişcare a buzelor sau a mâinilor. Un mut mergând de dragul celorlalți doi, cu o privire tristă. Prea tristă pentru un om condamnat la privilegiul de a nu se irosi prin vorbe. Toți trei îndepărtându-se de un ipotetic oraş şi îndreptându-se spre un altul, ce creşte în depărtare cu fiecare oră, ademenindu-i ca o Fata Morgana spre destinul lor. Surdul zâmbeşte.

— Un alt oraş la capăt de pustie. Păcat că nu îl vezi, Iisus!

— Păcat zici, Iuda? Şi de ce, mă rog?

— Pentru că nu-ți poți uşura povara acestui marş anevoios, ştiind că te aşteaptă altceva acolo, la două ceasuri şi ceva de mers.

— Nu pot? Dar inima mereu uşoară-mi este, căci al prezentei clipe sân îmi e pe veci cămin…

— Da, dar speranța viitorului mai bun ce va să vie îți lipseşte…

— Speranța viitorului? Deşartă vorbă. Prezentu-atunci cui las?

— Nu înțelegi.

— Explică dar! Căci mai întâi de toate al tău mod de gândire nu-nțeleg!

— Au cum putea-vei, când nu eşti ca mine? Ce înseamnă „roşul" cum vrei să îți explic?

— Făcut-o-ai tu, oare?

— Da, am cercat.

— Aici greşeala îți întunecă putința. Nu încerca ceva, ci fă sau lasă. Spunând că-ncerci îți îngrădeşti isprava.

— O probă vrei? Dar ce limbaj în lume gândeşti acum că pot a folosi, ca să-ți arăt un lucru despre care nicicând nimic nu vei putea a şti?

— Vezi? Dacă ai simți ce-i „roşul", ca pe un fleac mi l-ai putea descrie. Mi-ai spune doar atât: pasiune.

— Aceasta „roşu"-nseamnă pentru tine?

IISUS HRISTOS: Ciudat… Un lucru e apreciat doar când s-a stins din calea noastră-ntinsă, când viața nu-i mai poate fi atinsă şi-a lui prezenț-atâta de normală, deobişnuită, oh! şi de banală s-a dus.

IUDA: Tot ce ai spus filozofie este fără sens! Nu poți trăi prezentul aşa dens ca să priveşti un tot ce te-nconjoară cum l-ai vedea, mereu, întâia oară! Există limite la ceea ce putem, există limite la ceea ce suntem. Trăim sperând că, poate, mai apoi vor fi vremuri mai bune pentru noi.

IH: Prezentu-i viu! Doar asta ştiu şi îl primesc cu sufletul deschis ca să-i cunosc întregul paradis!

I: Nu eşti decât un visător!

IH: Ca tine-s mai cunoscător, căci suflul vieții-ncerc să sorb…

I: Nu eşti nimic decât un orb!

Iisus se opreşte, coborându-şi chipul. Mutul îşi curmă mersul şi, aruncându-i o privire piezişă surdului, îşi pune ocrotitor mâna pe umărul tovarăşului său.

Surdul se opreşte şi el, încurcat

— Îmi pare rău! N-am vrut să spun…

— Ceea ce-ai spus, ai spus. Trădat ți-e gându-acuma, iar vorba repezită e totuşi mai de preț. Căci, deşi ea răneşte, îți limpezeşte lucrul aşa cum vrei să-l ştii.

„Eşti un prost, Iuda!" vorbesc mâinile mutului. „Doar un prost orgolios! Să pleci!"

Surdul răscoleşte cu vârful sandalei nisipul din fața lui, apoi se răsuceşte posac şi se îndepărtează, târşindu-şi paşii. Orbul ridică brusc capul, ca şi cum ar încerca să vadă ce se întâmplă. Degetele lui se încleştează pe mâna mutului.

— Unde se duce Iuda? Opreşte-l!

„Lasă-l să plece… E mai bine aşa."

Dar orbul n-are cum să vadă glasul mâinilor.

— Nu-l lăsa! Liantu-i făr' de care noi doi suntem pierduți…

Mutul se încruntă. Nu-i place, dar trebuie să recunoască faptul că orbul are dreptate. Îşi coboară mâna de pe umărul lui şi porneşte fără chef pe urmele surdului. Îl ajunge şi-i dă un ghiont. Mâinile îi explică grăbite cuvintele orbului care, în acest timp, se apropie cu paşii lui măsurați de cadența toiagului.

— Uita-vom cele zise. Sunt parte din trecut. Păstra-vom ce ne-au revelat acum şi vom porni-nainte. Prezentul să-l trăim.

Trece mai departe, însoțit de mut. Surdul îi priveşte câteva clipe cum înaintează prin nisipul veştejit, două păpuşi în faldurile unor robe albe.

IUDA: Nu eşti decât un visător!

La orizont, zidurile Ierusalimului cresc netulburat.

NOU-VENITUL: Joacă destul de bine. Au gesturi teatrale.

MENESTRELUL: Par într-adevăr că şi-au luat rolurile în serios. Iisus cu utopia lui, încercând să schimbe lumea, Petru – cățeluşul lui credincios, iar Iuda cel care nu înțelege utopia…

NV: Sau, poate, tocmai cel care-i înțelege nu doar ideile, ci şi efectele?

M: Rămâne de văzut.

3. Să ne retragem în pustie

Moartea privită ca întreg
Precum însingurarea-ar fi.
Şi nu avem nevoie oare
De ea ades?
Ea mult mai bună-i pentru oblojirea ranei
Ca sfaturile tipizate
De ştiutori.

— Voi cine sunteți şi ce vreți?

Paznicul îi priveşte încruntat din turnul situat în dreapta porții. Tovarăşul său tace, dar sclipirea fugară din fața lui dă la iveală faptul că în mâini ține o puşcă. Unul din cei trei călători se întoarce spre altul, făcându-i semne cu mâinile. Acesta încuviințează şi ridică privirea spre paznic.

— Rătăcitori în căutare de-adăpost suntem. Eu Iuda mă numesc şi-s surd, el poartă numele de Petru şi e mut, iar el e orb şi îl strigăm Iisus.

Paznicul din stânga mârâie ceva. Primul îl ascultă, apoi îi priveşte din nou pe călători.

— Cetatea noastră nevoiaşi n-ajută, dar de voiți puteți a mâne peste noapte.

— Voi sunteți nevoiaşi, nu noi!

Petru pune mâna pe cotul lui Iisus, în încercarea de a-l face să tacă. Dar paznicii nu l-au auzit, aşa că porțile li se deschid în față, scârțâind înfiorător. Cele trei trupuri înveşmântate în alb pătrund cu paşi măsurați în cetate. În fața lor se întind acum străzi prăfuite şi case vopsite în culori țipătoare, scorojite din cauza căldurii prea mari. Un miros înțepător de transpirație le asaltează nările, în timp ce urechile sunt asurzite de zumzetul neîntrerupt.

— Ce zgomot! N-au învățat tăcerea, oare?

Un om care tocmai trecea pe acolo îl priveşte mirat pe orb.

— Tăcerea? La ce-i bună? Mai şti-vor ei că eşti? Te-or mai băga în seamă?

— Tânjeşti aceste lucruri? De-ajuns nu-ți eşti tu ție?

— Tu n-ai stat în mulțime, se vede clar aceasta. E altfel ca-n pustie…

— Altminteri cum?

TRECĂTORUL 1: Când gloata-ntreagă te-nconjoară nu-ți pasă cine va să moară, cât timp stomacu-ți este plin, cât timp prestigiul ți-e deplin. Dacă din gură vei tăcea nimeni mâncare nu-ți va da, culcuş sau slujbă nu primeşti – căci lumea crede că nu eşti. De taci în loc să spui ceva nu

vei ajunge cineva. Alții mai sus mereu vor fi – ei vor striga, tu vei pieri.

IISUS HRISTOS: Ciudate vorbe-a zice poți! Pământu-i unul pentru toți: mâncare dă mie şi lui, culcuş aşterne orişicui – chiar dacă tac, chiar de vorbesc – atâta timp cât îl muncesc…

TRECĂTORUL 2: Dar dacă taci, din munca ta la cei de sus mereu vei da – căci cel ce strigă ia mereu, iar cel tăcut o duce greu!

TRECĂTORUL 3: Eşti sus – poți face ce doreşti. Eşti jos – doar plângi şi te trudeşti…

IH: Prostie mare-i ce aud… Să fie omul aşa crud? Şi-n loc să fie pentru toți, s-avem o lume doar de hoți?

IUDA: E societatea-n care noi trăim – în ea ne naştem şi în ea murim.

IH: În veci ea blestemată fie! Să ne retragem în pustie…

TRECĂTORII: Cu asta ce am dobândi? Mâncați de fiare noi am fi!

IH: Mai bine morți decât bolnavi, decât ai răutății sclavi! Căci om de om să nu încapă i-e greu ființei să priceapă! Pământ avem din zare-n zare – nu-i de ajuns pentru oricare?

T: Mai mult vor toți!

IH: Ce idioți! Când jinduieşti mai mult pe drum, cum prețuieşti ce ai acum?

T: Nu ne explici ce vrei să zici?

— Ce vreau să zic? se aprinde Iisus. Mă trezesc dimineața şi mă gândesc la cerul senin şi zic „mulțumesc, soare, că ai răsărit şi azi pentru mine" şi voi îmi spuneți

„eşti un prost, fiindcă soarele a răsărit pentru toți, nu doar pentru tine şi, de fapt, soarele răsare pentru că aşa sunt legile mecanicii cereşti" şi pe urmă sunt fericit că şi azi reuşesc să-mi purific sufletul – „noi n-avem timp de aşa ceva", dar aveți timp să stați la taclale, bârfind şi bându-vă cafelele la nisip, apoi mănânc o coajă de pâine, savurând fiecare dumicat şi voi îmi spuneți „nu poți fi mulțumit cu atât, când există atâtea delicatese pe care nu ți le permiți, dar îmbuibații pot", dar pentru mine mulțumirea este dată de faptul că pot împărți bucatele mele cu Petru şi Iuda, pentru că mă simt foarte bine alături de ei şi depănăm poveşti – „poveştile sunt pentru proşti, viața e dură", spuneți voi, însă eu cred că viața este aşa cum este şi prefer să-mi umplu sufletul cu gânduri bune şi frumoase, care să-mi aducă pacea şi liniştea, „care linişte" – întrebați voi – „când nu ştii dacă te mai trezeşti?", zic „ce-mi pasă? aflu eu dimineață, că doar de-aia îi mulțumesc eu soarelui în fiecare zi" – „eşti un fraier, habar n-ai câtă suferință e în lume şi ce responsabilități grele apasă pe umerii noştri şi e simplu pentru unul ca tine să dea sfaturi din turnul lui de fildeş", iar eu vă zic „ştiți ce? dacă vreți neapărat să găsiți un țap ispăşitor, alegeți-l pe Dumnezeu, că doar el a creat lumea", iar voi mă faceți eretic şi blasfemiator, dar cred că habar n-aveți ce semnifică, de fapt, divinitatea – „ce? te crezi mai cu moț decât noi?" mă zeflemisiți, da' nu-nțelegeți că nu mă interesează ce faceți voi, eu sunt prea ocupat să fiu fericit împreună cu ceilalți care vor să fie fericiți şi să-şi trăiască viața, nu să se plângă de ea până îşi dau seama că a trecut şi n-au apucat să se bucure de ea?

Orbul se opreşte din cuvântare, răsuflând greoi. Lumea se adunase în jurul lui, ascultând acest discurs interminabil. După explozia verbală, liniştea care se înstăpâneşte pare stranie. Doar într-o zonă este agitație. Doi preoți, însoțiți de o patrulă militară, îşi fac loc prin mulțime.

— La ale voastre treburi să plecați! Vă-mprăştiați!

Ajung cu greu în cercul liber din mijloc, unde Iisus stă cu capul plecat, încercând să-şi recapete suflul. Cei din jur se dau câțiva paşi în spate.

— Ce vrei tu, orbule? Probleme?

Petru se interpune între preoți şi Iisus.

„Lăsați-l în pace!" avertizează mâinile lui. Îl priveşte pe Iuda. „Nu e treaba mea" ridică acesta din umeri.

— La treburi voi plecați! Iar tu, om orb, sfârşeşte! Aminte ia la ce vorbeşti, să n-o pățeşti!

TRECĂTORII: Eşti sus – poți face ce doreşti. Eşti jos – doar plângi şi te trudeşti… Căci cel ce strigă ia mereu, iar cel tăcut o duce greu!

IISUS: Să ne retragem în pustie…

NOU-VENITUL: Conflictul a-nceput! Teribilă tirada lui Iisus. Mi-aminteşte de un pasaj din „Un veac de singurătate"…

MENESTRELUL: Văd că Iuda încearcă să-l tempereze.

NV: Oare-am avut dreptate?

M: Cine ştie? Deocamdată, să-i urmărim pe cei abia intrați în scenă: preoții.

4. Această marionetă pe mine mă-nspăimântă

Cu-a lor şabloane ei tot dreg
Şi-au reuşit a murdări
Pân' la amara saturare
Al lumii trai.
Şi-acum au nesimțirea ca din vârful stranei
Să nu îți dea dreptate
Să te omori?!

Undeva, într-o încăpere rece şi întunecată, oamenii în robe s-au adunat în grabă. Preoți standardizați: înalți, burtoşi, bărboşi, dogmatici. Stau în picioare şi se foiesc neliniştiți, murmurând neîncetat.

Se-aude o voce de tenor:

— Caiafa, Mare Preot, ai vrut să ne-adunăm. Venit-am!

Murmurul conteneşte. Se aude un scârțâit, ca o tânguire jalnică. Din umbra portalului se desprinde un trup întunecat, înaintând încet într-un scaun cu rotile.

Scârț-scârț!

Fiecare rostogolire a roților aduce cu sine o nouă tânguială. Clipele trec încet, în tăcerea reverențioasă a preoților. Roțile încremenesc.

CAIAFA: Azi în cetate, dintr-al depărtării colb, venit-a un agitator…

PREOTUL 1: Un orb!

C: Dar nu vederea-i cea care contează – chiar de n-o are, omul tot visează. Iar visele acestui orb nebun s-asemeni unor lovituri de tun!

PREOTUL 2: Pentru a stăpâni, dă lumii o supapă – de tiranie, astfel, va crede-atunci că scapă! Iluzia libertății s-oferi şi-ai câştigat. Deci, orbul ne ajută.

C: Ce spui e-adevărat.

P1: Au ce doresc…

PREOTUL 3: Asta cred ei, oricum.

P1: Nu le-arunca, atuncea – tu – jucăria-n drum! E doar o marionetă! El joacă – tu doar cântă…

C: Această marionetă pe mine mă-nspăimântă! Puneți-vă în locul meu – să-mi risc poziția mi-e greu! Dacă-i convinge, totuşi, cu ceea ce îndrugă devine Mare Preot, iar eu sunt pus pe fugă! Mulțimea poate-alege între intrus şi mine; ce poate să se-ntâmple nu îmi miroase-a bine! Căci în oraşu-acesta nu-i loc pentru-amândoi…

PREOȚII: Mulțimea e a noastră! Încrede-te în noi!

C: Dar dacă lucrul creşte şi-ajunge la Pilat? Precum o ştim cu toții e-un om tare ciudat. Dacă m-aruncă-n stradă din locul cuvenit, punând în al meu scaun pe acest nou venit?

P1: Exagerezi…

P2: Eşti prea speriat…

P3: Nimica nu s-a întâmplat!

C: Eu sunt un hoit – el e un corb!

P: Nu e nimic decât un orb!

Caiafa izbeşte cu pumnul în perete.

— Iar eu paralizat sunt într-un scaun! Care-i mai rău? Răspundeți! Cum eu ajuns-am ca infirm aici, la fel de bine poate fi ales şi el. Mi-e teamă să îl las să-şi facă jocul!

— Nu e născut s-ajungă aşa sus! Nu poate converti cetatea-ntreagă; elanul şi-l va pierde în curând…

Caiafa răbufneşte:

— Adepții lui sunt încă prea puțini, mai bine să scăpăm de el acum! De ce să aşteptăm să treacă timpul, să regretăm vreodată că n-am fost decişi?

Vocea de tenor se face din nou auzită:

— Eu zic că, totuşi, ne-agităm degeaba. E-un foc de paie ce se stinge foarte-uşor.

P: Eşti prea speriat, Caiafa, prea speriat! Nimica nu s-a întâmplat.

C: Nu are rost să pierdem ocazia uriaşă – să-nnăbuşim această amenințare-n faşă!

P1: Dar cum să facem asta?

P2: Să-l lichidăm şi basta!

P3: Nu cred că este bine să fim aşa direcți – în ochii lui Pilat putem părea suspecți. Mai bună e o cursă…

C: Ideea nu e rea, dar pentru-al prinde-n cursă ne trebui' cineva!

P: Îi vom întinde-o cursă, ideea nu e rea, dar pentru-aceasta faptă ne trebui' cineva!

Tăcerea învăluie din nou camera de piatră. Câteva clipe mai apoi, o voce se desprinde din negură:

— Cu el doi oameni umblă, iar unu-i e fidel. Pe celălalt cerca-vom ca să-l ademenim – nu pare-a-i fi aproape şi poate reuşim.

— Aşa să facem, dară!

— Rămâne-n acest fel!

CAIAFA si PREOȚII: Nu are rost să pierdem ocazia uriaşă – să-nnăbuşim această amenințare-n faşă!

NOU-VENITUL: Sunt curios să văd motivația lui Iuda pentru a-l vinde pe Iisus. Chestia aia cu 30 de arginți mi se pare o băşcălie.

MENESTRELUL: Depinde; o poți considera o figură de stil.

NV: Chiar şi aşa, e inadmisibil că nu se specifică nicăieri relația lui Iuda cu Iisus. Faza de la „Cina cea de Taină" e doar finalul unei poveşti pe care „Biblia" o omite.

M: Poate să fie din cauza motivului enunțat de tine anterior? Pentru a putea impune un mit, era nevoie să nu existe nimeni care să fi văzut o fisură în el. Iar dacă a existat o asemenea persoană, ei i-au fost trecute sub tăcere ideile şi s-a păstrat doar deznodământul, răstălmăcit şi el?

5. Baletul minților

De-un lucru nu pot să mă leg
Dacă la baza lui n-aş şti
C-am pus, cu-ntreaga mea ardoare,
Iubire doar.
Aşa că, decât lupta pentru a mea pază,
Mai bine mă întind pe spate
În câmp de flori.

Bang-bang! Bang-bang!

Clopotele bisericii reci şi întunecate.

Toca-toca-toca-toca-toca-toca-toca-toc!

Toaca răsunând a gol sub mâinile grăbite ale unui călugăr.

Toca-toca-bang-bang!

Toca-toca-bang-bang!

Fâş-fâş! Fâş-fâş!

Picioarele obosite ale enoriaşilor târşindu-şi papucii pe pardoseală.

Toca-toc-bang-fâş-fâş!

Toca-toc-bang-fâş-fâş!

Cling-cling! Cling-cling!

Cădelnița, într-un continuu du-te vino adimensional.

Cling-toca-toc-bang-fâş-fâş!

Cling-toca-toc-bang-fâş-fâş!

…Linişte…

MINTEA 1: Al nostru tată care eşti în ceruri…

MINTEA 2: Citit-am ieri că-n lume sunt şi geruri!

…fie sfințit numele Tău…

MINTEA 3: Vecinul meu e-atât de rău!

…să vie-mpărăția Ta…

MINȚILE: …şi să se facă voia Ta…

MINTEA 4: …precum în cer aşa şi pe pământ…

MINTEA 5: Socrul azi-mâine e-n mormânt!

…îmbucătura noastră cea de toate zilele…

MINTEA 6: Pentru copil eu încercat-am toate pilele!

…azi nouă să ne-o dai…

MINTEA 7: Îmi cumpăr nişte cai!

…şi ne iartă nouă greşelile noastre…

MINTEA 8: Toate femeile, vă spun, sunt proaste!

…precum iertăm şi noi la toți greşiții noştri…

MINTEA 9: Voi, preoți îmbuibați, cu acoliții voştri!

…şi pe noi nu ne duce în ispită…

MINTEA 10: Oare fătuca aia e într-adevăr cinstită?
…ci de cel rău ne izbăveşte…
MINTEA 11: Pilat din Pont ne cam prosteşte!
…căci a Ta e-mpărăția…
MINTEA 12: Cu cine-mi e acum soția?
…puterea şi slava în veci…
MINTEA 13: Peste pasajul ăsta treci!
MINȚILE: …AMIN!

PREOȚII: Râu blând, fii bun, ne izbăveşte, ascunde-n sânul Tău mult peşte! Adu-ne ploaia să ne răcorească, adu belşugul să ne mulțumească; rămâi pe veci alături de cetate şi ține moartea din deşert departe!

MINȚILE BĂRBAȚILOR:

Tipa de-acolo-arată foarte bine şi văd că se tot uită după mine… Oh, Doamne, mâine iar lucrez! Boul de şef mă face să turbez… E-un căpcăun ce nu-mi dă bani destui, dar pentru altul are, că e al nu-ştiu-cui! Da-i fraieresc la lucru pe-ai mei tâmpiți colegi şi o s-o duc pe urmă ca un urmaş de regi! Îmi las apoi nevasta, copiii-i părăsesc şi cu gagica aia ca-n Rai o să trăiesc!

MINȚILE FEMEILOR:

Oh, crudă soartă ne-a fost dată nouă! Bărbații ne vor, fiecare, câte două: nevastă cu copii – prestigiu-n societate, amantă-ncântătoare – o viață deşănțată. Ne stingem viața cu familia-n spate, iar ei spun despre noi că suntem proaste toate! Când suntem laolaltă de lume povestim, iar ei îşi râd în barbă spunând ca noi bârfim! Nu se gândesc că-n viață dorim şi noi un bine: să fim pe veci uitate în mii de magazine!

IISUS: Casa Tatălui clădită-i ca lăcaş al rugăciunii – voi o faceți cuib al crimei şi un leagăn al minciunii! Plecați! Fii blestemați…

Toți se întorc spre dreapta în acelaşi ritm alert. Piciorul drept puțin în spate, mâna stângă ridicată în dreptul feței, palma acoperind pudic gura, un "oh" şocat din mii de piepturi.

Iuda îl trage grăbit deoparte pe Iisus.

— Nebun eşti? Vrei să te linşeze? De ce faci aşa valuri? Au mintea ți-ai pierdut?

— Tu, care le vezi chipul, acum pe loc îmi spune: câți par măcar că gândul le e la cele sfinte?

— Păi…

— Îți spun eu – eu, orbul! – că toți sunt nişte falsuri, ce nu ştiu ce e sacrul şi-şi bat joc de lăcaşe! Ce caută aicea? Afară, zic, afară!

— Iisus, opreşte-ți vorba!

— Ce vrea acest eretic?

I: Plecați! Fii blestemați…

NOU-VENITUL: Cred că, dacă Iisus nu ar fi fost orb, faza ar fi fost mai picantă.

MENESTRELUL: Lasă asta! Rememorează scena: toți mişcându-se în acelaşi ritm, teleghidați! Niciunul n-a făcut vreun gest diferit măcar cu un deget! Arătau ca şi cum ar fi fost picioarele unui miriapod! Un spectacol cu adevărat unic! Cotidian, aş putea zice…

6. Suită pentru Iuda şi Ierusalim

Sfârşitul, ultimul strateg,
Peste noi oricum va veni
— Din diavoli făcând transformare
În îngeri albi. Doar tălpile vor ține-n ele urma manei
Acelor clipe-ntunecate
De multe ori…

a) Andante

Biet Ierusalim, sunt trist – ai decăzut.
Castelul tău din nouri s-a preschimbat în lut…
(Iisus)

Ziua se ascunsese dincolo de curbura orizontului, lăsând cetatea în stăpânirea nopții. O lună rotundă, aureolată cu reflexii palide, conducea roiul de stele pe câmpia semisferică a cerului.

Iuda se ridicase din colțul în care se aciuaseră. Un fior îi străbătuse trupul amorțit. Era încă răcoare, iar asta îl făcuse să se înfofolească şi mai bine în haina albă. Pornise cu paşi grăbiți pe străzi – avea s-o lase mai moale după ce sângele i se va fi pus în mişcare. Ieşise în strada principală.

Tăcere. Nici un sunet nu penetra zidul de vată care-i astupa timpanele. Linişte.

O linişte abisală.

În spatele unui geam luminat – oameni agitându-se cu pahare în mână. Probabil ziua cuiva. Sigur muzica revărsându-se pe stradă şi apoi, prin rigole, curgând mai departe.

Pe trotuarul opus – câțiva tineri. Probabil, în drum spre o distracție. Râsete şi glume spărgând noaptea în cascade silențioase. Un câine urmărind tăcut o pisică. Nu tu miau, nu tu ham. O viață purtată pe aripile vântului precum o peliculă de film mut.

Ssst-ssst!

Tăcere!

Filmul mut îşi mai derula un cadru.

Ssst-ssst!

Tăcere!

Nu mai faceți zgomot, căci, oricum, nu v-am auzit!

Ssst-ssst!

Difuzoarele nu funcționau.

În fața ochilor – o intrare. Deasupra ei – o inscripție: „Magia rezolvă totul". O perdea în loc de uşă. Ziduri scorojite.

Iuda intrase. O lumină difuză. Un miros ciudat; plăcut şi, totodată, deranjant. În față, la o masă prăfuită – o ființă acoperită cu o pelerină decolorată. Capul, plecat, ascuns de o glugă. Mâinile, lungi şi slabe, protejate de mănuşi.

Iuda băgase mâna în faldurile hainei şi scosese un bilet.

— Aveam un bonus! S-aud am vrut…

Ființa nu schițase nici un gest. Doar că, sub ochii mirați ai surdului, praful de pe masă prinsese să se unească în cuvinte.

„Sigur ai fost? Nu cheltuiai un bonus de pomană!"

— Sigur! De liniște m-am săturat…

„Ale tale daruri nu huleai…"

— AM VRUT SĂ AUD!

Paf!

Bonusul dispăruse din mâna întinsă.

„Am auzit un bubuit… Auzeam! AUZEAM! "

Urechea, nouă, proaspătă, prinzând în filtrul ei până şi frecarea firelor de praf. Catalogând sunet după sunet. Retrăgându-se deranjată, zgâriată, în fața unor sunete obişnuite.

Un auz perfect.

Peste toate zgomotele se suprapusese o voce hârâită, venind de sub gluga decolorată:

— Ai vrut s-auzi? Te făceam Eu să auzi!

Flick! pocniseră degetele mâinii stângi. Încăperea dispăruse.

b) Moderatto

Biet Ierusalim, cu viața ta uşoară
suflarea din cetate uitat-a chiar să moară…
(Iisus)

Mulțimea se scurge prin timp asemeni unui fluviu în leagănul albiei sale. Locuri cu vârtej, stânci ce trebuie ocolite, praguri peste care se sare în necunoscut, curgeri molcome, învolburări furibunde.

La capătul inexistent al tunelului timpului – ei doi.

Puhoiul se apropie. Tumultul vocilor creşte, se preschimbă în muget. Mulțimea e tot mai aproape. Ajunge la trei paşi în fața lor. Se opreşte.

Ființa porneşte liniştită spre masa care se dă în lături din calea ei şi i se închide în urmă. Iuda o urmează. Stau acum în mijlocul unui cerc înconjurat de oameni.

(față): Născuți să trăim, să murim, născuți să urâm, să iubim…

(față, stânga): Urme de paşi noi trasăm printr-un timp, să dăm socoteală unor zei din Olimp…

(față, stânga, spate): Scurmând prin necazuri, răutăți şi durere, cu oaze de bine trasăm vieții repere.

(față, stânga, spate, dreapta): Ne naştem, trăim cum putem şi murim. Al timpului rit noi în veac săvârşim.

Iuda rămâne încremenit sub impresia şocantă a demonstrației de putere făcută de sistemul surround. Sunetul dându-i ocol, într-o spirală amețitoare, legându-l cu impregnarea vorbelor pe foaia agitată a creierului.

— Fantastic! Atâta crud real vărsat din mii de piepturi împrejur…

Ființa tace. Dirijorul se opreşte, făcând semn corului să continue. Fluidul general, fundalul, rămâne acelaşi. Dar acum omul în frac dirijează separat, distinct – cu câte o mână, fiecare din cele patru grupuri.

(față):	**(stânga):**	**(spate):**	**(dreapta):**
Am nevoie de cineva să mă lecuiască, am nevoie de cineva să mă ocrotească!	Plăcerea vieții o găsesc în trup, doar în el – desfrânat, aţâţând simțul în chip şi	Banii ce din muncă eu i-am dobândit în afaceri grase-acum i-am investit.	Puterea e totul, doar astami doresc – pentru ea pe oricine cu smirnă slujesc.

Mi-e atât de greu să țin
viața în frâu,
de-atâtea ori
am vrut să mă
înec în râu…
Căci traiul e
crud în acest
loc blestemat
– destabilizatorul fericit ar
trebui condamnat!

fel: îmbuibat
de mâncare,
îmbătat de alcool, privind
arcuirea nebună a unui
trup gol.
Consumând
orice strop
energetic din
mine le urlu
tuturor că
doar aşa e
bine!

Voi avea maşină, casă, aur
pur, pietre
nestemate vor
roi în jur.
Pentru-a-mi
satisface pofta
de-avuție îl
calc pe acela
ce-n cale-o
să-mi fie!

Să poți zice
multe, să dai
legi şi decrete,
cu cei ce
le-ncalcă să
trânteşti de
perete.
Putere să fie!
Acest crez îl
urmez –
pe cine-l contestă prefer
să-l lichidez!

Efectul cuadrofoniei îl izbeşte şi mai puternic pe bietul Iuda, care stă dezorientat în mijlocul cercului. Aude sunetele care se revarsă peste el, fără oprire. Glasul ființei acoperă vacarmul.

— Luați-l!

Mulțimea se repede ca un val uriaş asupra lui, închizându-l în sânul ei. Iuda îşi acoperă speriat ochii cu mâinile.

c) Allegro

Biet Ierusalim, pustiul ce-i în tine
preschimbă tot ce-atinge în palide ruine…
(Iisus)

Când îşi va lua mâinile din față va vedea că se va afla pe un scaun într-un local imens. În jurul lui va fi o

petrecere. Un fum gros în aer – o împletitură de arome de ţigări. Un vacarm asurzitor reverberat de coloanele de marmură şi de pereţii încărcaţi cu ornamente, cu toată lumea vorbind deodată şi nimeni ascultând.

În faţa mesei se va posta un chelner pedant.

— Ce va dori domnul?

Fără să-şi fi revenit din uluială, Iuda va întreba mecanic:

— Ce veţi avea?

Chelnerul îi va întinde zâmbitor caietul legat în piele, cu litere gotice suflate în aur.

— Uitaţi-vă la meniu: vă vom servi rock à la carte, dans de nud stropit cu şampanie, black-jack asortat, iar ca desert ne vom permite să vă rezervăm o mică surpriză.

Iuda îl va privi consternat pe chelnerul care, zâmbind în continuare afabil, se va întoarce spre unul dintre colţurile încăperii şi va comanda cu o voce autoritară:

— Un rock à la carte pentru domnul!

Rata-ta-rata-ta-rata-ta-tam!

Bateria cadenţând atmosfera.

Bam-bam-ba-ba-bam!

Bassul strecurându-şi vibraţiile calde şi dureroase. Pe nesimţite, amplificatoarele păşind în linia lor de maxim şi prăbuşind ritmurile devastatoare de chitară. În umbra acestui ritm rostogolitor – clapele, conducând ascultătorul pe inevitabilul drum al obedienţei.

Iar apoi, strigătul – acea voce non-umană, ascuţită şi dulce.

La început, oaspetele se va simţi zdrobit, distrus de aceste zgomote dure. Cu timpul, sunetele i se vor infiltra

prin porii larg deschişi, punându-i – bătaie cu bătaie – sângele în mişcare. Adrenalina îşi va face simțită prezența tot mai mult. Publicul va urla, isterizat. Va leşina, va implora, dorind o fărâmă din idolii clădiți pe piedestalul scenei. Se va zbate, scuturându-şi pletele sub şocurile violente ale muzicii. Toți vor conduce un dans numai de ei ştiut, dar nimeni nu va dansa.

„Nu vei vrea să te potriveşti în acest cadru? Nu vei vrea să-ți trăieşti viața şi tu?"

Strigătul mult aşteptat va răzbate, în sfârşit:

— Ba da!

Scaunul va cădea sfărâmat la podea. Hainele vor fi sfâşiate. Scuturarea trupului străbătut de sângele clocotind va începe. Va fi vremea petrecerii.

— Felul doi va veni pentru domnul!

Luminile se vor estompa şi, din negura unei cortine, vor sări corpuri goale, cu linii armonioase, voluptuoase, provocatoare, aţâţătoare. Pocnetele curajoase se vor strecura prin ritmul bateriei, acompaniate de valuri de şampanie.

— Veți bea şi vă veți veseli!

Reacții chimice în interiorul trupului-victimă. Camera se va roti. Mintea va fi golită. Picioarele vor fi de plumb, incapabile să se despleticească. Trupurile goale vor dansa hipnotic, lasciv.

— Le veți luați acum! Vor fi ale voastre!

Mulțimea, dezlănțuindu-şi sălbatic pasiunile, refulându-se. Gemete de satisfacție, țipete de extaz.

— Vină black-jack-ul asortat!

Banii vor cădea din buzunare, se vor roti nebuni pe masa de joc.

Fâş-fâş! Cling-cling!

Zbierete, urlete…

Bani! Bani! BANI!

MULȚIMEA: Voi pierde! Voi câştiga! Voi fi bogat! Voi fi săract! Banii-or fi o pacoste, banii-or fi o dragoste – te vor ridica, te vor coborî, te vor salva, te vor omorî!

Iuda va bate entuziasmat cu pumnul în masă.

— Surpriza voi vrea!

d) Vivace-presto

Biet Ierusalim, ai prins mişcarea-n cleşte
uitând că-n lume numai prezentul dăinuieşte…
(Iisus)

PREOȚII: Ai cerut surpriza – ne-ai chemat pe noi! Dorim o şansă ca să-i prindem pe cei doi!

MULȚIMEA: Iisus, Iisus, Iisus e un ratat! Să-l prindem, să-l prindem, să fie condamnat!

CAIAFA: Pe cei doi noi dorim să-i avem până-n zori…

P: Ca să salvezi cetatea, Caiafa, să-i omori!

M: Iisus, Iisus, Iisus e un ratat! să-l prindem, să-l prindem, să fie condamnat!

C: Aşa vom face…

M: Aşa ne vom salva!

C: Dar pentru-al prinde-n cursă eu vreau pe cineva!

M: PE EL!

Toate mâinile se întind către Iuda.

IUDA: Dar… de ce eu? Prieten îmi e de demult…

P: Nu vezi că vrea să stingă al vieții drag tumult?

I: Într-adevăr…

C: Nu poate fi aşa!

I: Şi, totuşi, eu…

C: Nu ai ce regreta! Pentru binele ce-l faci vei fi plătit, se-nțelege – vei rămâne cu noi, să trăieşti ca un rege. Dorim doar un motiv să-l ducem la Pilat, să îi dea socoteală, să fie judecat!

I: Schimbarea vrea s-aducă, oamenii să trezească. Să nu mai fie-o turmă… Ajunge-atât?

P: Ajunge.

I: Şi totuşi…

C: Taci! Nu spune! Îți înțeleg durerea, ştiu ce simți tu acum, dar pentru-al nostru bine îl vei opri din drum!

Iuda tace. Priveşte la tot spectacolul care-l înconjoară. Pumnii încleştați, cu degetul mare plimbându-se agitat peste celelalte. Umerii adunați, umil. Dinții mestecând buza inferioară. Limba plimbându-se bezmetic de la o măsea la alta. Nările fremătând temătoare. Respirația grăbită, şuierătoare. Obrajii traşi, palizi. Urechile stacojii. Ochii trişti clipind des. Pupilele dilatate. Irisul – firişoare negre pe întinderea brună, acum drepte, o clipă mai apoi tremurate. Pupila contractându-se şi dilatându-se. În spatele ei, două cadre: Iisus cu Petru şi Caiafapreoțiimulțimea. Clip – o închidere a pleoapelor. Clip – alta. Clip. Clip. Clip.

Un oftat.

C: O vei face?
I: O voi face…

(În scenă se află acum şi ființa în halatul ei decolorat)

NOU-VENITUL: Bietul Iuda! Am avut dreptate – încearcă să mențină ordinea existentă. Dar cine are dreptul să judece cum vrea să trăiască unul sau altul? De ce nu şi-ar apăra lumea?

MENESTRELUL: Să-l vedem acum pe Iisus. Îmi place la nebunie scena din grădina Ghetsimani. Mă face să plâng de fiecare dată „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc eu, ci cum voieşti Tu." Monumental…

FIINȚA: Pură melodramă! Doar n-a fost nimeni cu el atunci. De unde se ştie ce a zis?

7. Cum poate să-i convingă un nebun?

Mersul acesta nu-l mai neg.
Nu poate altfel a lovi
Decât ca-ntreaga răsuflare
Dintr-un prezent
Ce poartă-n el izvorul pur al tainei,
A vieții-ntregi eternitate:
Te naşti şi mori.

Sonata Lunii: Adagio Sostenuto
Ludwig van Beethoven
„Sonata Opus 27 Nr 2 În Do Diez Minor" (1802)

Bună, Doamne!
Sunt eu, fiul Tău

Am venit prea devreme? Am venit prea târziu?
Nu trebuia să vin
deloc?
Mă lovesc cu pietre şi spun că sunt nebun…
Aşa să fie, oare?
„Eşti orb!" îmi spun.
Asta mă doare.
Sunt orb? Aşa să fie, oare?
Sau orbi sunt ei, căci
nu văd viața clocotind în jurul lor
precum râul îşi unduieşte şuvoaiele în albia
fericirii?
Insistă să admire paloarea confuză şi nebună a
insulei pierzătoare de vieți omeneşti
venind în pasul târşâit al
clipei ultime.

Iubesc frumosul simplitatea, perfecțiunea!
Oh, ce n-aş da să nu pierd
lumina!

Dar, chiar de n-o pierd, la ce-mi poate ajuta
dacă acelor suflete rănite n-o pot da?
Cum să-i învăț? Cum să le spun?
Cum poate să-i convingă un nebun?

Dacă exişti într-adevăr,
învață-mă!
Te rog…

— Un bonus ai.

— Tu cine eşti?

— O carte din pachetul pe care-l ține El în mână. Cartea ce-ai tras-o tu…

— E bună, sau e rea?

— Nu sunt cărți bune, rele. Toate spunem ceva – ce-nveți din ce-ți arată cartea-i important.

— Tu ce-mi arăți?

— Ființ-acoperită-n pelerină, cu cap ascuns de glugă şi mâinile-n mănuşi.

— Şi ce îmi spui?

— Un bonus ai.

— De vrei, ia-l tu şi-l dă oricui.

— Eu ție vreau a-l da.

— Ce pot face cu el?

— Orice vei vrea: să vezi, să-nveți pe cei din jur lumina…

— Să sar un pas? Nu-i bine. Aceste lucruri am a le-nvăța doar eu.

— Dar şansa? Ea-ți oferă un atu.

— M-avantajează.

— De-ți este spre câştig, îl meritai. Destui se-aruncă cu atuu-n groapă.

— Atunci îmi spui – ce-o să aleg, ce face?

— Nu.

— Prieten nu-mi eşti?

— Tocmai fiindcă îți sunt.

— Lăsa-m-ai să apuc un drum greşit?

— Sunt drumuri doar. Nu-s bune, ori greşite.

— 'Nainte-ai spus că unii-n groapă merg cu-atuul. Te contrazici aici.

— Deloc.

— Nimic, deci, n-are sens. Oricine poate face orice vrea, căci nu contează.

— Exact.

— Deci jocu-i important, nu scopul lui.

— Scop nu există. Sau scop e jocul.

— Asta spuneam şi eu, vezi bine. Tu zis-ai însă mai profund.

— Şi-atunci?

— Cred că mi-am folosit acum biletul.

— Nu asta mă interesează.

— Cum? De vrei să ştii la ce-am ajuns cu el, te contrazici.

— De ce crezi tu aceasta? Cum jocul e un scop în sine, nu poate fi şi scopul joc?

— Dreptate ai.

— Şi-atunci?

— L-aştept pe Iuda.

— De ce?

— Nu-mi pasă dacă vine-au ba.

NOU-VENITUL: Să fie asta-nțelepciunea vieții?

MENESTRELUL: Totul e aranjat, oricum! Chiar Iisus îi spune lui Pilat că nu poate schimba nimic, căci e voința Domnului…

FIINȚA: Atunci de ce e considerat Pilat aşa important? După părerea mea, chestia cu Pilat te poate face să te întrebi dacă întreaga poveste nu e, de fapt, un fals. E elementul care nu se potriveşte-n puzzle.

8. De ce sunt eu, Pilat, răspunsul?

Doar ei, realii, mai culeg
Cu ce mobile ar dori
Să-şi facă – dacă pot – mai mare
Gloria moartă.
Având viața precum împietrirea stanei,
Cu-a lor dreptate,
Inchizitori…

The Trial
Pink Floyd
Albumul „The Wall"(1979)

Cine sunt aceşti oameni?

Ce vor aceşti oameni?

De ce-mi tulbură pacea sufletească cu mâinile lor murdare de sânge?

De ce sunt eu, Pilat, răspunsul?

CAIAFA: Destabilizatorul a fost adus la tine – motivul e revolta, ştii asta foarte bine!

MULȚIMEA: Să fie judecat! Să fie condamnat!

De ce sunt eu, Pilat, răspunsul?

C: Agită lumea din cetate!
PREOȚII: Doar tu poți face-acum dreptate!
M: Să fie judecat! Să fie condamnat!

E-atât de liniştit, de detaşat. Nu pot să cred că ar fi vinovat de tot ce-i pun în spate-aceste brute. Îmi pare rău, dar jocurile-au fost făcute…

„De ce crezi asta?"

„Priveşte-i: gloata de nebuni! Orice aş spune eu acum, sentința fost-a deja de ei dată…"

„Şi, totuşi, eşti al lor conducător! Voința-ți va fi respectată de popor!"

„Conducător fiind poți face una, alta, dar nu te poți împotrivi întregului norod. De le voi sta în cale în această clipă, veni-va vremea când m-or azvârli deoparte!"

„Contează asta pentru tine?"

M: Să fie judecat! Să fie condamnat!

„Da, contează."

„Un bonus ai – poți a obține mâna cu care-acum în frâu să-i ții."

„Şi astfel voi sfârşi-ntr-o zi în râu! Îmi pare rău de el, dar – oarecum – vreun gest de-al lui i-a dat această soartă. E karma lui şi-a-ntregului norod – eu mâinile îmi voi păstra curate!"

„Dar nu ai mâini!"

„Şi nici nu vreau. De pe această înscenare răspunderea mi-o iau! ”

PILAT: Al vostru e, de vreți să-l judecați!

C: În fața ta rămânem prea-plecați! Să-l judecăm cu toții aşadar!

Şi uite înc-o crimă în zadar…
„În mâna ta e totul.”
„Totul?! Sau nimic?”

C: Ce hotărât-ați?
M: MOARTEA!

Biata marionetă umană e înghițită de fiarele flămânde. Bucăți de carne însângerate se scurg din trup prin haina sfâşiată, ducând cu ele suflul vieții lui. Cade. Îl calcă în picioare – un trup, zdrobit. Ei strigă şi mai tare. Oase frânte. Țeasta sfărâmată, plutind într-o gelatină verzuie. Carnea plescăind sub şenilele dansului lor dement.

Sfârşitul.

NOU-VENITUL: Oribil… Dar Pilat e în plus în povestea asta, într-adevăr! N-are nici în clin nici în mânecă cu deznodământul ei. De ce să-şi pună el capul pe butuc pentru ceva ce nici măcar nu înțelege?

MENESTRELUL: Sunt curios ce o să facă Petru. Se va dezice de Iisus, sau nu?

FIINȚA: Faptul de a se dezice n-ar face decât să-l pună pe aceeaşi poziție cu Iuda. Cum ar putea apoi să

devină un continuator al învățăturilor lui Iisus, fără să fie un ipocrit?

9. Norocu-mi voi cerca / Cu morții rămân eu

Chiar de le spui, nu înțeleg
Nici de-ar vedea, nici de-ar citi:
— „Nu te uita la paiul care
E în alt ochi".
Căci mergem singuri către cântul goarnei,
Cu trupurile închistate
În cruci de sori.

Who Wants To Live Forever
Queen
Albumul „A Kind Of Magic" (1986)

E gata totul…

L-au prins şi l-au îngropat în ignoranța lor. Sânge pe terase, picurând în sufletul dalelor de marmură din piață, arzând în flăcări de iad pe toți cei care vor mai cuteza vreodată să păşească pe acolo.

Visul lui, lumea pe care o vedea dincolo de lumina moartă a ochilor închişi, totul a pierit. O adiere de speranță, o sămânță de fericire smulsă de la sânul fraged al îngerului care de-abia apucase să-i dea naştere. Lacrimi picurând din ochii la fel de orbi ai statuilor. Uscăciune izvorând din ochii prea-văzători ai oamenilor.

A încercat măcar cineva să-l înțeleagă?

„Dar încercat-ai tu?"

„Făcut-o-am, ştii bine! I-am înțeles ființa cea plină de virtute… Aşa fragil şi paşnic, dorind să îi învețe… Nesăbuit sau darnic? Ținându-şi pentru sine comoara sa de aur ar fi ajuns la ceruri – un porumbel divin. Dorind să îi ajute, să le arate calea, şi-a risipit comoara în suflete pustii – n-a apucat s-ajungă pe tronul lui cu perle, căci i-au oprit 'nălțarea cu sânge şi durere…"

„Dar ce-o să faci tu, Petru, cu ce ți-a dat el ție? Vei împărți cu alții – al lui vis să-l învii? Sau ții doar pentru tine, strângând a lui comoară, s-ajungi pe tron în ceruri, în locul ce-i menit?"

„Voi face-n al lui spirit: norocu-mi voi cerca"

„Prea bine-atunci, alege: stânga sau dreapta mea?"

„Să fie stânga dară!"

„E drumul vrut de el. Preschimbă-n glas cel bonus, să poți a-i învăța."

„Aşa va fi. Amin!"

Am aruncat deoparte minunatul dar al tăcerii, cel care te ajută să aduni virtuți în tine. Putea-voi oare, aşa, să mai ajung la capăt? Să mai prind în căuşul palmei izvorul luminii?

Child In Time
Deep Purple
Albumul „Deep Purple In Rock" (1970)

— Bună, Petru.
— Iuda? Tu?
— Vorbeşti? I-ai luat tu locul?

— L-am luat. Mă vei trăda? Vândutu-ți-ai un prieten în nebunia ta – cu mine ce vei face?

— Pe tine te-oi salva. Căci te vor şi pe tine sacrificat pe-altar. Trebui' să pleci de-aicea spre alte zări!

— De ce?

— A lui Iisus cuvinte nu-s pentru ei făcute. A lor lume trăieşte în altă strălucire – spectacol, doar spectacol, e-o lume pentru mine. A voastră-nvățătură aduce. Eu îi voi da ce-aşteaptă.

— Ce?

— Tu pleacă! Departe mergi, în lume, învață-i pe cei vii! Cu morții rămân eu.

— Adio, atunci!

— Adio!

Marile porți ale Ierusalimului se închid în urma călătorului.

Paşi pe nisip. Petru.

Urme pe nisip, paşi pe nisip. Petru.

Urme pe nisip, urme pe nisip, paşi pe nisip. Petru.

Urme pe nisip, urme pe nisip, urme pe nisip, paşi pe nisip. Petru.

Urme de paşi pe nisip.

Urme pe nisip.

Urme.

Iuda şi oraşul.

Iisus – un orb. Ce-ai vrut să ne arăți? O altă lume, plină de prezent, de viața clipei. Ce ai făcut cu-a ta orbire? Te-a ajutat să fii departe de tentațiile mincinoase şi uşoare ale lumii. Departe de spoiala ce-i acoperă inima. Departe de ceea ce tu numeai moarte. Dar nu cumva ea te-a trimis

într-o utopie? Nu te-a făcut să ne crezi altceva decât suntem? Zei în loc de oameni? Nu te-a făcut să uiți că slăbiciunea e o cale mai uşoară şi că e nevoie de mult mai mult decât de nişte vorbe pentru a ne scoate din nimicnicia noastră? Nu te-ai gândit că omul e o ființă din carne şi sânge, care se lasă subjugată de mocirla resemnării? De ce te-ai irosit în van şi nu ai urmat doar tu calea ce ți se-nfățişase?

— Dar era nevoie să-l ucideți pentru asta?

Petru – un mut. Continuatorul utopiei. De ce ți-ai părăsit minunatul dar al tăcerii? Să nu spui o vorbă, fie ea bună sau rea, ci să te păstrezi mereu în carcasa gândurilor – pământul ideal pentru sămânța înțelepciunii orbului. Puteai creşte în trupul tău acea utopie. De ce ai preferat să răspândeşti sămânța? Merită să fii altruist cu pietrele?

— Dar era nevoie să-l huliți pentru asta?

Ei şi eu. Cine sunt eu? Cel rău? Îşi vor aminti de mine ca de un trădător. Dar sunt chiar aşa de vinovat pentru că sunt om? Pentru că am vrut să apăr lumea de un vis? Un vis care putea distruge totul?

— Dar meritați voi acest pas al meu?

Iuda, Caiafa şi Pilat.

— De ce te învinovățeşti? Ai fost un Om din Societate. Ce ai făcut tu trebuia făcut.

— Au tu vorbeşti, Caiafa? Căci frică ți-a fost ție de suflul plin de viață ce orbul l-a adus. Tu erai vechi şi putred, el era nou şi proaspăt.

— Aşa ajung cu toții când sunt la vârsta mea. De tineri le e teamă, de nou le este frică. Sunt speriați de faptul că au fost depăşiți, că – orişice ar face – nu mai pot ține pasul.

— Şi asta e o scuză?

— Da. Pentru mine e.

— Rămâi atunci cu vechiul! În râu cu tine!

— Aaaaaaah!

— Şi tu, Pilat?

— Ce ai fi vrut să fac? Să judec o mulțime ce zace pe pământuri cu o ființă care din cer s-a pogorât? Ce etalon să aflu? Cum să îi socotesc?

— Într-adevăr… Tu pleacă! Cu tine nu am treabă…

— Şi-ntreg Ierusalimul?

— Cu morții rămân eu.

— Adio, atunci!

— Adio!

Marile porți ale Ierusalimului se închid în urma călătorului.

Paşi pe nisip. Pilat.

Urme pe nisip, paşi pe nisip. Pilat.

Urme pe nisip, urme pe nisip, paşi pe nisip. Pilat.

Urme pe nisip, urme pe nisip, urme pe nisip, paşi pe nisip. Pilat.

Urme de paşi pe nisip.

Urme pe nisip.

Urme.

Iuda şi oraşul.

— E timpul să plătiți!

Casele sar în aer una după alta. Oamenii fug îngroziți, urlând, printre proiectilele de moloz care se prăvălesc peste ei din ceruri. Iuda se plimbă impunător printre ei, doborându-i cu rafale de mitralieră.

Taca-taca-taca-taca!

Şi cântecul macabru al armei încinse nu se mai opreşte. Nu se mai poate opri. E mitraliera Îngerului Morții.

Taca-taca-taca-taca!

Taca-taca-taca-taca!

Taca-taca-taca-taca!

BUM!

NOU-VENITUL: Apoteotic final! Le-a dat ceea ce au dorit: spectacol. Nici o fărâma de adevăr, doar spectacol.

MENESTRELUL: Şi Pilat cu Caiafa? Ei nu şi-au folosit bonusurile!

FIINȚA: Pilat, aşa cum este, nici nu cred că va avea vreodată nevoie de el. Iar Caiafa… ei bine, el acum urmează, în ultimul act al piesei.

10. Dar m-ai îneca? (Bine-nțeles că da)

De ar fi fost ca să-mi aleg
Un loc bun pentru a muri
Aş fi dorit ca şi picioare
Un mic deşert –
Nemăsurat în pasul cadențat al caravanei –
Iar ca şi plete-ntunecate
Cerul în zori.

Aquatic Dance
Vangelis
Albumul „Oceanic" (1996)

Plutesc pe Tine, Râule, dând din mâini şi bălăngănindu-mi extremitățile zadarnice care sunt picioarele. Te cunosc de când m-am născut – eşti parte din ceea ce consider a fi sufletul meu. Alături de acest oraş – leagăn al vieții mele, alături de mulți dintre aceşti oameni – prieteni de-o veşnicie, alături de aceste dune – repere pentru totdeauna. Te iubesc aşa cum îi iubesc pe toți cei apropiați, ca pe părinții mei. Eşti parte din eul meu.

Dar m-ai îneca?

„Bine-nțeles că da."

Te-am slăvit în fața tuturor, nimicind în cuvinte apele tulburi pe care ei mi le prezentau ca unduiri diafane de picuri. Te-am zeificat, punând pe toți să-Ți aducă ofrandă Ție. Ai fost Râul Suprem, zeul existenței. Pentru mine nu exista altă apă ca Tine.

Dar m-ai îneca?

„Bine-nțeles că da."

I-ai înecat pe cei nerăbdători care au cutezat să-Ți străbată undele. I-ai înecat pe cei care au îndrăznit să-şi bată joc de Tine. Când te-ai înfuriat, ai aruncat puhoaie peste oraş, pedepsindu-i pe nesăbuiți. Eu Te iubeam – ei erau nişte renegați.

Dar m-ai îneca?

„Bine-nțeles că da."

Ne-ai apărat de moartea care e deşertul arid – noi Ți-am arătat recunoştința noastră. Ne-ai dat apă ca să nu murim de sete şi mizerie – noi Ți-am curățat vârtejurile. Ne-ai dat ploaia care să ne răcorească şi să ne facă recolta îmbelşugată – noi Ți-am desfundat ascunzişurile. Ne-ai

dat peştele care să ne țină stomacurile îndestulate – noi Ți-am ridicat temple.

Dar m-ai îneca?

„Bine-nțeles că da."

De ce? Iubirea ce Ți-am arătat-o nu-i destulă?

„Ba da."

Şi-atunci, de ce?

„E starea firii. Totul curge, spre nu contează ce. Ghidați de-aceleaşi reguli, prieteni şi duşmani – cuvinte fără noimă! – acelaşi mers îi poartă."

Deci m-ai îneca?

„Bine-nțeles că da."

Chiar dacă mi-aş folosi acest bonus?

„Fă-o şi vei afla."

Dar, fără el, m-ai îneca?

„Bine-nțeles că da."

Atunci l-oi arunca. Viața mea a fost pentru Tine. Şi moartea îmi va fi la fel.

MENESTRELUL: Deci a fost un spectacol pentru doi oameni.

FIINȚA: Şi-o moarte. *(Îşi dă jos gluga de pe cap, dând la iveală un craniu)* Ciudat. Oamenii vorbesc despre mine ca despre o unealtă a răului. Niciunul nu încearcă să înțeleagă adevărata mea menire – cunoaşterea.

NOU-VENITUL: Sunt extrem de proşti.

M: Şi, dacă eu nu mă dau la o parte, tu rămâi pe loc.

F: Sunt morți cu toții-n sufletele lor şi, astfel, nu pot să-nțeleagă moartea. Pentru că moartea este, de fapt, născătoarea vieții.

NV: Chiar în mijlocul drumului.
M: Îmi pare rău, dar cei din sala sunt nişte proşti.

(Ființa se duce agale spre mijlocul scenei. Îl ia pe menestrel de subsuori şi-l mută câțiva paşi mai în spate. Nou-venitul profită de ocazie şi-şi continuă drumul, trăgând linia de lumină)

NV: *(în timp ce iese prin stânga scenei)* Îmi stai.
M: Îți stau în drum?

(Ființa iese şi ea prin dreapta. Menestrelul coboară privirea)

M: În mod sigur un spectacol pentru un singur om.

(Cortina coboară)

SFÂRŞIT

Religia şi – ocazional – istoria au consemnat, indulgente şi sterile, zbuciumul şi împăcarea unuia dintre eroii acestei întâmplări, ridicând în slăvi sacrificiul de sine întru salvarea omenirii. Au instaurat mitul lui Iisus în locul stării sufleteşti de iisus. De asemenea, n-au pierdut ocazia de a se ridiculiza cu spiritul lor didactic în încercarea de a desprinde învățături din exemplele lui Iuda, Pilat, Petru şi Caiafa.

Grav şi ruşinos este însă laconismul cu care au făcut referire la piatra unghiulară a istorisirii.

Cinci persoane. Au fost, într-adevăr, relevante pentru ceea ce s-a întâmplat ulterior? Sau adevărata problemă sunteți voi? Cazurile particulare, ori omenirea – cu spiritul ei de turmă, cu cruzimea şi intoleranța ei, cu dragostea ei umană, cu tăvălugul ei – sunt vinovate?

Cine l-a ucis pe Iisus? Resemnarea lui? Trădarea lui Iuda? Complotul lui Caiafa? Dezicerea lui Petru? „Spălarea pe mâini" a lui Pilat?

Sau mulțimea?

Fie ca să muriți cu toții!

Şi să vă naşteți, din nou, dimineață.

DESPRE AUTOR

Lucian-Dragoş Bogdan (n. 16 iulie 1975, Alba Iulia) a absolvit Facultatea de Ştiinţe Economice din cadrul Universităţii „Babeş-Bolyai" Cluj-Napoca. În prezent este educator şi coordonator la Centrul de recuperare pentru copii cu dizabilităţi multiple Alba Iulia şi administrator-asociat al unei firme. Locuieşte în Alba Iulia.

A debutat în 1991, în nr. 17 al ziarului *Alba Forum*, cu povestirea „Triunghiul Bermudelor". A mai publicat în *Argos*, *CPSF Anticipaţia*, *Discobolul*, *Ficţiuni.ro*, *Galileo*, *Gazeta SF*, *Helion*, *Helion Online*, *Jurnalul de imagine*, *Luceafărul*, *Lumi Virtuale*, *Nautilus* şi este prezent în antologiile *Argos Doi* (2015) şi *Dincolo de orizont. Povestiri science fiction, Volumul 1* (2015).

Volume publicate: *Trilogie* (Omnibooks, 2004), *Zeul Kvun* (Omnibooks, 2004), *Frontiera* (Diasfera, 2006), *Vraciul de pe norul interior* (Tritonic, 2014), *Pînza de păianjen* (Tritonic, 2014), *Uneori,*

cînd visez… (Tritonic, 2015), *Omul-fluture* (în colaborare cu Teodora Matei, Tracus Arte, 2015). A cîștigat Premiul RomCon 2015 pentru cea mai bună povestire („Dincolo de orizont").